

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B

-Hasan Kulunk-

Devletle Has

-Hasan Kulunk-

Devletle Hasbihal

DEVLETLE HASBİHAL

Hasan Külünk

DEVLETLE HASBİHAL

Hasan Külünk

Yayın No: 767

Yayın Yönetmeni	Oğuzhan Cengiz
Yayın Koordinatörü	Ümmühan Cengiz
Editör	Burcu Özdemir
Kapak Tasarım	Ercan Portakal
Mizampaj	Burhan Maden
ISBN	978-605-9960-23-6
Yayıncı Sertifika No	12460
Matbaa Sertifika No	22858
Baskı Tarihi	Şubat 2016
Baskı Cilt	Lord Matbaası
	Davutpaşa Emintaş Sanayi Sitesi
	103/430 Davutpaşa
	Topkapı/İSTANBUL +90 212 674 93
Satış Pazarlama	Yiğit Turunç

İrtibat: Alemdar Mahallesi Molla Fenari Sokağı 35/B

Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0212 527 33 65 - 66 Faks: 0212 527 33 64

e-mail: bilgi@bilgeoguz.com.tr

www.bilgeoguz.com.tr

/bilgeoguzyayinlari

/bilgeoguzkitap

@bilgeoguzkitap

Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği Bilge Ŗuz Yayınlarına aittir. Kitabın hukuki sorumluluğu yazarına aittir. Kitapta yer alan fikir ve önermeler yayınevine yasal bir sorumluluk doğurmaz. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yayınevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz. Oyun, CD ya da manyetik bant haline getirilemez. fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.

DEVLETLE HASBİHAL

Hasan Külünk

Anneme...

İçindekiler

Hasbihal.....	11
Sözbaşı	13

DEVLETLE HASBİHAL

DEVLET/REJİM	17
MÜSLÜMANLAR KARDEŞTİR.....	19
DEVLET OLMAK/KALMAK İÇİN	21
SATRAŇ TAHTASI	23
BÜYÜKLERİMİZ DİRDİ Kİ	27
ORDU VE POLİTİKA	29
ATATÜRK'Ü ELEŞTİRMEK/ ATATÜRK'E SAVAŞ AÇMAK.....	31
ADALET ÇAĞINA DOĞRU	33
HİZAYA GİRMESİ GEREKENLER.....	35
ÇOK ŞEY Mİ İSTİYORUM?	37
ORTAK UFUKLAR	39
BİR TARİH DENKLEMİ	41
AKLIMIZLA DALGA GEÇENLER.....	43
ANLAYANA İBRETLE DUYURULUR.....	45
AKLİSELİM	47
ÇOK YAMAN BİR DÖNEMEÇTEYİZ.....	49
RÜZGÂR EKEN FİRTİNA BİÇER	51
TÜRKLER ve TÜRKİYELİLER.....	53

BİR HASBİHÂL.....	55
HÜRRİYET ve DİSİPLİN	57
GAYRİRESMÎ ABD+ AB=DAEŞ+PYD +PKK.....	59
SİSLİ HAVADA DAĞINIK GÖRÜNTÜLER.....	61
TÜRK DEVLETİ BUNU KABUL ETMEZ.....	63
ÇÖZÜM, ÇÖZÜM... AMA NASIL?	65
HAK VE HÜRRİYET	69
AKIL TUTULMASI	71
TÜRK MİLLETİ YARIM DEVLETE RAZI OLUR MU?	73
AKILLI ÇIKIŞ YOLU	75
ÖZLENEN ÇIKIŞ YOLU.....	77
OSMANLI COĞRAFYASI	79
TARİHE BİR NOT.....	81
SURİYE'DE NEREYE GELDİK.....	83
SURİYE'DE SON DURUM.....	85
İRAN DAVETİMİZE GELMİYOR.....	87
KAHT-I RÎCAL.....	89
ÖMER BEŞİR SUDAN CUMHURBAŞKANI	91
ABDÜLHAMİD HAN.....	93
SİYASETİN ÖN ŞARTI.....	95
ANKARA'DA BÜTÜN TAŞLAR OYNADI	97
BİR BAŞKA AÇIDAN 17-25 ARALIK.....	99
DÜŞÜNÜRÜN GÖREVİ.....	103

AHALİYLE HASBİHAL

MÂVERA'DAN VİYANA'YA	107
İRAK'A DAİR.....	109
ETKİ AJANLIĞI	111
AKLİSELİM ORTAYA ÇIK!.....	113
BİR TESPİT ve İKAZ.....	115
İCRA VE MUHALEFET.....	117

LİDER ve MALZEME.....	119
BİR HASBİHAL.....	121
DÜNYA BAŞKENTİ İSTANBUL	123
NÜFUS ARTIŞININ GÜCE ETKİSİ	125
EĞİTİM ÜZERİNE.....	129
SOKAK	133
YÜREĞİMİN YANGINI.....	135
ÖMÜR TÖRPÜSÜ	137
KENDİNİ BİLMEK	139
HAC.....	141
KÂBEDE HÜZÜN	143
KURBAN.....	145
SÜTE SİRKE KATMAK.....	147
İKİ BÜYÜK TEHLİKE	149
TARTIŞMAK	151
DİNLEMEK VE ANLAMAK.....	153
BAKAR KÖRLER.....	155
BİR VİCDAN SORGULAMASI	157
DÜĞÜN TÖRENİ.....	159
TÜRK AİLE YAPISINDA İSTİŞARE.....	163
UMUT	165
ÇOCUKLARIMA.....	167
BEĞENMEK.....	169
PALAZIN ASALETİ.....	171
İBRET BU OLSA GEREK.....	173

KÜRTLERLE KARDEŞÂNE HASBİHAL

SAVAŞIN ÜÇ DÖNEMİ	179
KÜRT SORUNU.....	185
YÜZÜNÜ ANKARA'YA DÖNMEK	187
KISA KISA	189

PKK ÇEKİLİRKEN	191
BENİM BAKTIĞIM YERDEN	193
12 KANALLI TV ve JİMNASTİK	195
SİNİRLENİNCE SAKLANAMIYORLAR.....	197
ZAMANI OKUMAK	199
ETNİK AYRILIĞIN ŞARTLARI.....	201
ASIL TEHLİKE	203
GELİN CENNETİ İSTEYELİM.....	205

AYNAYLA HASBİHAL

YALNIZ KURLAR	209
ÜLKÜCÜNÜN DÜNYA'YA KISA MESAJI.....	211
DAVETİMİZ	213
ANKARA'DAN BEKLENEN	215
DERİN MİLLET UYUR GİBİ Mİ GÖRÜNÜYOR?	217
AYDINLIKÇILARIN ÖBÜR YÜZÜ	221
MENFAAT, MENFAATÇILIK; NASIL, NİÇİN, NEREYE KADAR?	223
KORAY AYDIN	227
GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ	229
BİZ GÖREVİMİZİ YAPTIK	231

Hasbihal

Arkadaşım, dostum, gönüldaşım, ülküdaşım ve gerçekten kardeşim Hasan Külünk'ün “Devletle Hasbihal” kitabının sosyal ve kültürel hayatımızda önemli bir kısmını kaybettiğimiz bir anlayışı, bir davranış ve bir hayat felsefesi olan “hasbihal”i hatırlatmış olması son derece önemli olmalıdır.

Hasbî veya hasbîlik, isteyerek ve ücret veya karşılık beklemeden, gönüllü olarak yahut Allah rızasını umarak davranmak anlamına gelirdi.

Hasbihal sözü de, dostla dertleşme, halleşme ve sevinç, keder veya acıyı paylaşmak anlamlarına gelirdi.

Akraba, dost ve arkadaşlarla yapılan bu hasbihal; can sohbetleri insanlar arasındaki sevgiyi ve dostluğu güçlendirmesi yanında, acıları da paylaşarak azaltmak demekti.

Sevgili kardeşim Külünk bizim medeniyet ve kültürümüzün binlerle yıllık geçmişi, tecrübesi, birikimini ifade eden devletle hasbihali daha farklı, etkili, devleti yönetenler başta olmak üzere, vatanımızı, milletimizi ve her şeyimizi yönetenlerle hasbihal üslup ve inceliği ile olması gerekeni; almaları icabeden dersleri “ders veriyor” izlenimi vermeden gönülden gönüle aktarıncasına söylüyor...

Eksiği, yarlığı, yapılması gerekeni anlaşılır bir dille ve incitmeden, üzmeden bir İstanbul Çelebisi inceliği ve sevgi ile anlatıyor.

Devletle, devletin vatandaşı olan halkla, arkadaşları, ülküdaşları ve sosyal hayatta karşılaştıkları herkese hitap ediyor. Yani geleceğimizin daha sağlıklı, daha mutlu ve daha fazla sosyal refah içinde mutlu olabilmeleri için olması gerekenleri, gereken millî, manevî, sosyal, kültürel, iktisadî ve ahlâkî değerleri anlatıp, önerilerde bulunuyor.

Diğer taraftan içinde yaşamakta olduğumuz yalnızlığı, kimse-sizliği, azalan dostlarımızı, artması gereken sevgimizi işaret ederken, son bin yıldır üzerinde yaşamakta olduğumuz vatan toprağında yaşayanları iğfal etmeye çalışanların oyunlarına ortak tarih ve medeniyetimizden, hukukî geçmişimizden örnekler veriyor.

Bu devlete ve vatanımıza vatandaşlık bağı ile bağlı olanlara etnik yapısı, inancı veya ideolojisi ne olursa olsun birlikte yaşamamız halinde daha mutlu, daha huzurlu ve daha fazla refah içinde yaşayabileceğimizin de müjdeleri veriyor.

Bu topraklarda bin yıldır aynı dili paylaşarak yaşayanlara, sizi bizden ayırmak isteyen dünkü ve gelecekteki düşmanlarımızın tahriklerine gelmeyin mesajını da sevgi ile ulaştırıyor. Çok uzun sayılacak bir zamandan beri din adamlarımız ve aydınlarımız dahil sosyal, siyasal, kültürel değerlendirme yapanlar aynayı, eleştirdikleri topluma tutarak, şu halinize bakın, yaptıklarınızdan utarın dercesine eleştiriler yaparlarken, Hasan Külünk son bölümde, kendi aynasında, kendisine bakarak bir değerlendirme yaparak kitabı tamamlıyor.

Kendisinden perspektifini kaybetmeden yeni eserler beklediğimizi söylemek istiyoruz.

Yüce Tanrı her birimizin akıllarını, ilimlerini ve sevgilerini artırsın, diye dua ederek tebrik ve muhabbetlerimi sunuyorum.

Ankara 31.12.2015

Dr. Abdülkadir SEZGİN

Sözbaşı

Oniki Eylöl savruntusunun burgacında başı dönmüş, sersem, yetim, umutları kınılmış, kayalara çarpıp parçalanmış dalgalar gibi güçsüz düştük/düştüm. Bir parça kendimize gelip etrafa bakabilmemiz uzun yıllanımızı aldı. Tabîî çoluk çocuk, nafaka davası da, dünya gaillesi de bunun içinde.

Yaşadığımız ruhî sarsıntı hâlâ tam olarak geçmiş sayılmaz. Gençliğinin en güzel ve en güçlü yıllarını dünyaya Allah'ın adaletini sunmak uğruna kullanıyorsun ve bir sabah uyandığında beş general, serin paşa üniformalarının içinde bir düdük çalıyor, "Her şey bitti hadi bakalım yerlerinize" diyor. Bunu kabul etmek ve sindirmek tabîî ki kolay değildi. Ama neylersin ki virân olası hânede evlâd ü iyâl vardı.

Kendimize gelmemiz yıllanımızı aldı; gençlik geride kaldı, saç sakal ağardı, ne dinleyen kaldı etrafımızda ne de anlayan. "Muh-teşem yalnızlığın" tadı tavan yaptığı zamanda "sosyal medya" denilen bir alan çıktı karşımıza. Orada sen çalıp sen oynuyorsun, pek kanşan görüşen olmuyor, biz de bu rüzgâra kapıldık ve "güncel konulardan hareketle, inanç ve fikir sistemimizi referans alan öğretici yazılar" yazmaya başladık.

Bir iki üç derken bu iş alışkanlık oldu ve elinizdeki kitap meydana geldi. "Bunları yayınlayalım ağabey" diyerek aklımı çelen Bilge Oğuz yayınevi sahibi sevgili Oğuzhan Cengiz'e, kıy-

metli zamanını ayırıp yazılarını inceleyen, “yayınlayabilirsin” onayı veren, kitabın ismini düzenleyen ve fevkalâde abartılı bir takdim yazısı yazan değerli kadîm dostum ve ağabeğim Dr. Abdülkadir Sezgin’e, Bâbiâli yokuşunun gelmiş geçmiş bilinen en usta musahhihi dostum, ağabeğim Aydil Erol’a, dağınık yazıları toplayıp konu ve zamanlarına göre düzenleyen Burcu Özdemir’e teşekkür ederim.

Hasan Külünk

DEVLETLE HASBİHAL

DEVLET/REJİM

Yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun müteakip yıllarında, çoğunluğu güvenlik endişeleri olan bir ülke vardı. Darmadağın olan bir imparatorluktan, yirmide bir vatan toprağı elimizde kalmıştı. Bu toprakların korunması için yapılan reformlar, bir kısım insanlar üzerinde korku oluşturmuştu. Bazı gerekçelere dayanarak, bir kısmı makul, bir kısmı tartışılabilir, bir kısmı kabul edilemez bazı uygulamalar neticesinde devlete/rejime karşı ciddi bir dindar muhalefet oluşmuştur.

Bu muhalefet o kadar itilmiş, ezilmiş ve dışlanmış ki, rejimle olan kavgaları zamanla devlete karşı olmaya dönüşmüştür. Devlete karşı olmakla rejime karşı olmayı özdeşleştirdiler. Rejimi zayıflatmak, yıkmak adına saldırıp siyasi kazanç üretirken, devleti çöktürtiler ama altında sadece kendileri kalmadı, beraberinde milletin haysiyetinin ve gururunun ayaklar altına alınmasına sebep oldular.

Türkiye İslamcılarını, her türlü önyargıdan sıyrılıp elini şakağına dayayarak millet, milliyet, devlet kavramlarının mana ve ehemmiyeti, içtimai hayattaki yeri, bu kavramların zayıflatılması, reddedilmesi halinde karşı karşıya kalınan tehlikeler üzerinde ciddi ciddi düşünmek durumundadırlar.

Çok anlamlı dürüst ve namuslu bir özeleştiri yaparak yeni yorumlar üretmek ve bunları etki alanlarına yaymak zorundadırlar.

Uzun ve çileli bir muhalefet boyunca oluşan düşmanlık kin ve nefret enerjisi kontrolsüz bir şekilde devlet düşmanlığına dönüşmüştür.

En basit ifade ile “Hiç bir şey yapamadığımız zaman Türkiye Cumhuriyeti’ne zarar vermek adına telefon kulübelerinin camlarını kırardık” diyen bir ruh halinden, devletin tek patronu haline dönüşen ruh halinin, çelişki ve buhranları aklıselim ve cesurane bir özgüvenle sorgulanmalı ve yeniden yorumlanmalıdır.

Rejim karşıtlarının uğradığı haksızlıkların hukukunu ararken/teslim ederken, devlet/millet düşmanlarının masumlaştırılması gafletine düşülmüştür.

Diyarbakır hapishanesinin, Mamak hapishanesinden ne farkı vardı ki, Mamak’tan çıkanlar mütevazı nafaka teminiyle meşgul olurken, Diyarbakır cezaevinden çıkanların, dağlarda eşkıya çeteleri kurup şehirleri ablukaya alması meşru imiş gibi etki/tepki kanununa bağlanmıştır.

Bu ve benzeri gafilâne saplantılar beş bin yıllık tarihi olan Türk milletini, bin yıllık yurdunda yarım devlete razı olma dayatmasıyla yüz yüze getirmiştir.

Unutulmamalıdır ki, Türk milleti beş bin yıldır tarih sahnesinde, dünya coğrafyasının her yerinde Hakk’a ve kendi gücüne dayanarak ayakta durmuştur. Hiç bir zaman kimseye zulüm etmedik, kimsenin himmetine muntazır olmadık. Ada milleti değil, hizmete ve adalete dayalı imparatorluk kültürüne sahip ve bunun da hakkını veren bir milletiz.

Bu gaileden de Yüce Allah’ın izni keremi ile çıkacağız. Dostlarımız sevinecek, düşmanlarımız kahr olacaktır.

MÜSLÜMANLAR KARDEŞTİR

17 Mart 2013

Peygamber Efendimiz bütün Müslümanlar kardeştir ve eşittir diyor. Bütün Müslümanlar ve Kürtler kardeştir demiyor ki. Dolayısıyla, Müslüman Kürtlerle kardeşliğe “evet” ama, katillerle, hırsızlarla, isyancı eşkıyalarla kardeşliğe “hayır” diyoruz. Kimse bize Veda Hutbesi’yle illüzyon yapıp, 30 yıldır analarımızı ağlatan, karımızı döken, para ve servetimizi heba eden, elektirğimizi bedava kullanarak çalan yaratıkları kardeş diye yutturmaya kalkmasın.

Herkes yaptıklarının bedelini gram gram ödemedikçe, cezasını çekmedikçe, kimse benden helâllik isteyemez.

Devlet daima 18 yaşında masum temiz-tertemizdir. Devlet suç işlemez, devlet zulüm yapmaz, devlet hak yemez, devlet ayrım gözetmez.

Devleti temsil edenler ister siyasi, ister memur olsunlar, suç işlemiyorsa, hizmet yapıyorsa, hak ve adaleti eşit uyguluyorsa şanı şerefi, devletin manevi şahsiyetine aittir ama devleti temsil edenler suç işliyorsa, zulüm yapıyorsa, adaletle hükmetmiyorlarsa, suçlu kötü davrananlardır. Sorgulanması, cezalanması gereken sadece suç işleyen insanlardır.

Bunu takip etmek devletin görevi ve namusudur aynı zamanda. Takip edip hesap sorulursa şerefi devlete ait olur. Takip edilmez, hesap sorulmazsa, şerefsizlik ve namussuzluk ilgili şahıslarıdır.

Devlet asla manevi şahsiyet olarak suçlanamaz. Şahısların devletin gücünü kullanarak işlediği suçları gerekçe göstererek devlet düşmanlığı üretmek ve geliştirmek asla masum olamaz, art niyetlidir, ikiyüzlülüktür, hainliktir.

“Türkiye İslamcılarının en büyük zaafı ve handikabı, enter-nasyonalizm ve ümmetçilik üzerinden kendi topraklarına yabancılaşmasıdır.” Prof. İsmail Kara bu sözü söylerken işte bu noktaya işaret etmektedir.

Şahısların, zümrelerin, siyasi ekiplerin devlet gücünü kullanarak ahaliye özellikle dindar ahaliye karşı uyguladığı haksız, hukuksuz, zalimce uygulamalar asla devlet düşmanlığı ve vatan düşmanlığının gerekçesi olamaz.

Ülkemizde üzüntüyle görmekteyiz ki, birçok devlet ve vatan düşmanları bu alanı kullanmakta, özünde devletine bağlı vatan-sever olan-olması gereken zümreleri jakobenlerin zulümleri üzerinden devlet/vatan karşıtı çizgiye çekmektedir. Zaman zaman başarılı olduklarını da üzülerek müşahade etmekteyiz.

Taşların tam olarak yerine oturması için *din-ü devlet, vatan-ü millet* dört kutsal kavramları birbirinin tamamlayıcı parçası olarak birlikte alınmalı ve yerli yerinde değerlendirilmelidir.

Devleti, vatani ve bunu anlamlandıran, taşıyan milleti olmayan bir dindarlık, İslâmcılık yok mesabesine mahkumdur, anlamsızdır.

DEVLET OLMAK/KALMAK İÇİN

Anadolu coğrafyasında en az bin yıldan beri hükümrânlık hakkı, bedeli ödenmek suretiyle Türk milletine aittir. Bir millet, bir coğrafyada hükümrânlık hakkı iddia ediyorsa o hakkı kuvvete ve adalete dayanarak sürdürebilir. Zor kullanmadan hükümrân olunmaz. Başka bir deyişle hükümrân olmanın adalete dayalı zor kullanmaktan başka yolu yoktur.

Önce mesele çıkartıp sonrada “Ne olacak bu mesele” diye soranlar iyi bilsinler ki, Türk milletinin masum ve mazlum çocukları, zor kullanarak ve bütün insanlara adaletli davranarak bu işi çözecektir.

Yunus’un sevgisiyle, Alpaslan’ın kılıcıyla, Mevlâna’nın aşkıyla, Yavuz’un hiddetiyle, Abdülhamid’in ince hesaplarıyla ilmik ilmik dokuyup çözeceğiz bu işi.

Adalete dayanan kuvvet, en zor meselelerin en iyi çözüm yoludur. Hem bütün insanlara adaletle hükmedeceğiz, hem de bütün zorbaları kılıcımızla doğru yola getireceğiz. Herkes Türk’ün adaletine inanmalı ve gücüne saygı duyup güvenmelidir.

İnanıyoruz ki hakka dayanmayan kuvvet zalim, kuvvete dayanmayan hak âcizdir. Ne zalim ne de aciz olmaya talip değiliz.

Herkes bizim kuvvete dayanan adaletimizi iyi takip etsin.

SATRANÇ TAHTASI

Devlet; belli bir coğrafyada zor kullanarak hükümrانlık ve hâkimiyet ilân etme, bir bakıma dayatma olayı olduğunu kabul etmeyecek hiçbir aklıselim sahibi insan yoktur herhalde.

Hâl böyle olmakla beraber işin kibarlık ve diplomatik lisan kullanma zarureti dolayısıyla hükümrانlık hakları ifade ve takip edilirken çok kibar, ihtiyatlı ve hoşgörölü davranmak ayrıca bir gelenektir.

Bu bilinç ve sorumluluğa sahip olan, büyük Türk devletinin özelliklerini iyi bilen, rol çalma, hükümrانlık haklarımızı paylaşma gayretindeki mihraklar şunu da çok iyi bilmelidir ki, sabrın da, zarafetin de, saygının da bir sınırı ve duvarı vardır.

Türk devletini o duvara dayatıp hükümrانlık haklarımızı paylaşmak isteyenler bunun sert, acımasız, kahredici sonuçlarına, sorumluluğuyla beraber katlanmak zorunda kalacaklarını akıllarına iyice yazmalıdırlar. Devleti yönetenler de bilmelidir ki, hükümrانlık haklarımızı çalmak isteyenlere karşı yapılacak her türlü meşru, akıllı, sert, pahalı mücadele milletin vicdarında onaylanmaya, desteklenmeye ve bedeli kabul edilmeye hazırdır.

Ayrıca devleti yönetenler bilmelidir ki, ortada reklam ve silâhlı propaganda ile yaratılmış bir algıdan başka bir şey yoktur. Nice büyük düşmanları, aç susuz dize getiren milletimiz, reklamlarla yaratılan kâğıttan kaplanlara karşı asla geri adım atmayacaktır. Büyük bir azim ve kararlılıkla devletin arkasında duracaktır. Yeter ki devleti yöneten kurumlar gerekli irade, cesaret ve dik duruşu sergilemeye devam etme ferasetini gösterebilirler.

Gerek içindeki kuklalar, gerekse onları oynatan eller bilmelidir ki, Anadolu'da analar binlerce Timur ve Cengiz Han doğurmaktadır. Allah'ın varlığına, birliğine ve adaletine inananlar Türk'ün asırlarca Allah'ın adaletinin koruması altında olduğunu da unutmamalıdır.

Anadolu coğrafyası dünyanın en önemli kavşağında bulunmakla beraber en zor alan özelliğini de taşımaktadır. Anadolu'yu savunmak da aynı oranda zor ve pahalı bir iştir.

Anadolu'yu savunan dört karakol vardır. Doğu karakolu Afganistan, kuzey karakolu Kırım, batı karakolu Bosna, Güney karakolu Yemen ve Somali'dir. Türkiye'nin Somali'de, Afganistan'da, Bosna'da ne işi var diyenler, eğer aptal değillerse hesabına çalıştıkları servisler adına tam da üzerlerine düşeni yapıyorlar.

Cumhuriyeti kurarken bütün savunma hattımız dağılmış, irtibatımız kesilmiş, tüm güçlerimiz uykuya çekilmiş vaziyette idi. Hatta Kırım, 2. Dünya savaşında tek bir Türk kalmayacak şekilde sürgüne tabi tutulmaya direnemeyecek kadar teslim alınmıştı. Sadece Afganistan'da bir aktif müfrezemiz faaliyette olup, büyük taarruz öncesi Peştun aşiretlerini İngilizlere isyan ettirip Yunanistan'a İngiliz desteğini engellemişti. Yani büyük taarruz yönetilirken satranç masası, ta Afganistan'a kadar uzanıyordu.

O günlerden bu günlere yaklaşık 90-100 yıl geçti. Afganistan'ın kuzey yarısı **çölleşti** **çoğu Ankara'da yaşayan** Raşit Dostum

kontrolünde, öbür yarısında ise Türk askeri silahsız dolaşabilecek kadar dost kabul ediliyor. Kırım'da Tatar Türklerinin nüfusu nerdeyse bir milyona yaklaştı, hızla yerleşip gözlerini İstanbul'a kilitleyip Anadolu'yla gülüp Anadolu'yla ağlıyorlar. Her ne kadar Rusya'nın baskı ve geriletme çalışmaları devam etse de, sürgün sonrasına göre daha iyi durumdayız. Bosna'da durum çok daha iyi. Neredeyse bağımsız olmak üzereyken tekrar eşit ortak duruma döndürüldüler ama zaman hep lehimize işliyor. Türk devleti hem askeriyle hem sivil güçleriyle mevzilerini güçlendiriyor. Avrupa'nın ortasına üniversitesiyle, kolejleriyle, barış gücüyle ve ticaret elçileriyle iyice yerleşiyor. Yemen ve Somali'de de durum farklı değil. Kanuni Sultan Süleyman'dan sonra ilk defa Hint Okyanusu'na Türk donanmasını gönderdik. Somali'deki insani yardım müfrezelerimiz kanş kanş her noktaya yardım ulaştırmak suretiyle yerleşmekte ve hatlarımız sabırla işlenmektedir.

Tabî bütün bu faaliyetler yapılırken dünyadaki siyasi ve askeri dengeler aktif olarak hesapların içinde bulunmakta, her hamlemize bir karşı hamle, her kurtardığımız mevziye karşı başka bir mevzimize saldırı.

Mücadele işte böyle akıp gitmektedir. Uğradığımız hiçbir saldırı tek başına bir düşmanın organizasyonu olmayıp topyekûn bir oyunun parçaları, tüm düşmanlarımızın onay ve desteğine sahip bilinçli planlı stratejik taarruzlardır. Olay artık öyle netleşmiş, savaş öyle ısınmıştır ki, Türk devleti en yetkili ağızdan *"Türkiye'de Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır, PKK sorunu vardır, siyasi Kürtçülük sorunu vardır"* demek durumuna gelmiş bulunmaktadır.

Yine en üst düzey temsilcilerimiz, konuşmalarının satır aralarında, terör, PKK, siyasi Kürtçülük saldırılarının arkasında bir taraftan Batılı dostlarımız, diğer taraftan Batı-İsrail ittifakının tehdidi

di altında gibi görünen İran-Irak-Suriye bloğunun hep beraber bulunduğunu ifade etmektedirler.

İşte bu noktada karşımıza çıkan gerçek net bir şekilde haykırıyor ki, yedi düvel el ele vermiş Türk'ün ikinci yükselişini önlemeye, "*21.asır Türk asrı olacaktır*" gerçeğinden kurtulmaya çalışmaktadır.

BÜYÜKLERİMİZ DERDİ Kİ

17 Şubat 2015

Devleti kuran kurucu irade, binlerce yıllık devlet geleneğinin biriktirdiği, bütün tecrübeleri kullanarak ve her şartta devletin bekasını garanti edecek tedbirleri, özenle inşa etmiştir.

Kurucu irade birbirinden bağımsız, birbirinden bağlantısız, resmi-yarı resmi kanuni veya vicdani disiplinlere tâbi birden fazla güce aynı anda birbirinden habersiz olarak, *“Bu ülkenin esas sahibi sizsiniz, her ne şartta olursa olsun ülkenin güvenliğinden ve geleceğinden sizler sorumlusunuz. Hangi şartta olursa olsun bu görevi yerine getireceksiniz ama bunu yaparken kimseye güvenmeyeceksiniz, hiçbir kurumla sırlarınızı paylaşmayacak, kimseyle işbirliği yapmayacaksınız”* dediler.

Bu üslup ilk bakışta düz mantığa aykırı gibi görünse de, gerçekte devlet denilen makinanın hayatiyeti ve güvenliği için son derece *“olmazsa olmaz”* şartıdır.

Bu düşman kardeşlerin bir kaçını saymak gerekse ilk akla gelen,

- TSK (kendi içinde de birkaç ayrı güç merkezi inşa edilmiştir.)

- Emniyet Genel Müdürlüğü,
- MİT,
- MSB Özel Harp Dairesi,
- Yüksek yargı içinde oluşan arkadaş grupları.
- Bunun dışında emekli politikacı ve güvenlik bürokratlarından oluşan istişare grubu, fikir ve düşünce kulübü vb. görüntüsünde yarı resmi gönüllü gruplar vb.

Bütün bu çok başlı, çok merkezli kimi kanunlara kimi geleneklere dayanan resmi sorumlu veya vicdani mesuliyeti olan gruplar ilk bakışta mantıklı görünmese de, gerçekte devlet denilen yapı böyle yaşayabilen bir organizmadır işte.

Bunu anlamak kavramak ve sindirmek için adanmış bir tarih kültürü ve şuuruyla sahip olmak, ak saçlı tarih depolarıyla uyumlu bir bağlantı içinde olmakla beraber, ciddi bir milli devlet idealisti olmak gerekmektedir.

Bazı amatör politikacılar güvenlik alanındaki çok başlılığı zaaf olarak algılayıp, güçleri tekleştirmeye ve hepsini birbirine bağlamaya çalışsalar bile bunda muvaffak olmaları söz konusu değildir.

Zira yapılar bu durumlarda dahi önerilen tekleşme değişimini yapıyormuş gibi görünüp gerçekte kimseye güvenmeme stratejisini sürdürme noktasında eğitilmiş, kararlı ve dayanıklıdır.

ORDU VE POLİTİKA

6 Şubat 2013

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu (Allah rahmet etsin) der ki: Ordu, siyasi otoritenin emrinde silahlı siyaset yapan bir kurumdur.

Albay rütbesi dahil daha altı cephe savaşı, gayri nizami savaş, kurtuluş savaşı vs. faaliyetlerin teori ve uygulama eğitimlerini yapar, bunlara hazırlanır, gerektiğinde siyasi gücün emrinde bunları uygular.

General rütbeliler ise güvenliğin siyasetiyle daha yoğun uğraşır. Mütemadiyen tehlike senaryolarına karşı koruma senaryoları, kaybedilmiş haklarımızın geri alınma senaryoları, gizli kurtarma hazırlıkları, tüm hayatın güvenlikle ilgili bilgi ihtiyaçlarının tamamlanması, tehlike halinde ihtiyaç duyulacak stratejik ihtiyaçların belirlenmesi, asgari stokların sağlanması, sanayimizin ihtiyaç halinde savaş sanayisine dönüşme planlamalarının yapılması, savaş durumunda iç güvenlik organizasyonunun senaryo ve hazırlıklarının yapılması vs. Uzayıp giden doğal görevler general rütbelilerin mesaisini dolduran en doğal faaliyetlerdir.

Bütün bu gerçekler, bir önemli duruşla meşruiyet ve kutsallık kazanır. O da bütün bu faaliyetlerin, siyasi otoritenin emrinde

ve denetiminde kalmak şartıdır. Milletin verdiği güvenliği sağlama görevi, yetki ve sorumluluğu hatta bazı imtiyazları asla millete ve onun siyasi temsilcilerine karşı kullanılamaz. Eğer bu yapılmaya kalkılırsa sonuç Balkan bozgunu olur.

Büyük şair ve fikir adamı Necip Fazıl, Mareşal Fevzi Çakmak Paşa'ya ihtilal yapınız dediğinde "ben yeniçeri değilim Türk Paşa'sıyım " cevabını alır. Her ne kadar üstat "yeniçerilerden kurtulmak için bir defa yeniçeri olmak lâzım" dese de fazla üstelemez, taraflar birbirini anlamıştır.

Ordu, milletin gözbebeğidir. Ordusuz ne devlet olunur ne de millet olunur. Ordumuz olmazsa ne ezan kalır ne bayrak ama hal böyle diye ordu da sınırlarının dışına çıkmamalı, milletin gönlündeki en yüce tahtta sadece görevini tam yapmanın şerefiyle oturmalı, kutsal nöbetine devam etmelidir.

Askere düşmanlık eden, düşmana askerlik etmiş olur.

ATATÜRK'Ü ELEŞTİRMEK/ ATATÜRK'E SAVAŞ AÇMAK

17 Ekim 2012

Atatürk isteseniz de, istemeseniz de Türk tarihinin önemli bir bölümünde, milletin kaderini yönetmiş, birçok icraat ile milletin hayatını hâlâ etkileyen bir konumda bulunmuştur.

Yaptığı icraatların içinde çok doğru, çok isabetli, çok gerekli, çok faydalı olanlar olduğu gibi lüzumsuz, amacını aşmış, beklenen olumlu sonuç yerine zararlı olan, zamanlaması isabetsiz, Atatürk'e rağmen yapılmış olanlar da olabilir, vardır.

Bu tespit yapıldıktan sonra diyebiliriz ki, Atatürk de her fani insan gibi değerlendirilebilir, incelenir, irdelenir yaptığı işler sonuçlarıyla birlikte araştırılır ve oluşan kanaat paylaşılabilir.

Oluşan faydasız sonuçlar veya zararlı uygulamalar değiştirilebilir, yenileri üretilebilir. Bütün bu tür yöneliş ve faaliyetler makul, mantıklı, faydalı, kabul edilebilir, olabilirler.

Fakat Atatürk'ü masaya yatıranlar bunu mu yapıyorlar? Tabî ki hayır. Onun eksiklerini tamamlamak, amacını aşan kurumlarını revize etmek, yeni şartların teknolojinin gerektirdiği değişiklikleri yapmak falan olsa, istenenler tabî ki dinlenilir ve tartışılır.

Fakat yapılan, yapılmaya çalışılan Atatürk'ün adına yapılmış ve aslında tam da ona ait olmayan, milletin vicdarında karşılık bulmamış faaliyetler öne çıkartılmaya çalışılmaktadır. Atatürk'le özdeşleşmiş; bağımsızlık, istiklâl, cumhuriyet, geniş tabanlı millet tarımı, millî devlet, tek dil, tek bayrak, tek vatan gibi kavramlar yıkılıp yok edilmeye çalışılmaktadır. Anlamakta zorluk çektiğimiz iyi niyetle açıklanması imkansız hatta kasta dayalı olduğu besbelli bir durumdur bu. Atatürk'e top yekûn savaş açmak, onun yaptığı her şeyle mücadele etmek. Bu asla kabul edilemez. Bu yola bir defa girildi mi istiklâlimiz, istikbalimiz, kimliğimiz, bin yıldır bütün kazandıklarımız, coğrafyamız, vatanımız, dinimiz kısacası her şeyimiz, sorgulanıp alınmak istenmektedir. Böyle bir şey Çanakkale'den beter olsa gerek ve asla kabul edilemez.

Asırlardır süren savaş gereği Türk devletine saldıranları tanımak ve tarımlamak zor olmamaktadır. Yaptıklarını açıklamakta ve anlamakta da sıkıntı çekmiyoruz. Sonunda kendi misyonlarının kavgasını yapıyorlar.

Esas anlamadığımız, bu coğrafyanın öz evlâdı ve devletin kurucu hâkim unsuru olan Türk milleti mirasçılarının, Atatürk'ün kusurlarından hareketle, vazgeçilmez doğrularına (bağımsızlık, istiklâl, cumhuriyet, geniş tabanlı millet tarımı, millî devlet, tek dil, tek bayrak, tek vatan gibi kavramlar) karşı olmaları, savaş açmalarıdır. Bu hoş görülmez asla kabul edilemez ve bunun ucu ölüme gider. Devletin yıkılmasına, milletin yok olmasına gider. Bu düşmanlığı anlamak, kabul etmek asla mümkün değildir. Böyle bir şey, kendi ayağına kurşun sıkmaktır, intihar etmektir.

ADALET ÇAĞINA DOĞRU

13 Aralık 2014

Devlet demek belli bir coğrafyada dayatma demektir aynı zamanda. Kabul edersiniz veya etmezsiniz ama bu böyledir. Dünya üzerinde belli coğrafyalarda, belli devletlerin var olma ve dolayısıyla dayatma hakkı olgunlaşmış ve dünya tarafından tes-cil olmuştur.

Osmanlı coğrafyası dediğimiz, Kırım'dan Yemen'e ve Afganistan'dan Bosna'ya ve tüm kuzey Afrika'ya adalet dayatma hakkı sadece bize aittir. "Hakka dayanmayan kuvvet zalim, kuvvete dayanmayan hak acizdir." Bu sebeple coğrafyamızdaki haklarımızı ancak kuvvete dayanarak sağlarız.

Gücümüz yetmediği için sustuğumuz haksızlıklar, teslim olduğumuz ve vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Biz de at oynatırız dur hele meydan olsun.

- Nükleer enerjimizi üretilip enerji bağımsızlığımızı sağladığımızda,
- Bütçe açığını aşır denkleştireceğimizde,
- Demir yolu taşımacılığında yaygın ağı oluşturduğumuzda,

- Yerli üretim haberleşme sistemiyle dünyaya yayın yaptığımızda,
- Uçuş yazılımını üretilenle uçtuğumuzda, dost düşman herkes rahat edecek.

Coğrafyamıza adaleti dayatma hakkımıza kavuşma şartlarını sağladığımız zaman, dünya tarihi yeni bir çağa “*Adalet Çağı*”na ulaşacaktır. Muhalif, muvafık, bütün aydınlar ve siyasiler Türk-lüğün, İslamlığın ve bütün insanlığın kurtuluşunun, bu muhteşem dönüşümde olduğuna inanmalıdır.

Aydınlarımız ve siyasilerimiz hedefleri, hedefsizliği tartışmak yerine, tarihin, coğrafyanın bize giydirdiği misyona nasıl ulaşırız’ı tartışmalıdır.

HİZAYA GİRMESİ GEREKENLER

18 Ağustos 2013

150 milyar dolar ihracat yapan bir ülke 1500-3000 km menzilli güdümlü füze rampasını yapmamışsa, o ihracat parasını burnundan getirirler.

1 trilyon dolar GSMH'sı olan bir ülke nükleer enerji üretemiyor ve zenginleştirilmiş uranyum programını yapmamışsa, küresel güç gırtlığına çöker.

Yirmiden fazla ülkede değişik seviyede askeri birliği olan bir ülkenin, asker ve sivil aydınları aynı hedefe kilitli değilse işi çok zor olur.

60 yıllık NATO üyesi bir ülke, NATO'ya bağlı olmayan bir Ege ordusu kurmuşsa, NATO'ya bağlı olmayan bir Jandarma Teşkilâtı sürdürmekte ısrar ediyorsa, Nato'ya bağlı olmayan tümen büyüklüğünde tugaylar oluşturmaya çalışıyorsa, altını oyarlar üstünü boyarlar.

Bu anlamda Türkiye'yi izleyip tehdit algılayanlar, türlü renk ve kokuya bürünüp sokak sokak örgütlenip, kendi emniyetlerini ve tehdit algılarını soğuturlar.

Türkiye'nin ürettiği bu zenginliği bölüşenler ve elinde bulunduranlar, bunun korunması ve sürdürülebilmesi için sorumluluk taşımak zorunda olduklarını, bu sorumluluğun hem şuur hem emek hem de sermaye anlamında ciddi katkı sağlamayı gerektirdiğini öğrenmek ve ortaya koymak zorundadırlar.

Türkiye'de 60 yıldır her türlü devlet desteği, gümrük korumaları, vergi teşvikleri, imar rantları, vs. ile anlamlı zenginlikleri kasasında, hesabında biriktirenler, bu servetin korunmasını köylü çocuklarına bırakarak bugünlere kadar gelmişlerdir ama deniz bitti artık, öyle yağma yok. Bir trilyon dolar GSMH, köylü çocuklarının eline tutuşturulan piyade tüfekleriyle savunulamaz.

Türkiye ekonomisini ve parasını elinde tutan ilk beş yüz, ilk bin belki de ilk beş bin şirket, artık kesenin ağzını açmak, milli savunma sisteminin oluşması için gerekli emek, sermaye, Ar-Ge katkısını sağlamak zorundadır.

Dünya'nın hiçbir yerinde sermayeyi, serveti elinde tutanlar onları kaybetmedikçe, korumak için bir kısmından vazgeçmek gerekliliği fikrine ulaşamazlar.

Dolayısıyla iş yine sivil, asker, aydınlar ile siyasi kadroların aklıselim, cesur, adaletli, hukuki temelleri oluşturulmuş işbirliğine kalmış görünüyor.

Bu konuda Putin doktrini ve uygulamaları oldukça başarılı bir örnek olarak önümüzde durmaktadır.

ÇOK ŞEY Mİ İSTİYORUM?

İngiliz, Fransız, Alman, İtalyan, Amerikan, Rus, Çin, Hint, İsrail, İran, Japon, İspanyol milleti gibi benim de bağımsız, güvenlik politikalarını, kendi başkentinde üreten bir devletim olmasını istiyorum.

Dünyanın iktisadi ve siyasi geleceğinin tartışıldığı ve belirlendiği platform ve alanlarda Türk milletinin de eşit üye olarak temsil edilmesini istiyorum.

Her merkez ülkenin kendi etki alanlarında yapabildikleri kültürel ve iktisadi faaliyetleri ben de Türk milletinin etki alanlarında yapabilmesini istiyorum.

Eski Osmanlı toprakları, bütün Türk devletleri, Türklerin azınlık veya otonom olarak yaşadığı tüm beldeler, Müslüman ülkeler, Müslümanların yaşadığı bütün beldeler, Türk'ün adalet azamet ve şefkatine muhtaç tüm mazlum milletlerin, Türk milletinin etki alanında olduğunu tüm merkez devletlerin kabul etmesini istiyorum.

Enerji ihtiyacını yerli kaynaklardan, kendi teknolojisini kullanarak üreten bir Türkiye istiyorum.

Her türlü silâhını kendi yapan ama hiç kullanmak zorunda kalmayan bir Türkiye istiyorum.

İlacını, tıbbi cihazını yapamadıklarını yaptıklarıyla takaslayıp, temin edebilen bir Türkiye istiyorum.

Çok çalışıp, çok üreten, az yiyip, biriktiren, borcu olmayan, herkese borç veren bir Türkiye istiyorum.

Bütün dünyaya yayın yapan, herkese doğru haber ulaştıran, insanlığın umutlarını besleyen, milyarların nabzını tutup vicdanlarını pişiren TV ve radyoları olan bir Türkiye istiyorum.

Dağlarında, karların kendi iradesiyle eridiği, çamların kimseden çekinmeden dik durduğu, dallarında kuşların istediği gibi örttüğü bir Türkiye istiyorum.

Sahillerinde aşıkların el ele dolaştığı, çocukların kapı önlerinde çalgınca oynadığı, sokak satıcılarının şarkı söyler gibi bağırdığı bir Türkiye istiyorum.

Herkesin karnunun doyduğu, yollarda herkesin birbirine yol verdiği, gariplerin güvende, zalimlerin korkuda yaşadığı bir Türkiye istiyorum.

ORTAK UFUKLAR

17 Kasım 2014

Coğrafyamızın en etkin çimentosu, antiemperyal bilince dayalı birlikte yaşama kültürünü geliştirme ve sürdürme gayretleridir. Birlikte yaşama kültürüne inanmayan her teşebbüs sonuçta emperyalizme yarar. Ortadoğu'da onlarca devletçik var zaten, çok çok birkaç tane daha yenisini kurmuş olursunuz. Tespih tanesi gibi dizilip yoklama vermekten başka bir fonksiyonunuz olmaz.

Koca Osmanlı coğrafyasında ürünlerini, zor da olsa, iyi kötü, halkına yedirebilen sadece Türk devletidir. Bu gerçek asla göz ardı edilmemelidir.

İki yüz yıldır devam eden ödemeler dengesindeki açığa rağmen, doğu-batı arasındaki zaman zaman sıcak, zaman zaman soğuk savaşlar, çoğu zaman da ittifaklara rağmen, iyi kötü ayakta durup varlığını sürdürmeyi başaran ve handikaplarını aşmaya çalışan sadece Türk devletidir ve bu yolda oldukça mesafe katettiğini de söylesek abartmış olmayız.

Geldiğimiz bu tarihi dönemeçte, Osmanlı İslâm coğrafyasında, Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu ve Orta Kuzey Afrika'da ya-

şayan bütün halklar, etnik ve inanç ayrımına girmeksizin yüzle-
rini Ankara'ya dönmek durumundadırlar.

Bu problemlili ve cazip coğrafyada hür ve kendi varlıklarının
sahibi olarak yaşayabilmenin ilk şartı budur. İster marksist, ister
liberal, isterse dindar olsun her namuslu münevverin yapması
gereken, yüzünü Ankara'ya dönerek birlikte yaşama kültürü
inşasına, hizmet ve gayret etmek olacaktır.

Bu davetimi Makedonya ve Bulgarları kapsadığı gibi Gürcü
ve Ermenileri de kapsamaktadır. Geçmişte yaşanmış her türlü
olumsuzluk, haklı-haksız ekseninden incelendiği kadar, sonuçla-
rı ve birlikte çekilen zararlar/acılar, ödenen bedeller noktasından
da incelenmelidir. O zaman görülecektir ki, İstanbul ve Ankara'ya
karşı takırulan hasmane duruşlar kimseye saadet getirmemiştir.
Türk devletiyle, köprüyü atan bütün topluluklar, bugün Türkiye'nin
de elli yıl gerisinde yaşamaktadırlar. Bu itibarla tekrar tekrar
kafaları duvarlara vurmak yerine geçmişten ders almak ve bu
coğrafyada her şeye rağmen acıları gömüp birlikte yaşama kül-
türünü inşa etmeliyiz.

Genlerinde ırkçılık olmayan tek millet Türk milletidir. Be-
hemehâl, bu eksen üzerinde herkes eteklerindeki taşları dökerek
kendine gelmeli ve antiemperyal bilince dayalı birlikte yaşama
kültürünü inşa etmeliyiz.

BİR TARİH DENKLEMİ

30 Ocak 2013

Rahmetli Serdengeçti bir ziyaretimizde demişti ki: “Türkiye 200 yıldır doğu-batı rekabeti sayesinde ayakta durmaktadır. Onlar birbirine yaklaştıkça, biz sıkıntıya gireriz, onlar çatışırken biz rahat ederiz, onlardan biri çok üstümüze gelince öbürü yanımıza gelir, biz de arada geçinir, gideriz.”

İyi incelenirse bu tarih denklemi çok rahat anlaşılır. Bazen iki cephe anlaşır biri Kırım’ı, Kafkasya’yı alır, biri Mısır’ı, Irak’ı alır, biri Libya’yı alırken öbürü Romanya’yla idare eder ama sıra İstanbul’a gelince onu ne paylaşabilirler ne de birbirine reva görebilirler. O zaman da geldikleri gibi giderler. Paylaşılamayan İstanbul ve garip çorak Anadolu bize kalır.

Med-cezir hiç değişmez. Kurtuluş Savaşı’nda Rusya desteği aldık ama sonra sahte bir Kars, Ardahan tehdidiyle NATO’ya ver elini.

Kıbrıs’ta Amerikan ambargosu ve tehdidini yerken

- 1- İskenderun Demir-Çelik Fabrikası
- 2- Seydişehir Alüminyum Fabrikası
- 3- İzmir Aliaga Rafinerisi

4-Balıkesir Asit Fabrikaları Ruslara kurdurulur.

Enerji maliyetimiz batı borsalarında oluşan fiyatlarla 50-60 milyar dolara çıkarken, nükleer enerji yolunda 63 yılda ilk sant-ralin ihalesini ancak Ruslara verebildik ama aynı anda Anadolu patriot tarlası oldu. AB elli küsur yıl süren oyalamadan sonra şimdi tam patinaj yapıp, adaylığımızı dondurdu. Şimdi de gelsin Şanghay üyeliği.

Başbakanımız kaderimizi yaşıyor ama bu kaderi değiştirmek mümkündür. Bu kaderi değiştirmek için annemi ve babamı dinlemek gerekiyor.

Babam diyor ki:

Düşmanın anasını çalışmak ağılatır.

Annem diyor ki:

Çalışmak insanın cilasıdır.

Vesselâm.

AKLIMIZLA DALGA GEÇENLER

2 Mart 2015

Ülkemizin güvenlik politikalarını üretmek ve uygulayıcıları bilgilendirmekle mükellef pek saygıdeğer müsteşarlarımızın dikkatini çekmek üzere bazı hususları dile getirmek isterim.

Evveleminde şu hususu ifade etmek isterim ki, İkinci Dünya Savaşı sona ermiş, savaş öncesi ihtilaflar günümüz itibarıyla o ülkelerin gündeminden kalkmıştır ama Birinci Dünya Savaşı henüz bitmemiş olup devam etmektedir. Cetvelle çizilen sınırların oluşturduğu birçok uydu devlet Osmanlı coğrafyasının yağmalanmasını hâlâ tamamlayamamıştır. Yağma bütün vahşi, hak, hukuk tanımaz, azgın iştahıyla devam etmektedir. Osmanlı coğrafyasının her noktasında kan ve gözyaşı oluk oluk akmakta, vicdanlar buz kesilmektedir.

Bütün bu kan ve gözyaşı denizinde nispeten daha iyi durumda olan ve ayağa kalkma şansı olan yegâne güç Türk devletidir.

Balkanlar, Kafkasya ve Ortadoğu gibi üç büyük vahayı paylaşma kavgasındaki küresel merkez devletler, bu koca pastanın paylaşılmasını tehlikeye sokmamak için yüklenmeleri gereken hedefin Türk devleti olduğunu çok iyi bilmekte ve bu istikamette gece-gündüz, savaş çeşitlerinin her türlüünü kullanarak çalışmalarını yürütmektedirler. İşte bu savaşlardan bir tanesi ve uzun süredir gündemimizde olan PKK üzerinden yürütülen kirli savaştır.

Unutulmamalıdır ki, Hakk'a dayanmayan kuvvet zalim, kuvvete dayanmayan hak acizdir. Bu noktada Türk devlet aklı, hak ve

kuvveti tarih boyunca hep ahenkli bir sentezle kullanmıştır. Hiç kimse size haklarınızı durup dururken teslim etmez, haklarınızı kullanabilmeniz için onların sahibi olmanız yetmez. O hakları kullanabilmeniz, koruyacak güce sahip olmanızı ve gerektiğinde bu gücü tereddütsüz kullanma iradesine sahip olduğunuzu dost düşman herkese kabul ettirmiş olmanızı gerektirmektedir.

Psikolojik savaşın bütün silahlarını kullanan “üst akıl” son günlerde âdeta aklımızla dalga geçmektedir. Biz biliyoruz ve inanmak istiyoruz ki, Türk devleti seçime kadar sert bir kavgaya girmek istemiyor, dar alanda top çevirerek zaman kazanmaya çalışıyor. Türkler, tarih boyunca bütün meydan savaşlarında merkezden taarruz edip sonra geri çekilir. Düşmanı merkezden içine çekerken, sağ ve soldan düşmanın arkasını sararak onu ortaya alır. Ve son darbe çemberin içindeki düşmanı amansız ve apansız teslim almakla sonuçlanır.

İnanıyoruz ki, Türk Devleti’nin haysiyetleri sızlatan geri çekilişi, böyle köklü bir tecrübenin günümüze tercüme edilmiş uygulamasıdır. Uygun zamanda, kuşatma tamamlanınca son hamle yapılacaktır. Bütün bu toz duman arasında “*silahlı mücadeleyi bırakma*” çağrısı “*silahları bırakmak, silahlara veda*” şeklinde yutturulmak istenmekte ve başarılı da olunmaktadır.

Oysa çok net bir şekilde biliyoruz ki, silah sadece tetiği çekilerek kullanılmaz. Hatta tetiği çekilmeden kullanılan silah, tetiği çekilen silahtan çok daha tehlikeli ve etkilidir. Tetiği çekerseniz düşmanı bir kez öldürürsünüz, çekmezseniz tehditle bir ömür boyu kendinize hizmet ettirirsiniz.

Günlerdir oynanan tiyatroda PKK’nın “*silahlı mücadeleyi bırakma*” dansları “*silahları bırakma*” gibi gösterilmekte ve böylece milletimizin garantisi olan aklıseline dayalı kolektif milli öfkesi törpülenmeye, yumuşatılmaya çalışılmaktadır.

Tabii ki bunu yapanlar düşük idrakli gafillerdir. Bilerek yapanlar ise kamu vicdanında katıksız hain olarak yargılanmaktan kurtulamayacaklardır.

ANLAYANA İBRETLE DUYURULUR

A lmanya, Hitlerle yapamadığını parayla yapıyor. Yunanistan'ı yeniden borçlandırarak teslim alıyor. Hem komşumuz oluyor hem de Akdeniz'e iniyor.

ABD-İngiltere koalisyonu Ortadoğu'yu Kürt, Şii Arap, Sünni Arap faylarıyla parçalayıp, kan gölüne çevirerek üzerine otururken, rakipleri Almanya daha stratejik hamlelerle, Balkanlarda ilerliyor. AB şemsiyesinde bütün Osmanlı Balkanları adım adım ele geçiriliyor.

Almanya'nın ilerlemesine bizim karşı çıkmamız gerekirken, Alman karşı görüşü olarak ABD'li gayri resmi sözcü "Yunanistan borçları karşılığı, Türkiye'ye ilhak kararı alsın, Türkiye ile bir federasyon olsun" diyor. Böylece Alman ilerlemesine tepki koyup, bizim hariciye erkânına kopya veriyor.

Babamın meşhur sözü yine geldi çıktı karşıma, "*Düşmanın anasını çalışmak ağılatır.*" diye.

Yunan ordusunu denize döktükten sonra yiyip içip, yan gelip yatmasaydık, havadan alıp tavadan yemeseydik, çok çalışıp, çok üretip, az tüketerek biriktirseydik, şimdi Yunanistan'ı Almanya değil biz satın alırdık. Ama babamın nasihatleri bitmez, o der

ki: *“Zararın neresinden dönersen kârdır, yiğit düştüğü yerden kalkar”*.

Çok çalışmak, çok üretmek, az yiyip biriktirmek, ne şekilde olursa olsun kin tutmadan düşmanlarımızı unutmamak, zor durumda kol kola gireceklerimizi iyi zamanlarda incitmemek, birbirimize sarılmak, güçlerimizi birleştirmek. Allah için birbirimizi sevmek. İşte çıkış yolu, hepsi babamın nasihatlerinde saklı.

AKLİSELİM

24 Temmuz 2015

Dışarıdan bütün merkez devletler açık kapalı taarruzda. Türk coğrafyasında hesabı kitabı olan illegal yapılanmaların tamamı, tam mesai taarruzda. İçerde iktidar-muhalefet ilişkisi, kan davası sınırlarını çoktan aşmış, herkes birbirine hakaret yarışında. Asırların biriktirdiği mikro milliyetçi mini yapılar kolektif teyak-kuzda. Kimse kimsenin artılarıyla ilgili değil, herkes birbirinin eksilerinin, kusurlarının, kabahatlerinin, suçlarının, pisliklerinin peşinde. İç rekabet, rakibi alt etmek için dışarıdaki herkesle ittifakı kabul edecek boyutu çoktan aşmış.

Manzara tıpkı Balkan harbi dönemine benziyor. Eğer o bozgunun derslerini kavrayıp gereğini yapmazsak, PKK, kaleşnikoflu militanlarıyla Bakırköy sahilinde geçit resmi yapar. DAESH militanları da, Eyüp Sultan'da cuma selâmlığına çıkar. Amerikan donanması Dolmabahçe'ye, İsrail gemileri Antalya Limanı'na, Yunan jetleri Ege hava sahasına, Barzani Diyarbakır'a, İran İğdır'a demir atar. Dahası da var ama saymıyorum.

Mesuliyet ve akliselim sahibi Türk münevveri *"bu ahval ve şerait altında"* vazifeye atılmak ve gereğini yapmak zorundadır. Herkes eteğindeki taşları döküp yekdiğeri ile güç birliği ve ta-

mamlayıcı birliktelik şartlarını bulmak ve uygulamak durumundadır.

Sırtını Türkiye dışında eşkıya topluluklarına dayayanlar hariç tutularak, çok hızlı iç ittifaklar kurulup ülke yönetilmeli, muhalefete de iktidarın ortağı imiş gibi değer verilerek istişare, bilgilendirme, güvenlik ve dış politika oluşturma safhalarında katılımı sağlama gayretlerini havi bir rol sunulmalıdır.

Arkasını Allah'a, Türk Milleti'ne ve onun tertemiz sinesinden çıkmış şerefli Türk ordusuna dayamış olan herkes, eteklerindeki taşları dökmek, şapkasını önüne koyup çıkış yolunu birlikte açmak zorundadır.

Birbirini aşağılayan, yok sayan, dışlayan, ihanetle suçlayan bir ilişki yumağı içinde çıkış yolu bulan, bilen varsa, o da bunu millete açıklamak, anlatmak zorundadır. Böyle bir çıkış yolu olmadığı da aşikârdır.

Gelin birlik olalım, birbirimize gönlümüzü ve kollarımızı açalım, Kurtuba yok, Selânik'te artık ezan okunmuyor, olmaz olmaz denilen birçok şeyin olduğuna tarih şahitlik etmiştir. Yol yakınken, fırsat varken hep beraber Allah'ın ipine sarılalım.

"Hubbul vatan min el îman"

Vatan sevgisi îmandandır.

Vesselâm...

ÇOK YAMAN BİR DÖNEMEÇTEYİZ

22 Temmuz 2015

İran ve Yunanistan'ın küresel güce teslim olmasından sonra Türkiye'nin "Muhteşem yalnızlığı" yeni bir anlam kazanmış bulunmaktadır.

Suruç'taki bombayı patlatan kim olursa olsun, gizli patron kesinlikle Ortadoğu'ya yerleşmeye çalışan küresel güçtür.

Hiçbir terör örgütü legal bir devletin istihbarat teşkilâtından destek ve emir almadan mantar bile patlatamaz.

Türk devleti 2012'de PKK militanlarından 1750 ölü ve 10.000 tutuklu celp ederek Güneydoğu'yu huzura erdirmişti. 2013 Nevruz'u Diyarbakır'da 20.000 katılımcı ile kutlanmıştı. Ama bir yıl sonra "Çözüm süreci"nin himayesinde aynı meydana bir milyon insanı topladılar. Bu noktada Türk devletinin büyük hatası iyi okunmalıdır. Türk devleti 2012 operasyonunun başarısından kaynaklanan sarhoşluğun etkisiyle ve özgüveniyle Güneydoğu ahalisine barış elini uzatırken öbür elindeki meşru silahlı gücü geri çekmek hatasına düşmüştür. Türk devletinin iyi niyetle uzattığı barış elini karşılyormuş gibi yapan ayrılıkçı Kürt yapılanması, kazandığı zamanı ve Türk siyasetinin zaafalarını çok iyi kullanarak psikolojik üstünlüğü ele geçirmiştir.

Türk Devleti, Türk adaletini, kendi kuvvetine dayanarak vatanımızın her noktasına taşıyacak güce ve imkâna sahiptir. Bunun için gerekli olan, aslında var olan ama karar için sabrın bütün sınırlarını deneyen siyasi iradedir.

Sayın Arınç'ın dün basın toplantısında söyledikleri sarının bu iradenin olgunlaştığı ve harekete geçmek üzere olduğu intibai noktasında umut verici olarak değerlendirilebilir.

Sayın Arınç: "Çözüm süreci örgütün kazanımları ve devletin kayıplarını telâfi edecek şekilde yeni hükümet tarafından tekrar ele alınması gerekir" dedi." Yani çözüm süreci "devlete kaybettirdi, örgüte kazandırdı" diyor. Bu devlet ağzı değil de nedir? Bütün bu gelişmeler gösteriyor ki önümüzde çetin bir dönem var. Bir elimizde barış iradesi öbür elimizde hukuk ve adaletle yönetilen silâh olduğu halde aziz vatanın her köşesine yeniden yerleştireceğiz. Allah yardımcımız olsun.

RÜZGÂR EKEN FIRTINA BİÇER

14 Ekim 2015

Suruç'taki ölümleri kabul etmek imkânsızdır. Ölenlere rahmet, yakınlarına sabır, yaralılara şifa diliyorum.

Ortadoğu'da kim, kime bir kurşun sıkırsa yahut bomba atsa biliyoruz ki, bu senaryonun patronu üst akıldır. Yine biliyoruz ki, dünyanın hiçbir yerinde hiçbir yapılanma, bir merkez devletin istihbarat teşkilâtından veya özel harp dairesinden izin, onay ve destek almadan mantar, çatapat bile patlatamaz. Bunun aksini yaparı anında yok ederler. Bizim neslin hafızası bunun sayısız örneklerine bizzat şahit olmuştur.

Müslümanlarda bu kısa görüşlülük, kardeşine karşı düşmanla işbirliği eğilimi olduğu müddetçe üst akıl her zaman işbirlikçiler, tetikçiler ve canlı bombalar bulabilecek ve Osmanlı coğrafyasında istediği satrancı oynamaya devam edecektir.

Görüyor ve anlıyoruz ki bu eylem Ankara'yı hedef almakta, "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" eylemi niteliği taşımaktadır.

Üst aklın müşavirliğine ve hizmetine dayanarak son Türk Devleti'nin coğrafyamızdaki hükümlanlık hakkına ortak olmak isteyenler "sıtma" olarak önümüze konulmaktadır. "Ölüm" de

kitleleri hedef alan çok ölümlü DAESH saldırıları oluyor. Yani DAESH tehdidiyle, psikolojik üstünlük sağlayıp "PKK'ya razı olma" yı koyuyorlar Ankara'nın önüne.

PKK'yı mazlum ve masum gösterme, kamuoyu nezdinde şirinceleştirme, DAESH'e karşı işbirliği yapılabilir bir enstrüman olarak gösterme amacına yönelmiş, bir zalim eylemdir bu. Hem öyle zalim bir eylem ki "Ayn el Arab harabelerini ihya etmek" gibi bir idealizm etrafında motive olmuş salon sosyalisti, ana-baba kuzusu iki-üç yüz çaresiz insanı, kıyma makinasına atmakla eş-değer, tarihin en şerefsiz saldırısı.

Kürtçü PKK'yı mağdur göstermek için iki yüz sosyaliste kıymak. Bu yaman çelişkiyi anlamadan işin vahametini kavramak imkânsızdır. Tam da bu anda rahmetli Çağlayangil'in meşhur değerlendirmesi geliyor insanın aklına, "İnsanlar bir ömür boyu CIA ajanlığı yapıyor, ajan olduklarını kendileri bile bilmiyor."

1968'den itibaren Türkiye'yi terörize eden Filistin kamplarından Nurhak dağlarına gerek sosyalist motivasyonla gerekse Kürtçü motivasyonla gençliğin beynini yıkayıp "Türk Ankara'ya" düşman edenler, şimdilerde bu ağır bedelleri ödemek zorunda kalıyorlar.

Çıkış yolu: aklıseldedir...

Çıkış yolu: Türk Ankara'dan geçer...

Çıkış yolu: Türk Ankara'ya gözünü ve gönlünü bağlamaktan geçer...

Osmanlı coğrafyasında huzur içinde, kendi kimliği ile yaşamak isteyen herkes, her namuslu münevver, her namuslu sivil ve asker siyasetçi, gözünü kulağını, kalbini ve gönlünü Ankara'ya, Ankara'daki sivil ve asker Türk siyasetçilerine dönmelidir. Buna mecburdur.

TÜRKLER ve TÜRKİYELİLER

21 Mart 2013

Ben Türk'üm, Anadolu'da yaşadığım için de Türkiyeliyim. Dünya'nın herhangi başka bir coğrafyasında doğmuş, büyümüş ve orada yaşıyor olsaydım tabii ki oralı olurdum. Tıpkı Kerkük Türkmenleri'nin Iraklı Türk, Halep Türkmenleri'nin Suriyeli Türk, Gümölcine Türkleri'nin Yunanistanlı Türk olması gibi. Kendini Türk hissetmeyen vatandaşlarımıza "Kanunlar ve hukuk karşısında eşit haklara sahiptir" çerçevesinde, Türk diyoruz.

Devletin tanımladığı hak ve görevler kullanılırken herkesin tek ve eşitliği kapsayan bir adı, kimliği vardır o da "TÜRK kimliğidir". Bunun dışında herkes kendini ne hissediyorsa odur.

Kişi kendi kendine, ister Türk isterse Türkiyeli diyebilir ama Türkiyeli sıfatını herkese dayatamaz. Hele biz Türklere hiç dayatamaz. Biz hem Türk'üz, hem de Türkiyeliyiz. Karşı çıkanlar sadece Türkiyelidir ama biz onları da eğer Müslümansa hukuk karşısında Türk sayıyoruz (sadece gayrimüslim olanlara farklı azınlık statüsü verilmiştir).

Gayet tabiidir ki Türkiye demek, Türklerin ülkesi demektir. Orada Türk dili konuşulur, Türk bayrağı dalgalanır, Türk hü-

kümranlığı sürdürülür. Türk olmayanların, Türklerle eşit-beraber yaşamasında hiçbir engel yoktur. Lakin bu eşitlik dil, bayrak ve hükümranlık noktasında alternatif getirme hakkını kapsamaz.

Madem eşitiz “hani bizim dilimiz”, “hani bizim bayrağımız”, “hani bizim hükümranlığımız” demek eşyanın tabiatına tamamen aykırıdır.

Bunu söyleyenler de, dinleyenler de çok iyi bilmelidir ki bu taleplerin belli bir bedeli ve konuşulabileceği bir alanı vardır ve o alan kesinlikle müzakere masası değildir.

Müzakere masalarında bu sözleri dinleyen vekillerimizin sadece “hayır” deme hakları vardır. Milletın verdiği yetki ve vekâlet bununla sınırlıdır ve vekillerimiz de umarım bu gerçeğin bilincindedirler.

Bunları söylemekle kimseyi savaşa, dövüşe çağırıyor değilim; kendini, karşı çıkanların lideri ilân eden kişi, eylemin hukuki adını “isyan” olarak zaten kabul ediyor. Dolayısıyla çatışmayı çıkaran, devlet değil “isyan”ı başlatandır.

Devlet tabîi ki çatışma istemez, çatışma çıkartmaz ama Türk devleti bu çatışmayı kucağında bulmuştur. “Silahlı isyan” karşısında ne yapsaydı yani “Çatışmayalım ne istiyorsanız alın” mı demeliydi? Tabîi ki çatışacaktı, gerekirse bin yıl daha çatışır. Elinde silah ile devlete dayatma varsa -ki var- devlet bu dayatmayı yok edene kadar gereğini yapmalıdır, yapacaktır.

Her şeye ve herkese rağmen dilimiz, bayrağımız ve hükümranlığımız kıyamete kadar yaşamaya devam edecektir. Bu Allah’ın takdiri ve asırlarca sürdürülmüş şahadet geleneğimizin karşılığı İlahi bir lütuftur.

Yeter ki Hak’tan ayrılmayalım ve Allah’ın ipine sarıalım.

BİR HASBÎHÂL

20 Eylül 2014

Rahmetli Turan Yazgan hoca “Genlerinde ırkçılık olmayan tek millet Türk milletidir.” demişti.

Türkiye Cumhuriyeti devleti bağımsız bir Türk devletidir. Etnik kökeni, ne olursa olsun, Türk devletine vatandaşlık bağlanıyla bağlı olan herkes bu ülkenin birinci sınıf eşit vatandaşdır ve devletin kurucu unsuru olan Türklerle eşittir.

Bu eşitliğe razı olmayıp hükümlanlık hakları noktasında eşitlik iddiasında bulunanlar konuyu çok iyi düşünmelidirler. Türkiye Cumhuriyeti hükümlanlık hakları noktasında birçok azınlığın bileşimi olarak düşünülürse o zaman en büyük azınlık Türkler olur.

Yüzde 91’in ana dili Türkçe olan bir yerde Türklere “eşitlerden biri”, “en büyük azınlık” rolü vererseniz, vermeye kalkarsanız onlar da ötekileri dışlar ve acımasız bir dışlama ve ayrışma süreci yaşanır.

Böyle bir kaos sürecinden herhalde Türkler mağlup ve ötekine göre zararlı çıkmaz ama gayet tabidir ki Türklerin geleneklerine, insan sevgisine, Allah için kardeşlik anlayışına büyük

zarar gelir. Bu da bizi, alemin bir defa düşünüp ilan ettiği kavgalara girerken, on defa düşünmeye sevk ediyor.

Bu kavgaları tezgâhlayan servisler, kavganın kazananı kim olursa olsun, belli bir kâr sağlıyorlar ama bizim için durum aynı değildir.

İç çatışmaların kazananı da olsak kaybedeni de olsak zararda oluyoruz. Ne yapıp edip çatışmaya izin vermemek, barışı mümkün olan en az bedelle temin etmek zorundayız.

Bu gerçeği iyi bilen Türk devleti sanırım o yüzden savaşı çok zor ve son çare olarak görüyor ve çatışmayı az bedelle atlatmaya çalışıyor.

Bunu yaparken Türk devletinin savaş yeteneğini ve karar verdikten sonraki şahinliğini hiç kimse kulak arkası etmemelidir. Çok geç ve son çaredir savaş, iş ona kalmamalıdır ama kalırsa yaraları yüz yılda zor sarılan talihsizlikler kaçınılmaz olur.

Osmanlı coğrafyasında Türkiye'den başka tam bağımsızlığa oynayan ikinci bir devlet yoktur, kolay kolay da olacağa benze-miyor.

Sırf bu sebeple dahi kabul edilmelidir ki, Türkiye'ye rağmen bağımsız olmak mümkün değildir ve bütün Osmanlı-İslâm coğrafyasının ve mazlum milletlerin bağımsızlık yolunda tek ümidi ve şansı Türkiye'dir.

Samimi olan herkes kendine hizmet için dahi olsa, yüzünü Türk Ankara'ya dönmek ve Ankara paralelinde durmak suretiyle akliselim sergilemek durumundadır.

HÜRRİYET ve DİSİPLİN

Hürriyetleri sınırlayıp, her şeye müdahil olup, her şeyi düzenlemeye kalkarsanız, cemiyeti kilitler, ilerlemesini durdurur, Arnavutluk gibi çağın yüz yıl gerisine düşersiniz.

Sınırsız hürriyet verir herkesi ve her şeyi serbest bırakırsanız bu sefer de önüne gelen devlet ve istihbarat teşkilâtı bir taraftar koloni kurar birkaç hücre kotarır ve başlar manipülasyonla yönlendirmeye.

Bu yüzden ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi devlet olan devletler, her türlü hürriyeti veriyor/muş gibi yapıp, her şeyi milim milim kontrol etmekte, yönetmekte ve yönlendirmektedirler.

Almanya'da değil insanların, sarmaşıkların bile sınırsız hürriyeti yoktur. Öyle her isteyen sarmaşık istediği ağacın dibinde bitip ona sarılamaz. Mutlaka düzenlemelere uygun, doğru yerde olması gerekir.

Alman devleti gerek birinci kuşak Baader-Meinhof çetesini 60'ların sonlarında, gerekse ikinci kuşak RAF kurmaylarını 70'lerde, tereyağından kıl çeker gibi intihar süsüyle yok etmiştir.

En büyük Alman bankası Deutsche Bank, Alman devletinin olup Alman istihbaratıyla koyun koyuna çalışırlar. Ama bu işler çok teknik bir şekilde alt yapısı iyi hazırlanarak kurgulanmalı, ayağa düşürülmemelidir.

Devlet bir yanda legal alanda makyajlı yüzüyle gülümseyerek dolaşırken, bir yandan da öteki yüzüyle güvenlik ve vatan selâmeti için dünyanın aortunu bile kesebilecek kararlılıkta, sessiz sakin görünmeden, alana hakim olmalıdır.

GAYRİRESMÎ ABD+ AB=DAEŞ+PYD +PKK

DAEŞ Avrupa'da yayılan İslâm taraftarlarından cihat eğilimli olanları savaştırarak etkisizleştirmekle yükümlü bir Avrupa figürüdür. DAEŞ geçici bir figür olup görevi bitince tarihin çöplüğüne gider. Ama PYD bölgede sosyolojik tabanı olan Türkiye düşmanı bir yapıdır. Amerika destekli PYD yerleşmesi Türkiye'ye yönelik uzun vadeli bir tehdit ve kalıcı operasyondur. "Böl, parçala, çatıştır, yönet ve sömür" zincirinin tipik bir uygulamasıdır.

Bu oyun bölgede yaşayan bütün anti-emperyalist, yerli, namuslu aydınlar tarafından böylece kabul edilmelidir. Basit, insan gururunu okşayan, dar, asabî eğilimler bölgedeki Türk gücünün zayıflaması, o da emperyal ilerleme ve yerleşmenin bir adım daha ileri gitmesi demektir.

Hiçbir namuslu aydın buna rıza göstermemeli ve batı yayılmasına kol kola direnmenin onurunu yaşamalıdır. DAEŞ, PKK, PYD ve diğerleri emperyal bir devlet desteği olmazsa bir gün dahi varlığını sürdüremez. Bunlarla mücadele ve etkisizleştirme emperyal batıyla mücadeledir.

Bu yürüyüşte bütün milli güçler Ankara'ya gerekli ikazları yapmalı ve destekleri vermelidir.

SİSLİ HAVADA DAĞINIK GÖRÜNTÜLER

23 Haziran 2015

PKK, 2012 hesaplaşmasında bütün gücünü büyük ölçüde kaybetti. 12 inçlik TV'ye razı olup, teslim olmuş gibi yaparak kazandığı zamanı psikolojik üstünlüğe dönüştürmeye çalıştı ve muvaffak oldu.

PKK geldiğimiz noktada güçlü bir grupla meclise girdi. Girdi girmesine ama AKP'nin kaybettiği oyun bedelinin "çözüm sürecine" yükleneceğini öngöremediler.

Seçim sathında tansiyonu düşürmek adına vites küçülten devlet güçleri çözülmeye gidecek bir çekilmeyi sürdüremeyecek ve 2012'den daha sert bir kanun hakimiyeti taarruzunu gerçekleştirecek gibi görünmektedir. Böyle bir yürüyüşün ayak sesleri yükselmekte ve bizim kulağımıza kadar ulaşmaktadır.

Bilhassa AKP tabanında ısrarla istenen AKP-MHP koalisyonu bizi, AKP'nin "çözüm süreci" noktasında MHP'yi ikna etmeden adım atmama dikkatliliğine itmektedir.

Hele hele Suriye kuzeyinde meydana gelen, batı destekli Kürt hakimiyeti, AKP'nin Doğu ve Güneydoğu'daki gerilemesiyle

birleşince meydana çıkan yepyeni tablo, Ankara'daki devlet aklını güvenlikçi politikaları öne çıkarmaya mecbur edecek gibi görünmektedir.

Ankara'da devlet aklını temsil eden hiçbir kurum, adım adım ilerleyen büyük Kürdistan projesi karşısında sessiz kalamaz, kalmayacaktır da. Mesele bu sesin nasıl ve hangi enstrümanlarla çıkartılacağı üzerinde yoğunlaştığıdır.

İbretle izlemekteyiz ki, bu ses yasal sınırlar içinde meşru silahlı bir ses olacak. Önceki sahibi olmamız hasebiyle, Halep'in çevresiyle beraber kurtarılması dahil, her türlü ihtimal masa üzerinde durmaktadır. Satır aralarında verilen mesajlar bunlara işaret etmektedir.

TÜRK DEVLETİ BUNU KABUL ETMEZ

24 Mart 2013

Madem çatışma bitti o halde silahlarıyla teslim olup, normal hayata dönmeleri gerekirdi. Silah sadece mermi sıkarak kullanılmaz eğer elde tutuluyorsa kullanılıyor, tehdit ediyor demektir.

Silah varsa, tehdit var. Tehdit varsa kavga devam ediyor demektir. Sadece strateji değişti. Suriye’de doğan fırsatı kullanmak üzere silahlar yer değiştirecek. Bu arada Türkiye’deki kazanımlarını kaybetmemek için barışı oynuyorlar. Biz de bunu kabul etmiyoruz. Silahlarıyla teslim olsunlar. Devlet de onları usul ve geleneklere uygun şekilde hayata döndürsün. Oysa onların okunan rotası, mevzi değiştirmek.

Suriye’de otonomi kurup sonra Türkiye’ye cepheden saldırıdır. Bunu anlamak için benim gibi köylü olmak bile yeterli. Türk Genelkurmayı bunu kabul etmez de bakalım şapkadan ne zaman ne çıkacak?

ÇÖZÜM, ÇÖZÜM... AMA NASIL?

16 Haziran 2015

Çözümüne karşı olmak başka, çözüm diye sunulup ne olduğu belli bile olmayan, belki de “çözölme süreci” ne dönüşebilecek bir projesizliğe karşı çıkmak başka şeydir.

Biz (bu toprakların mesuliyetini müdrük münevverleri) iki yüz elli yılda ilmik ilmik örölüp boynumuza geçirilen ve nihayetinde sosyolojik cesedimizin Anadolu’dan atılmasını hedefleyen bir projenin ortada durduğunu biliyor, görüyor ve artık yüksek sesle konuşabiliyoruz.

Bu meselenin/projenin çözölmesi ve Türk milletin’in gündeminden ebediyen kaldırılmasını herkesten çok istemekteyiz. Çözümüne karşı imiş gibi gösterilmeye çalışılması, bizlere yapılan en büyük haksızlık ve saldırıdır. Ve bilinçli bir psikolojik harekâtın parçasıdır. Biz çözümüne değil, çözölmeye karşıyız.

Biz çözümüne değil çözüm adı altında hükümrancılık hakkımızın elimizden alınmak istenmesine karşıyız. Biz devletin adının değişmesine, bayrağın adının değişmesine, silahlı kuvvetlerin adının değişmesine, Karamanlı Mehmet Bey’den beri devam eden “çarşıda pazarda, divanda dergâhta” kullanılan dilin değiştirilmesine karşıyız.

Türkiye'nin her yerine herkesin rahatça gidebilmesine, her ferdin istediği her yerde yaşamasına, herkese eğitimde ve sağlıkta eşit hizmet ve fırsat sunulmasına, herkesin mahalli-yöresel veya tarihi özel kültürünü özelinde yaşamasına kesinlikle karşı değiliz. Çözüm süreci denilen tarifsiz kapalı dosya açılıp, içerisi makul, mantıklı anlaşılır ve kabul edilebilir başlıklarla doldurulursa, ona kim niye karşı çıksın?

Çözüm iyi ama nasıl da yollar ayrılıyor. Biz, Türk bayrağı altında beraber, eşit, hür, müreffeh yaşayalım. Türk devleti bunu sağlasın, Anadolu coğrafyasında en az iki yüz elli milyon insan refah içinde yaşayabilir, bu mümkündür ve "biz bunu sağlarız" diyoruz.

Onlar "*Hayır bin yıldır bu coğrafyayı siz yönettiniz şimdi biz yöneteceğiz, ya tebaa olun ya da çekin gidin*" diyorlar. Ve bizim siyasi irademiz bu küresel gücün rüzgârıyla şişirilmiş yelken gibi duran tehdit karşısında tereddüte düşmekte, âdeta akıl tutulması yaşamaktadır. Bu coğrafyada kalma kararlılığını en yüksek sesle haykırıp dünyaya ilân edememektedir.

An itibariyle görünen odur ki siyasi irade bu coğrafyadan gitmekle kalmak arasında kararsız görüntüsü vermektedir. Sivas'tan öteye bazı kişi ve kuruluşların gidemiyor olmasından övünç çıkarmak gibi bir burgaç yaşanmaktadır. Muhatapları lütfederse kalacaklar yoksa çekip gidecek gibi duruyorlar.

Siyasi irademiz kalma kararı verirse -ki başka alternatifi yoktur- bilmelidir ki bunun tek yolu adalete dayanan, devlet gücü kullanmaktır. Baş-ka yo-lu yok-tur. Bir elinde iş, ekmek, çiçek ve sevgi, bir elinde kanun ve güç. Bir avucu sevgi, çiçek ve hayat dağıtırken öbür eli sıkılmış yumruk olmak zorundadır. Bu dengeyi kurmadan polyannacılık oynarsanız, eşkıyanın başına "ör-gütüne hayat kaynağınız silâhu ve savaşı bırakma çağrısı yapar mısınız?" ricasında bulunma komedisini oynar, o zillete düşersiniz.

Yedi yüz bin kişilik ordusu ve daha neler neleri olan bir millete, bunu yaşatmaya kimsenin hakkı yoktur.

Millet olarak cinnet derecesinde bir akıl tutulması yaşamaktayız. Devlet akli derhal ortaya çıkmalı, dost-düşman herkesin titreyerek duyacağı bir sesle haykırmalıdır ki;

Biz yüce Türk milleti bu coğrafyaya kimsenin daveti ve lütfu ile gelmedik. Bu coğrafyaya kendi irademiz ve bileğimizin gücüyle geldik. Bin yıldır burada adaletle hükmediyoruz. Ve kıyamete kadar bu coğrafyada kendi gücümüze dayanarak kalacağız ve coğrafyamızda yaşayan herkesi Allah'ın emaneti mertebesinde seveceğiz. İnsanca yaşamasını sağlayacağız, bunun için ne gerekiyorsa, ne bedel ödemek icap ediyorsa bunu ödemeye hazırız.

HAK VE HÜRRİYET

3 Mayıs 2015

Temel mesele “demokrasi ve özgürlükleri” istemek veya istememek tercihlerine göre kamplaşmak değil, bu kavramlara yüklenen mana ve beklentilerin farklılığıdır. Düşünen, konuşan her münevver insan bu kelimelere farklı manalar yükleyip, karnlarından konuşmuş oluyorlar.

Bu itibarla diyorum ki, bu konuda sözü, beklentisi, teklifi olanlar namusluca evvelâ kelimelere yükledikleri manaları açıklasınlar, sonra düşüncelerini ifade etsinler.

Zira özgürlük denilince ben, Galata Köprüsü’nde balık tutmak veya Bostancı sahilinde mangal yakıp piknik yapmayı anlıyorum. Bir başkası, dağda silahlı müfreze kurup çevre köylerden haraç toplama hakkı anlıyor. Ne olacak özgürlükler verildi deyince? Ben olta takımını alıp köprüye gideceğim, o kaleşnikofu alıp dağa gidecek.

Demokrasi deyince ben vekiller eliyle ülke yönetimine katılmayı anlıyorum. O ayrı bayrak, ayrı dilde eğitim ve tabî her yerde kullanma hakkı anlayacak. Tarif edilmemiş kelimelerle tartışmaya devam edersek, kat edilebilecek bir mesafe yoktur. Boş kafaya sanki saranz. Hiçbir yere varamayız.

Berlin Anlaşması hatta Gülhane hatt-ı hümayunu, Islahat fermanı, AB müktesebatı dahil iki yüz yıldır önümüze konulan, önerilen, dayatılan ne dersiniz deyin, ne kadar anlaşma reform varsa içindeki özgürlük, hak, hürriyet, azınlık hakları vb. kavramlar, lügat manası dışında *“Türk’ün olan ne varsa”* (hükümrancılık hakkı dahil) elinden alma hakkı, hürriyeti olarak tasarlanmıştır.

1960 anayasasının getirdiği geniş hürriyetler 1970’lerde Türkiye’yi sokağa çıkılmaz hale getirmiştir. Keza aynı 1960 anayasası ve daha sonra hazırlanan sendikacılık mevzuatı, 1980’e geldiğimizde fabrikalarımızın %65’i grevde olan bir Türkiye üretmiş. Her seferinde kurşunu kendi ayağımıza sıkılmışızdır.

Sonuç olarak derim ki, hak, hürriyet, reform, yenilik vb., ne kadar kavram kullanılırsa çok iyi tanımlanmalı, sınırları ve muhteviyatı etraflıca tahlil edilmeli ve bu coğrafyada Türk’ün hükümrancılık hakkı, asla riske edilmeden çerçeveler çizilmelidir.

Hiçbir *“hak ve hürriyet”* Türk Milleti’nin geleceğinin garanti altına alınmasından daha ileri bir hak ve hürriyet değildir, olmalıdır, olamaz.

AKIL TUTULMASI

7 Aralık 2012

Türk Devleti tarihi bir akıl tutulması yaşamaktadır. Elinde silah tutan eşkıya dağda karargâh kurmuş, oynak mevzilerde devlete savaş açmıştır. Onları temsil ettiğini söyleyenler, devletin en üst düzey temsil makamında kabul edilmiş hem de Başbakanın ben onlarla görüşmem dediği günlerde, bunun adı gafletten öteye bir hal olsa gerek.

Ellerindeki son silah alınmadan, dağdaki son eşkıya enterne edilmeden, en ufak silahlı eylem yetenekleri dahi yok edilmeden kimse ile görüşülmez. Değil Cumhurbaşkanı düzeyinde omuzunda rütbe taşıyan temsilcilerimiz bile görüşemezler. Bu hatalar eşkıyayı psikolojik üstünlüğe taşımaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Ruhuna asabiyet virüsü bulaşanların nihai hedefi devlet olmaktır.

Eşkıya başı, hedef kitlesine seslenirken ya silaha sarılın ya da karınıza sarılın, ya dağda savaşın ya da savaşacak çocuk doğurun, çünkü “Türkler Anadolu’yu doğudan batıya 200 senede savaşarak ele geçirdi biz bunu çok doğurarak daha çabuk ele geçiririz” demektedir

Bu durumda siz, “akan kan duracaksa eğer” ile başlayan gerekçelerle kendinizi bile kandıramazsınız. Bu yol, eğer çıkış yolu olsaydı, On yıldır her gün geri çekilmenize karşılık, onların da Ankara ile uyum içinde olma belirtileri vermeleri gerekirdi. Ama

ne gezer.. Siz verdikçe onlar isteyecek, her defasında daha çok isteyecek, verdikçe sırnaşacak, arsızlaşacak... Sonu yok bu stratejinin, aklınızı başınıza alın, bu yol çıkmaz yoldur.

Elinde silah taşıyanı hizaya sokacak tek güç, daha güçlü si-lahtır. Ne müzakere, ne mütareke, ne özerklik, ne federasyon, ne de "Anadolu'yu size bırakalım, izin verin biz Orta Asya'ya dönelim" demek adamlara yetmeyecektir, yetmez. Elinde silah olan, hele de bazı şeyleri ona dayanarak aldığına inandıysa eğer, geçmiş olsun, artık ne verirsene ver çare yok ikna edemezsin.

Türk'ün en mahrem yeri olan Cumhurbaşkanlığı makamına çıkar, bütün protokollerinizi, ritüellerinizi, kutsallanınızı çiğner, sizi kendi makamınızda sancağınızın altında eşkiyadan aman dilemeye davet eder.

Buna tek kelimeyle akıl tutulması denir. 5000 yıllık Türk tarihinde hiç bugünkü kadar güçlü iken, bugünkü kadar zelil duruma düşmemiştik sanırım. Mısır valimizin Kütahya'ya dayanıp İstanbul'u tehdit ettiği zaman bile bu kadar aşağılanmamıştık.

Ey Ankara, ey devletin zirvesi, ey güvenlik müsteşarlarım, ey askerin siyasi rütbesi generallerim, sizin gibi düşünmeyen aklı selim sahiplerini dinlemenizi istemekten vazgeçtim.

Bari Müslüman ilim insanı Profesör İsmail Kara'nın şu sözüne kulak verin, *"Türkiye İslamcılarının en büyük zaafı ve handikapı enternasyonalizm ve ümmetçilik adına kendi topraklarına yabancılasmasıdır."*

Bu sözü kocaman harflerle duvarlarınıza yazın, defalarca okuyun üzerinde düşünün, hatta hocayı onun çalışma odasında ziyaret edin, açıklama isteyin. Doğru çözümü bulup uygulayamazsanız, yarın çok geç kalmış oluruz, kurtuluş için gereken bedel her gün biraz daha yükselmektedir.

Dua ve saygılarımla...

TÜRK MİLLETİ

YARIM DEVLETE RAZI OLUR MU?

20 Mart 2013

Yüzyıllarca dünya devletleri kurmuş bir millet, kurduğu gibi yıktığı devletlerin de sayısını unutmuş bir millet, üzerine ev yaptığı arsaya yurt diyen bir millet, şiddetiyle ve korkusuyla Çin Seddi'ni yaptıran, Taç Mahal'i, Semerkand medreselerini ve türbelerini, Ahlat kümbetlerini, Malabadi köprüsünü, Süleymaniye ve Selimiye'yi yapan bir millet. Şehre kıyamadığı için yağmaya izin vermeyip, mağlubiyet zehriyle canırı verip Viyana kapısından geri dönen bir millet. Dandanakan, Malazgirt, Mohaç ve Sakarya'yı aparan bir millet. 21. yüzyılda 75 milyon nüfus, 900 milyar dolar ekonomi ile yarım devlete razı olur mu zannediyorsunuz bre gafil, cahil, gelişmemiş zekâlı ilkel yaratıklar?

Kırk senedir onlar dışardan, siz içerden arıyorsunuz ve bu devletin dibini hâlâ bulamadınız? Kaç katlı olduğunu, ağa babalarının bile bilemediği bu devletin, kaç kademe alternatif plânı olduğuna bizimle 300 yıldır savaşan İngilizlerin bile aklının ermediğinin farkında mısınız?

Türklerden koparılmış Kafkasya, Balkanlar, Ortadoğu, Kuzey Afrika'da düzinelerle devletçikler kuruldu. İçlerinde bir tane

kendi kaynaklarını, kendi halkının hizmetine verebilmiş ve devlet olabilmış olan var mı bre gafil zavallılar?

Sizin de olacağınız eni sonu aynısıdır. Libya ne oldu? Suriye ne oldu? Irak ne oldu? Suudi'nin petrolünden fakir ahalisinin kursağına bir lokma ekmek giriyor mu? Sizin onlardan üstün hangi gücünüz var?

Mısır ahalisi açlıktan kırılıyor bre gafiller? Bu devletin numarası biter mi zannediyorsunuz? Boşu boşuna çürük ipliğe hayal dizip bizi de yolumuzda geciktiriyorsunuz.

Türk devletine zarar vererek bindiğiniz dalı kesiyorsunuz. Ortadoğu'da bağımsız devlet olarak kalma şansı sadece Türk milletindedir. Aklı olan her Ortadoğulu, Türklerin âmâline hizmet ederek ancak kendine hizmet edebilir.

Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar'da Türklerle işbirliği kader birliği yapmayan hiç kimse şerefiyle yaşayamaz, bu coğrafyada şerefiyle yaşamak isteyen herkes yüzünü, gözünü ve kulağını ve gönlünü Ankara'ya çevirmek zorundadır.

Hem de bilâ kaydu şart.

AKILLI ÇIKIŞ YOLU

Asabiyyetin nihai amacı bağımsız devlet kurmaktır. Kürt aydınların önemli bir kısmı bu zehri içmiştir. Aynı devlet kurma hırsı birçok zihinlerde yer etmiştir. Bunun ilacı anti emperyalist birlikte yaşama bilincidir.

Antiemperyalist bilinçlendirme sürecinde etkinin yoğunluğu propagandanın gücüyle orantılıdır. Propagandanın etkili olması için asayiş sağlayacak silah, o silahı kullanacak yasal ve siyasi irade yeteneği ve basındaki gücünüzün hep birlikte devrede olması gerekmektedir.

Bütün süreçlerde en güvenilmemesi gereken nokta Kürtler arası çatışma ve ihtilâflardır. Zira böyle bir güvene dayanan planlar her an çökerler.

Barzani-Salih Müslim ihtilâfı ve düşmanlığına dayanan bazı politikaların çökmesi buna güzel bir örnektir. Zira devlet kurma hırsı öyle kör edici bir hırstır ki, gün olur Mehmet Metiner'i bölücü partinin merkez görevlisi yapar, gün olur Altan Tan'ı bölücü partinin sözcüsü yapar. Gün gelir Dengir Mir bölücü propagandanın enstrümanı olur.

Antiemperyalist bilinçlenmeden beslenecek, birlikte yaşama kültürü güçlendikçe emperyal merkezler sertleşecek ve savaş

baltaları çıkacaktır. *"Sizin de devletiniz olacak"* büyüleriyle hipnozlanan beyinler, siyasi aidiyeti ne olursa olsun başarı ümidi gösterildiği sürece Türk devletinin karşısında yer alacaklardır.

Devletin esas muhatabı halktır. Kendisini halkın temsilcisi ilan edenler, nasıl bir tehdit zincirine dayanarak bu vekaleti aldıklarının hesabını vermeye icbar edilmedikçe temsil hakkına sahip olmamalıdır.

Rızası, gönlü alınması gereken geniş halk kitlelerinin tercihleri oluşturulup siyasi iradeye dönüştürülürken, üzerlerindeki her türlü baskı, tehdit ve olumsuz propaganda önlenmeli, engellenmelidir. Bunun için ne gerekiyorsa kullanılmalı, hiç bir şekilde bu mücadelenin gerektirdiği enstrümanların hiç birinden vazgeçilmemelidir.

Unutulmamalıdır ki ADALET MÜLKÜN TEMELİDİR ve unutulmamalıdır ki hakka dayanmayan kuvvet zalim, kuvvete dayanmayan hak acizdir. Hakkı kuvvete dayanarak adil bir şekilde dağıtmak durumundayız.

Doğu ve Güneydoğu'da yaşayan insanlarımız, antiemperyalist bilinçlenmeden beslenecek birlikte yaşama kültürüne hazır ve açıktırlar. Lakin bu iradelerini ifade edecek güven ve huzur ortamını bulamamaktadırlar.

Bu noktada devlete düşen bir yandan birlikte yaşama kültürünü yayarken bir yandan da asayiş ve güvenliği sağlamaktır.

ÖZLENEN ÇIKIŞ YOLU

27 Şubat 2014

Devlet, milletin organize olmuş şeklidir. Milletin tamamı devlet yapısı içinde yerini bulmalı, herkes ötekine katlanmayı bilmelidir. İktisadi, siyasi, sosyal ve kültürel bütün organizasyonlar milletin tamamını kapsam içinde tutmayı bilmeli ve becermelidir.

Bütün vatandaşlar eğitim, sağlık ve güvenlik hizmetlerinden adaletli yaklaşımla faydalanmalı. Devletin vatandaşla muhatap olan işlem yüzü asla politize olmamalıdır.

Parti, cemaat, grup, kulüp memuru asla ayrıcalıklı düşünülmemeli, buna fırsat bulunmamalı, hak ve sorumluluklar adaletle ve liyakate göre dağıtılmalıdır.

Devlet direkt ve dolaylı yolla vergi toplar, bu parayı bütçede planlar, mal ve hizmet almak suretiyle yükümlü olduğu hizmetleri yerine getirir.

Devletle vatandaş arasında, bunun dışında hiçbir paralı ilişki, işlem, kabul edilemeyeceği gibi hiçbir kurum, kuruluş, cemiyet ve cemaat vatandaşın veya devlet memurlarından bağış, katkı, hizmet, himmet, ne ad altında olursa olsun para toplayamaz.

Bütün bu olması gerekenler olmuyor ve olmaması gerekenler oluyorsa, hepimiz sorumluyuz. Kötü sonuçlarına katlanmak zorunda kalıyoruz.

Aklın yolu birdir. Geç de olsa devlet şemsiyesini herkesi kapsayıp örtecek şekilde genişletmek ve hissettirmek zorundayız.

Gücü ve şefkati ve adaleti birlikte takdim eden devlet, bir an önce örülmeli ve dost düşman herkese hissettirilmelidir.

Aklıselim sahibi olan herkesi bu duaya katılmaya ve sükûnete davet ediyorum.

OSMANLI COĞRAFYASI

16 Ağustos 2013

Osmanlı coğrafyasında yaşayan çeşitli milletler ve ahali Allah'ın ipine devlet eliyle sarılacak güce ulaşana kadar bu işi münevverler üzerinden yürütmelidir. Fikirde, işte, lisanda (sosyolojik ve siyasi kavramlar) birlik sağlanmalı herkes yüzünü ve gönlünü Ankara'ya döndürmelidir.

Yaygın anlamda münevverler bu şuur ve eylem birliğini sağlamadıkça, siyasilerin yaptığı/yapacağı hamleler akim-güçük kalmakta, attığı taş ürküttüğü kuştan geri düşmektedir.

Bir atımlık barutuyla TÜRKİYE, bu yükü taşıyamamakta, hem kendisi hem de Osmanlı coğrafyası küresel güçler tarafından kazandığından ziyade zarara uğratılmakta, mevzilerimiz her seferinde biraz daha geri itilmektedir.

Bunu Libya'da yaşadık, en yetkili ağızdan "NATO'nun Libya'da ne işi var" dedik, bir hafta sonra Libya'yı İzmir'den bombalamalarına yol vermek zorunda kaldık.

Libya'yı Kaddafi'nin başına yıkmalarını seyretmek zorunda kalmak bir yana, bir de kazanılmış otuz milyar dolar işimizden olduk.

Somali’de resmi politikamız TİKA ve benzeri kuruluşlar eliyle tamamen barınma, beslenme, sağlıklı yaşama konulu eğitici çalışmalar yapmak olduğu halde, üstelik İslâmcı geçinen silahlı gruplar tarafından engellenmekte, elçiliğimiz bombalanmakta, gemilerimiz kaçırılmaktadır.

Filistin’de mücadeleye güç ve moral kazandırmak amacıyla tasarladığımız resmi ziyaret, önce ikazla engellenmek istendi. Israr edince bu sefer güzergâh, kan ve barut harmanı haline getirildi. Filistin’e kapı açan Mısır yönetimi ve halkı büyük bir cezaya çarptırıldı.

Türkiye’nin Gazze ziyareti, Mısır’a büyük bedel ödetilerek engellendi. Irak’ta da durum farklı değil. Küresel güçlerin silahlı fedaisi Amerika, geri çekilirken Irak’ı Iraklıların tümüne bırakacağına, İran’ın tabii müttefiki Şii gruplara bırakmış. Böylece Türkiye’yi Barzani’yi kabul etmeye ve ona razı olmaya mecbur etmiştir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, Osmanlı coğrafyasında antiemperyal duruş yaygın bir aydın-halk hareketi olarak gelişirken, “mevcut zarar/muhtemel zarar” hesabını çok iyi yapmalı. Zira erken öten horozun kafasını kesiyorlar işte.

Horozlanmak iyi ama kafayı da garanti altına almak ve korumak daha da önemli sanırım.

TARİHE BİR NOT

4 Aralık 2015

Tarih boyunca bir gün dahi üzerinde Türk bayrağı dalgalanmış her toprak parçası Türk vatanıdır, asla tapumuzdan ve hafızamızdan silinemez.

Kaybedilmiş her karış vatan toprağı bir gün mutlaka kurtarılacaktır, bu irade milli hafızamızda ısrar ve inatla taptaze muhafaza edilmelidir/edilmektedir.

Kaybedilmiş her vatan toprağının geri alınma kararı, Türk milleti tarafından o kara günde verilir ve kıyamete kadar derin milletin hafızasında muhafaza edilir.

Kaybedilmiş vatan parçalarımızın kurtarılmaya zamanı ve şartları imkân fırsat ve güce göre değişebilir, beklenebilir, ertelenebilir ama asla vazgeçilmez. Dünyada tek bir Türk kalsa bile bu hedef canlı ve sıcak tutulur/tutulmaktadır.

Hangi fırtınanın, hangi alanı temizleyeceği hiç belli olmaz. Eğer milli hafızanız berrak, dinç hangi durumda hangi hamleyi yapacağınıza dair antrenmanlı olursa, unutulmamalıdır ki bozuk saat bile günde iki defa doğru vakti gösteriyor. Fırsatlar doğduk-

ça doğru hamleler yapar ve hedefinize bir adım daha yaklaşırsınız.

Bizim nesil her ne kadar farkında olmasa da, anlayıp zevkine varmasa da, 1974 den beri, Kıbrıs Türk Cumhuriyetini, Kuzey Afganistan'da Mezarı Şerif merkezli 4-5 milyon nüfuslu fiilen özerk Özbek/Türk yapılanmasını gördük. Dağılan Sovyetler Birliği enkazından BM üyesi beş Türk devletinin doğduğunu gördük, ayrıca Rusya Federasyonu içinde isimlerini saymakta bile zorlandığımız birçok özerk devletin doğuşunu gördük.

Bütün bu gelişmeler iyice incelense görülecektir ki, her biri bir milletin yüzyıllarca övünebileceği başarılarıdır.

Bizler kaybettiklerimize ağlamaktan, kazandıklarımıza sevinme fırsatı bulamayan, bir fasit dairenin içinde âdeta çırpındığımız için durumumuzu iyi değerlendiremiyoruz. Kazandıklarımıza sevinmeli, kaybettiklerimize üzülmek yerine onları tekrar nasıl kazanacağımızın peşine düşmeliyiz.

SURİYE'DE NEREYE GELDİK

25 Kasım 2014

ABD, Rusya ile yaptığı pazarlıklar neticesi Esad'ın yerinde kalmasına razı oldu. Karşılığında Suriye'nin kuzeyinde Kerkük petrollerini Türkiye'yi baypas edip, Akdeniz'e ulaştıracak bir Kürt bölgesi oluşturmayı kabul ettirdi.

Fakat bundan rahatsız olan Türkiye'yi oyalama, ikna ve alıştırma süreci gerekmektedir. Bizler bu günlerde filmin bu bölümünü seyrediyoruz, yaşıyoruz.

ABD tarafından yapılan her hamle, Kuzey Suriye'yi, Kuzey Irak'la uzlaşmış ama birbiriyle yanlış/çatışan, Amerika'nın himaye ve hakemliğine muhtaç, bir tarafta Kürt proletaryası PKK, öbür tarafta Kürt feodal Barzani'nin bulunduğu bir tahterevalli kurmaya yöneliktir.

Yukan çıkan ABD tarafından baskılanacak, denge onların elinde olacak. Bir tarafta fakir Kürtlerin savaşçılaştırılmaya çalışıldığı PKK, öbür tarafta yüz yılda yerleşmiş Barzani feodalitesi, aksın Akdeniz'e Arap-İslâm petrolü.

Herkes yerini ve rolünü bu gerçeklere göre yeniden belirlemelidir. Belli ki ABD ve Rusya küçültülmüş Esad'ın devamında anlaşılar.

Bize, ÖSO'yu eğitmek ve yıllarca sürecektir, zamanla terör örgütüne dönüşecek bir yapının patronluğu kaldı. Yani her zaman olduğu gibi yine "Mehmet nöbete".

Tabii bunlar bizim baktığımız yerden görülenler. Yukardan bakanlar ne görüyor, ne görmek istiyor bunları bilmemiz mümkün değil. Beş bin yıllık Türk devlet aklı, illa ki son kararı verirken ve son hamleyi yaparken Türk âmâline hizmeti önde tutmayı başaracaktır/başarmalıdır.

SURİYE'DE SON DURUM

17 Kasım 2015

Türkiye uzun süredir hazırlayıp, savunduğu güvenli bölge projesini kimseye sormadan tek başına uygulamaya koyup Halep'i güvenli bölge yapmalıdır.

Kimseye sormadan, danışmadan, bilgi dahi vermeden Halep, Türk askerinin güvencesine alınmalıdır. Türkiye bunu yapabilecek güce ve gerekçelere sahiptir. Bölgenin Suriye öncesi sahibi olarak hukuki hakları dahi vardır.

Fransa Rakka'yı bombalarken bize sordu mu ki, biz Ankara'da bomba patlayınca Halep'e giremeyelim ve ya merkez devletlerin onayını bekleyelim?

İran bölgede kendi stratejileri gereği hamle yaparken icazet alıyor mu? Lübnan'a, Suriye'ye, Yemen'e asker, silah gönderirken kime soruyor ya da yurttan sulh, cihanda sulh deyip hudutlarınıza çekilmeli, duvarlar örüp kapalı toplum yapısını ilan etmeliyiz ve katiyen ağzımızı açmamalıyız.

Hem konuşup "Bölgede bensiz oyun kurulamaz" diyeceksin, hem de hamle zamanı gelince eveleme, geveleme tüneline gireceksin. Bu tarzla sonuç çıkmaz. Yaratılan "Merkez devlet adayı"

imajının gereği hamleyi yapmazsanız başladığınız yerin gerisine düşersiniz. Hırsla kalkıp zararla oturursunuz.

Milletler mücadelesinde silâhını ya kınında tutacak düşmanını caydıracaksın, ya da çekip gösterdiysen kullanacaksın. Yoksa kocamış kurt olursun.

Suriye’de bir şeyler isteyip onları oyalarken içerdeki düşmanı top yekûn imha harekâtını, rahat yapmayı plânlamışsınız o zaman oyalanmanızı anların ama bunun bedelini de koca Suriye halkı ödüyor ve faturanın büyük bir kısmını da bize ciro ediyor. Bu da iyi bilinmeli ve değerlendirmeye alınmalıdır.

Bir yandan “Ne olacak bu Suriye’nin hali” diye dünyanın dikkati Şam’a yoğunlaşmışken içerde “Organize Türk düşmanı” bütün güçler bir daha belini doğrultamayacak şekilde enterne edilmeli. İsyancı güçlerin elindeki silahlar ve tedhiş yeteneği sıfırlanması yok edilmelidir. Ancak bu suretle Suriye’deki kayıplarımız bir anlam kazanabilir. Aksi halde “Dimyat’a pirince giderken, evdeki bulgurdan olmak” da vardır.

Halep’i kurtaralım derken Diyarbakır’ı kaybetme riski denklemin içinde dikkatle hesaplanmalıdır.

İRAN DAVETİMİZE GELMİYOR

17 Aralık 2012

İran, tarih boyunca Anadolu Türklüğü ile siyasi rekabet içinde olmuş, İslam dünyasının liderliği veya etki alanını genişletmek uğruna Anadolu'ya karşı şeytanla bile işbirliği yapmaktan çekinmemiştir.

Bundan dolayı İran'ı kınamak durumunda değiliz, coğrafyanın ve soyumuzun getirdiği doğal rekabet ve güvenlik stratejileri bizi bu rekabetin içine itmiştir.

Önemli olan bu rekabetin inkân veya ortadan kaldırılması değil, varlığının kabul ve idrak edilmesi ve doğru yönetilmesidir.

Türk Dışışleri bu gerçeği aslında iyi bilir ve 1639'dan beri de iyi yönetmiştir. Fakat sıkıntı 1960 sonrası gelişen, tercüme Müslümanlık etkisinde kalan yeni nesil, geleneksel görüş çizgimizin dışına düşmüş, yüzyıllardır devam eden rekabetin, Türkiye'yi yönetenlerin siyasi tercihlerinin sonucu olduğu zannedilmiştir.

Taşkentli A. Davutoğlu yönetimindeki Türk dış politikası, bütün gayretine ve iyi niyetine rağmen İran hariciyesinde hiçbir karşılık görmemiş, en ufak bir kredi elde edememiştir.

Bu bizim için şaşılacak bir durum değildir. Bu aşamada bizim kazancımız İslami referansları ağır basan bir dış politikanın dahi

İran duvarına çarpıp o duvarları asla aşamayacağı gerçeği ile Sayın Davutoğlu ekolünün yüzleşmiş olmasıdır. Umarım Sayın Davutoğlu bu dersi iyi okumuştur.

Hesaplanmayı bu gerçeği dikkate alarak yapmak zorundayız. İşte bu zorunluluk bir kez daha anlamayan veya anlamak istemeyen münevverlerimizin duvanına yazılmıştır.

Son şeb-i arus törenlerine katılmayı iptal etmekle İran yıllardır anlatamadığımız birçok şeyi anlatmıştır. Türk'ün Türk'ten başka dostu, Allah'tan başka sığınağı yoktur.

KAHT-I RÎCAL

28 Aralık 2013

Bazı gerçekleri biliyor ve yakalamış olmak bütün bildiklerimizimizin doğru olduğu anlamına gelmez.

Birkaç gün önce dinlediğim çok saygıdeğer bir Türk generali dedi ki: "İran, Türkiye, S. Arabistan el ele verip Suriye sorununa el koysa, olay ne kolay çözülür, bu kadar kan akmazdı". Tabii ki hayretler içinde kaldım, üzüldüm, kahroldum.

Türk generali, bu üç ülkenin arasındaki ilişkilerin, tarihini de, farklılıklarını da, hedef ve menfaat çatışmalarını da, bizim bildiğimizden çok daha farklı biliyor.

Biri Fars ve Şia mezhebinde biri Arap ve en azından iktidardaki siyasi elit Vehhabi mezhebinde, biri Türk ve Sünnî-Hanefi mezhebinde. Her üç devlette İslam coğrafyası üzerinde nüfuz ve etkileme mücadelesi içinde ve bunlar tarih boyunca birbirleriyle bu mücadeleyi en sert şekilde sürdürmüş, birbirinin zayıf anlarını hep kollamış, hatta birbirinin düşmanlarıyla ittifak ve işbirliği içine girmiş iken Türk generalinin bu üç ülkeyi hem de Suriye'nin geleceğinin inşası için bir arada görme senaryosu, senaryonun hafifliği bir yana, Türk Kurmay birikiminin seviyesini yansıtmada noktasında çok ibret vericidir.

Ben derim ki ne olur bazı şeyleri doğru ve iyi bildiği onaylanmış insanlar her şeyi iyi bildiği zehabına kapılmasın. Herkes düşünce faaliyetlerini, iyi bildiği alanın sınırları içinde tutma erdemini kavrasın ve ona değer versin.

ÖMER BEŞİR

SUDAN CUMHURBAŞKANI

15 Haziran 2015

Barış, demokrasi, hürriyet şerbetleriyle, ahmakları uyutan üst akıl ve barış gönüllüleri(!), Güney Afrika’da Ömer Beşir’i esir almaya çalışıyor. Ömer Beşir tutuklarsa küresel güçten (üst akıl), küresel bir gol daha yemiş oluruz. İç politikada sarı öküzü vermeyenler, dışarıda çok değişik cephelerde ani ve amansız saldırılarla karşı karşıya geliyorlar.

Üst akıl bir yandan sınırdaki Türkmen, Arap köylerini bombalayarak PKK’nın önünü açarken öbür yandan Sudan valimiz Ömer Beşir’i gasp ediyor.

Sayın Beşir, Osmanlı coğrafyasının en güney ufuklarından, yani Orta Afrika’dan, yani zenci Musa’nın yurdundan, yüzünü ve gönlünü Ankara’ya dönmüş, antiemperyalist bir Sünni Müslümandır. Arap-İsrail savaşlarında bir dönem Mısır ordusunda subay olarak, İsrail’e karşı savaşmış bir yiğit insandır. Ankara’dan başka da aralanacağı yeri yoktur.

İşte bize göre “güzel insan” küresel güç tarafından adım adım takip edilip, enterne edilmek istenmektedir. Hukukun gü-

cünün hakim olması gereken dünyada güçlülerin hukuku etkin olmakta ve Beşir için kalkacak devlet başkanı olarak gittiği Güney Afrika'da tutuklama kararıyla karşı karşıya gelmektedir.

Herkesin bir hesabı var ama yüce Allah'ın da bir hesabı vardır ve hiç şaşmaz onun adaleti er geç tecelli eder. Sevindirici haber az önce geldi; Güney Afrika hükümeti ülkesindeki paralel yapının tutuklama kararını uygulamama kararı aldı ve Sayın Ömer Beşir, Sudan'a dönmek üzere yola çıktı.

ABDÜLHAMİD HAN

10 Şubat 2013

Ulu Hakan Abdülhamid Han, Gök Sultan, bir kısmını saydığım unvanları, anadan doğma kazanmamış, dehası, emeği, yüksek vatanseverliği ile çalışarak hak etmiştir.

Uzun uzun anlatmadan bir noktaya dikkat çekmek isterim.

Abdülhamit Han'ın lağvettiği 1. Meclisi Mebusan'da 69'u Müslüman, 45'i gayrimüslim olmak üzere 115 mebus vardı. 69 Müslüman mebustan bir kısmı malum sebep ve saiklerle gayrimüslimlerle hareket edince Türkler azınlığa düşmüş. Bu sebeple meclis fesh edilmeyi hak etmiş ve Ulu Sultan da gereğini yapmıştır.

1876 çok dinli, çok uluslu imparatorluk anayasasının üç önemli maddesini ilgilenen fikir namusu sahiplerinin dikkatine sunarım.

MADDE 11. — *Osmanlı Devleti'nin dini, İslâm Dini'dir. Bu ilkeyi korumanın yanı sıra, kamu düzeni ve genel ahlâkı zedelememek koşuluyla, Osmanlı memleketlerinde tanınan tüm dinlerin özgür biçimde uygulanması ve çeşitli cemaatlere tanınmış olan mezhep ayrıcalıklarının devamı, eskiden olduğu gibi, yine Devlet'in koruması altındadır.*

MADDE 18. — *Osmanlı yurttaşlarının tümünün, Devlet hizmetine alınabilmeleri için, Devlet'in resmî dili olan Türkçe'yi bilmeleri zorunludur.*

MADDE 57. — *Hey'et'lerin görüşmeleri Türk dili ile yapılır ve görüşülecek olan yasa tasarı ve [tekliflerinin] örnekleri basılarak, görüşme gününden önce üyelere dağıtılır.*

Evet ne diyor, “Osmanlı devletinin dini İslâm'dır ve dili Türkçe'dir. Devlet memuru olmanın ilk şartı Türkçe bilmektir. Mecliste Türkçe konuşulur meclis çalışmaları Türkçe yapılır.”

Ulu Hakan'a karşı yüz yıldır sürdürülen korkunç kin ve nefretin temelinde işte bu duruşu vardır. Devletin temel niteliği olan “Müslüman Türk Devleti” kimliğini tehlikede görünce Meclisi Mebusan'ı feshetmiştir.

Sünni-Hanefi ekseninde dini hayatı yöneten ve yönlendiren Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilâtının, lâikliğe rağmen Türk devleti tarafından neden kurulduğu ve devletle iç içe örüldüğü, Kanunu Esasî'nin bu maddeleri ışığında incelenince daha iyi anlaşılmaktadır.

Devletimizin “Türkçe konuşan Müslüman” vasfı kıyamete kadar devam edecektir.

SİYASETİN ÖN ŞARTI

25 Ocak 2013

Siyaset, fikir ve inançların doğurduğu politikaları uygulamak üzere iktidar olmayı hedef olarak yapılıır. Türkiye'nin ticaret, ilim, sanat, sanayi, spor, üretim merkezi İstanbul'dur. Anadolu'yu, Türk dünyasını, İslâm dünyasını etkileme merkezi İstanbul'dur. Her şey İstanbul'da oluşur ve dalga dalga dağılır. Bunu anlayıp kavramadan siyaset yapılamaz.

Bir siyasi hareket eğer iktidar olmayı hedef almışsa öncelikle İstanbul'da iktidara lâayık olduğunu ispatlamak zorundadır. Bizim toplumumuz siyasi hareketleri lideriyle değerlendirir ve özdeşleştirir, dolayısıyla lider İstanbul'da yaşamak, İstanbullu olmak, İstanbul'u en az haftada üç gün kapı kapı dolaşmak zorundadır. Bunu göze alamayanlar nafile uğraşmasınlar.

Unutulmamalıdır ki, Türk milleti kendisini yönetme yeteneğini görürse yetki vermekte oldukça cömerttir. Ehliyet, enerji ve liyakati görmedikçe ise gayet cimri ve ihtiyatlıdır.

ANKARA'DA BÜTÜN TAŞLAR OYNADI

7 Mart 2014

Biliyor ve izliyoruz ki, Türkiye'de en önemli makam Cumhurbaşkanlığı makamıdır.

Atatürk'ten sonra başlamak üzere bütün Cumhurbaşkanı seçimleri, silâhların gölgesinde ve dünyayı yöneten merkez devletlerin hesap ve müdahaleleri altında gerçekleşmiştir.

Bugün dahi yaşanan kırıncı kırana, kuralsız çatışmanın arkasında yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimi yatmaktadır. Üstelik bu sefer seçim direkt halk oylaması ile yapılacaktır.

Bütün merkez devletler etkileyebildikleri tüm odakları harekete geçirip oyunun içinde olmak, kendi ihtiyaç duyduğu garantileri elde etmek peşindedir.

Ortalık o kadar karıştı, güçler arası ittifak ve çatışmalar o derece değişti ki, kimin eli kimin cebinde belli değil.

Çatışmanın odağını ve ürettiği gerilimin dayanılmazlığını tespit eden Devlet, Sayın Cumhurbaşkanı'nın aday olmayacağını ilânını umdu, teklif etti ama beklediğini bulamadığı gibi, tam tersine gerilim biraz daha yükseltildi.

Ve beklenen hamle sayın başbakandan geldi. "Cumhurbaşkanlığına aday olmayabilirim."

Evet bu doğru hamledir, ama onca hasar ve masrafla başbakanı geri adım attıranlar, sevinmesinler Başbakanın elinde hâlâ Cumhurbaşkanlığını Devlet'e teslim etme kartı durmaktadır.

Ve Sayın Başbakan bu kartı çok iyi kullanmalıdır/kullanacaktır da.

Cumhuriyet tarihi boyunca ilk defa gelenekçi dindarlar ile devletin eğitimli güvenlik güçleri aynı safta, Türk devletini ele geçirmek isteyenlerle mücadele halindedir.

Bu mücadelenin Türk tarafınca kazanılacağını ümit ve temenni ediyorum.

BİR BAŞKA AÇIDAN 17-25 ARALIK

9 Ocak 2014

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Japonya temasları sırasında imzaladığı nükleer anlaşmanın, Türkiye'ye uranyum zenginleştirme ve plütonyum çıkarma izni veren bir maddesi, nükleer silahlanma endişesi yaratınca Japonya'da tartışmalara sebep oldu.

Zira söz konusu maddeler, nükleer santrallerde yakıt olarak kullanılabildiği gibi belli bir yoğunluğun üzerine ulaştığında, nükleer silah olarak da kullanılabiliyor. Kamuoyunda öne sürülen itirazlarda böyle bir maddenin, Japonya'nın nükleer silahlanmanın önlenmesini destekleyen tavrına aykırı olduğu ifade ediliyor.

Japon Asahi Şimbun gazetesinin aktardığına göre, Japonya Dışişleri Bakanlığı'ndan üst düzey bir yetkili, maddenin anlaşmaya Türk tarafının isteği üzerine eklendiğini öne sürdü.

Anlaşmada ayrıca gerekli değerlendirmeler yapılırsa, Japonya'nın zenginleştirme ve kullanılmış nükleer yakıtı yeniden işleme teknolojilerinin Türkiye'ye satışı da öngörülüyor.

Meclis Açılınca Konu Gündeme Gelecek

Japonya parlamentosu halihazırda tatilde. Ancak meclis açılır açılmaz anlaşma milletvekillerinin onayına sunulacak. Asahi Şimbun söz konusu oturumda anlaşmaya muhalefetten sert itirazlar geleceği yorumunu yaptı.

Geçmişte Sanayi Bakanlığı'nda görev yapmış bir bürokrat olan Şigeaki Koga da gazeteye yaptığı açıklamada, Japonya Başbakanı Şinzo Abe'ye gönderme yaparak, "Hükümetin bir başbakan tarafından desteklenen projelerle ilgili makul olmayan talepleri kabul etmesi büyük bir risktir" dedi.

Gazeteye konuşan Dışişleri Bakanlığı yetkilisi, anlaşmanın en kısa sürede tamamlanması gerektiğini belirterek, "Parlamentodan hemen geçmezse ilk reaktörün planlandığı gibi 2023'te devreye girmesi mümkün olmayacak" dedi.

Zamanında İktidar Bile Karşı Çıktı

Muhalefetteki Demokratik Japonya Partisi'nin, anlaşmaya parlamentoda karşı çıkması bekleniyor. İktidardayken nükleer santral inşaatlarını destekleyen partinin özellikle Fukuşima'dan etkilenen bölgelerdeki vekilleri söz konusu politikaya karşı çıkıyor.

Bir başka muhalefet partisi Japonya Restorasyon Partisi de anlaşmaya karşı oy kullanma kararı aldı. Hatta Başbakan Abe'nin liderliğindeki Liberal Demokrat Parti'nin dış ilişkiler birimi bile ekimde bir açıklama yaparak nükleer silahlanma kaygıları gereği onay kararını geri almıştı. (Hürriyet)

Japonya'yı bile ayağa kaldıran bu anlaşma maddesi batılı merkez devletlerde acaba duyulmadı mı? Duyulduysa nasıl bir tepki ve tedbir ürettiler, acaba bu anlaşma arifesinde, Türkiye'de

yönetimdeki hükümeti sıra dışı yollarla alaşağı etme hamleleri bu anlaşma ile ilgili midir?

Kanaatimizce devletlerin hayatında çok az tesadüfler olur. Yapılmaya alışılan (Türk devletine uranyum zenginleştirme lisansı verme anlaşması) bütün merkez devletleri ilgilendirir ve hiç biri buna gönüllü razı olmaz. Japonya antiimperial hayallerinde katkı olur rnidiyle Türkiye'ye bu yolu amaya çalıştı. Fakat bunun batıdaki tepkileri tabi ki çok sert olacak, batıyla olan kavgamız kıran kırana yeni bir döneme girecektir.

Bu kavgada Türk devletinin elini güçlendirmek her Türk'ün görevidir. Ama siyasi gücü elinde bulunduranların mesuliyeti katbekat fazladır. Her biri özel hayatları dhil her hareketlerine dikkat etmek, zen göstermek ve düşmanın eline hiçbir malzeme vermemek zorundadırlar.

DÜŞÜNÜRÜN GÖREVİ

8 Şubat 2013

Düşünürler herhangi bir konuda düşünür, belki bir yıl, belki on yıl sonuçta bir iddia üretirler. Bu bir hipotezdir, sloganik bir cümleden ibarettir belki, bunu test etmek ve içini doldurmak ilim adamlarının işidir.

Düşünürler doğru veya yanlış düşüncelerini söylerler. Bunları test etmek, sorgulamak, doğru veya yanlışlığını gerekçelere dayandırmak bilim adamlarının işidir.

Bir toplumun düşünürleri ne kadar çok ve kaliteli olursa, o toplumun ufku da aynı oranda geniş ve aydınlık olur.

Düşünürlerin çokluğu ve kalitesi tek başına yeterli ve sonuç alıcı da değildir; toplumun diğer katmanları işin farkında olmalı, üretilen fikirlere gereken önemi vermeli ve onlardan faydalanmayı becermelidir.

Kısaca formülize etmek gerekirse

Düşünür + bilim insanı + entelektüel haberleşme aygıtları (basın görsel medya, kamuoyu oluşturan kurumlar)+ her türlü yönetim zincirleri (siyaset, yasama, yürütme,) birbiriyle uyumlu ve tamamlayıcı bir şekilde etkileşimi gerçekleştirmeli, toplumun

ufkunu açan ve genişleten böylece yeni nesillerin geleceğini hazırlama vazifesini eksiksiz yerine getiren bir işleyiş oluşturmalıdır.

Siyaseti elinde tutanlar, düşünce adamlarını ve ilim adamlarını bulmalı, öne çıkarmalı, işlerini kolaylaştırmalı, onlara marifetlerini üretebilecekleri iltifatları yapmalı ve önlerini açmalıdır. Aksine davranıp onları yönetmeye, yönlendirmeye ve kullanmaya kalkarlarsa işte o zaman kaosun ortasına düştük demektir.

Düşünen insanlar ve ilim insanları zincirine saygıyla bağlanmayan veya bu zinciri oluşturamayan siyasi hareketler yozlaşmaya, yavanlaşmaya, yok olmaya mahkum olurlar.

Şanlı ecdadımız devletin bekasını seyfiye, ilmiye, mülkiye olmak üzere üç ayrı aydın zümresinin, ahenkli işbirliğine teslim etmiş ve asırlarca başarılı olmuştur.

Siyasete, ilme ve düşünceye saygılı olmayı ve onları rehber kabul etmeyi tavsiye ederiz.

AHALİYLE HASBİHAL

MÂVERA'DAN VİYANA'YA

2 Aralık 2013

1 071 sonrası Anadolu'ya ikinci gelişimizdir. Bu konudaki çalışmalar ayrı bir konudur. Ama 1071 sonrası gelişimiz gönülleri fethederek gerçekleşmiştir.

İnsanlığa, insanlığı öğrete öğrete geldik. İnsanlığa insanları sevmeyi öğrettik. Sade insanları mı? Hayvanları, çiçekleri, doğayı yaratana ve cümle yaratılanları sevmeyi öğrettik.

Kalplerin taş tutmuş zırhına aşkın külüngünü vura vura geldik. Koca koca nehirlerin geçilmez haşmetine Malabadi'leri kura kura geldik.

Güvensiz yolları güvenli edip, bir günlük mesafelere kervan-sarayları dize dize geldik.

Garip gureba, fakir fukara yesin, içsin, barınsın, fikir ve zikir etsin diye tekke ve zaviyeleri aç aça geldik.

Geçtiğimiz yerlere çeşmeler, hamamlar, hanlar dike dike geldik. Yetmedi, her türlü düşmana canımızı vere vere geldik.

Bin yıl kanımızı döke döke vatan ettiğimiz bu coğrafyayı, sırtlan, çakal sürüsüne bırakacağımızı zannedenler iyi bilsinler ki ne verdiğimiz ve ne aldığımızı bizden iyi kimse bilmez.

Bin yılda kazandığımızı binlerce yıl daha elimizde tutmayı kura kura geldik.

Biz bu coğrafyaya mağaralardan çıkıp gelmedik. Mâvera'dan, Merv'den, Horasan'dan, Buhara'dan, Semerkant'tan hâlâ hayranlıkla seyredilen abidelerin içinden geldik. O abideleri dike dike geldik.

Asırların biriktirdiği dertleri çöze çöze geldik.

Biz Moskova, Paris, Londra'daki enstitülerin stratejileriyle beslenerek değil Şah-ı Nakşibendi, Yusuf Hemedani, Hoca Ahmet Yesevi ve benzerlerinin şişirdiği yelkenlere bine bine geldik.

Dövüşe dövüşe geldik ama dövüşmeye gelmedik.

IRAK'A DAİR

14 Haziran 2014

Tarihin uzun mücadele ve tecrübelerle ürettiği bazı dengeler vardır ki, bunları günübirlik ihtiyaç ve mecburiyetler dolaşısıyla hemen değiştirmek pek mümkün olmaz, hatta hiç mümkün olmaz.

Türkiye'nin Irak'taki tabii müttefiki Sünni Araplardır. Türklerin milletin, sosyal gen kodlarında böyle yazar. Herkes denklemini buna göre kurmalıdır, kurmak zorundadır.

Bir kısmı Türkiye'de, çoğunluğu Irak'ta yaşayan Ankara yanlısı Sünni Arap aşiretlerle Türk devletinin tarihten gelen bağları ustalıkla sürdürülmelidir.

Irak'ta ne siyaset fahişeleri ne de Kum'dan beslenenler müttefikimiz olamaz. Bunun olamazlığını, iki asırdır yaşadığımızla çok yüksek bedel ödeyerek öğrendik.

Türkmenlerin güvenliği de Sünni Araplarla kurulacak ilişkiye bağlıdır. Elinde silâh bulunmayan Türkmen varlığının güvenliği, Türkiye'nin siyasi destek ve işbirliğine sahip silahlı bir gücün müttefiki olarak ancak sağlanmış olabilir. Bu güç, İran yanlısı Şiiler ve dedeleri Osmanlı adaleti tarafından idam edilen mahal-

li güçler olamayacağına göre tek seçenek olarak Sünni Araplar kalmaktadır.

Sünni Arap aşiretlerine dayanan yapılanmalar her türlü dış etki ve yönlendirmeye açıktır. Bu hal ciddi riskler taşımaktadır. Son Musul konsolosluk baskını bunun en net örneğidir. Lâkin çıkış yolu yine problemin içinde gizlidir.

Türk genelkurmayı, özel birlikleri ve istihbarat grupları geleneksel ilişkilerini sürdürmek ve siyasetin alt yapısını oluşturarak önünü açmak durumundadır.

Bütün bu süreçler kurgulanırken merkezde Türkmen varlığının korunması, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi olmalıdır. Zira her türlü mücadelede son karar güce dayanır.

ETKİ AJANLIĞI

21 Aralık 2013

Bu tabirle eski bir polis müdürünün siyasi konuşmalara başladığı zaman karşılaşmış, manasını çok iyi anlamamıştım ama deyim dikkatimi çekmiş ve hafızama kaydolmuştu.

Yıllar geçtikçe bunun bir iş olduğunu ve birtakım insanların bu işten ekmek yediğini, bazı insanların bu işi farkında bile olmadan gönüllü olarak ve bedava yaptığını gördüm.

Etki ajanlığı: Bir olayı, bir gelişmeyi, bir sosyal değişmeyi, bir çatışmayı kullanarak onun üzerinden toplumu istenen istikamete çekmek, o toplumu, o olaydan alacağı normal etkinin ötesinde daha fazla ve değişik bir etki ile buluşturmak, bunu da sessizce, hissettirmeden yapmak.

Görünüşte çok masum bir algı yaratılıyor gibi sunulur ama gerçekte daha farklı bir etki yaratılır.

Mısır olayları bütün vahşetiyle devam ederken dikkatimi çeken bir husus var. Gerçekte Müslümanların ızdırabından acı duymayan birçok insan ve kurum bu işi gündemlerinin en üstüne çıkartıyorlar ve devamlı vahşet haberleri yapıyorlar. Masum

insanlara moral desteği sağlayacak faaliyetleri tanıtıp teşvik ediyorlar, vs.

Mısır'ı, küresel gücün koca Mısır'ı birbirine nasıl kırdırıldığını, küresel güce karşı gelmenin nelere mal olacağını, küresel gücün ne kadar acımasız ve kararlı olduğunu, bu işlerin bir şaka veya oyun olmayıp binlerce insanın dakikalar içinde öldürülebileceği bir kanlı gerçek olduğunu tekrar tekrar anlatarak, toplumların şuur altına kaydederek onlar üzerinde bir tehdit ve sindirme imal etmektedirler.

Toplumumuz üzerinde yaratılmak istenen tehdit ve sindirme etkisi, ilerde karşılaşabileceğimiz bir emperyal baskında tepki ve direnci kırmak, esareti kabul etmek, itiraz ve mukavemet göstermemek. İşte "etki ajanlığı" böyle bir meslek.

Bu durum karşısında toplumun öncüsü sorumlu münevverler, mesuliyetlerini kavramalı ve bir yandan Mısır halkının derdini, acısını paylaşıırken öbür yandan bu olayın, bizim toplumumuzdaki kötü etkilerinin asgari düzeyde kalmasını sağlamalıdır.

Günlerdir Mısır'la yatıp Mısır'la kalkıyoruz. Bu bizim asaletimizin gerektirdiği bir asil davranış ve hem insan olmanın hem de İslâm olmanın gereğidir ama Mısır üzerinden Türkiye'ye verilmeye çalışılan "uslu ol, itaat et yoksa Mısır gibi, Suriye gibi altını üstüne getiririz" mesajının anlaşılması ve en etkili şekilde reddedilmesi ve cevabının verilmesidir..

Türk münevverleri, Türk devletinin başbakanına baldıran zehri içirten olguyu ve ağır tehdidi anlamak, tarif etmek, açıklamak, deşifre etmek, karşısında dik durmak ve onu ortadan kaldırmak için, ikaz, irşat, nasihat, cihat başta olmak üzere her yolu denemeli ve başarıya ulaşana kadar gereken bütün fedakârlığı sergilemelidir.

AKLİSELİM ORTAYA ÇIK!

12 Nisan 2014

Fikir, parti, cemiyet, cemaat liderleri aranızdaki ihtilaf, rekabet, yarış, tartışma ve çatışmaların, taraftarlarınız arasında, nasıl bir kin, nefret ve düşmanlığa dönüştüğünü lütfen hesap ediniz. On yıllarca sürecektir düşmanlık üretmenin vebalini taşıyamazsınız.

Yarattığınız kin, nefret ve gerilim taraftarlarınızı birbirine kenetleyip size yaklaştırıyor ama aynı oranda ötekilerden ayırıp uzaklaştırıyor. Bu ayrışma ve birbirinden uzaklaşma giderek kan davasına dönüşüp on yıllarca sürüyor.

Bugün milyonlarca insan arasındaki nefret ve ayrışma, dün bir avuç insan arasındaki iktidar hürsine dayalı şahsi kavga olarak tarif edilebiliyor.

Bütün bu gerçekler göz önüne alınarak siyasi mücadelenin dili ve dozu estetik, zarafet, saygı süzgecinden geçirilmeli ve gelecek nesillerin birbirinden uzaklaşmaması şartı gözden uzak tutulmamalıdır.

Cemiyetin öncüleri bu günü yaşarken geleceğin içtimâî meselelerini öngörmek ve gerekli tedbirleri almak zorundadırlar.

Bu tedbirlerin en önceliklisi birbirini seven, sayan farklılıklarıyla beraber birlikte yaşamayı kabullenmiş, toprağına ve Türk'ün ruh köküne bağılı nesiller yetiştirmek olsa gerek.

BİR TESPİT ve İKAZ

12 Şubat 2013

Theodor Herzl, Abdühamid Han'a Filistin karşılığı para teklif edince, Abdülhamid Han: *"Bu toprakların bir karışını bile satmam çünkü bu topraklar bana değil, halkıma aittir. Halkım bu toprakların, her karışı için kanını feda etmiştir. Türk İmparatorluğu bana değil, Türk halkına aittir. Bu yüzden onun hiçbir parçasını veremem. Bırakın Yahudiler paralarını kendilerine saklasınlar. İmparatorluğum çökerse Filistin'e para ödemededen sahip olacaklar. Cesetlerimiz paylaşılabilir fakat yaşayan bir vücut üzerinde herhangi bir operasyon yapılmasına izin veremem."* der.

Başbakan sınırdaki patlama haberinden bahsederken "8 Suriyeli ve 3 Türk öldü" dedi. Bu sözler metinden okunmayıp irticalen yapıldı.

Şimdi: Abdülhamit Han, Filistin topraklarının Türk İmparatorluğu'na, ait olduğunu İmparatorluğun da kendisine değil Türk halkına ait olduğunu söylüyor. Yani buralar Osmanlı milletin veya devletin yahut benim demiyor.

Türk Başbakanı ise kötü haberi verirken "bir Laz, bir Çerkez, bir Kürt öldü " demiyor. "Üç Türk öldü" diyor.

İlgilenenlerin bilgisine ve vicdanına sunarım.

İCRA VE MUHALEFET

26 Şubat 2015

İster siyasette, ister bürokratik kurumlarda, isterse ticari kuruluşlarda olsun, icra organları ve muhalifler vardır. Bu çok doğaldır ve yapıların sağlıklı işlemesi için gereklidir. Önemli olan icranın ve muhaliflerin ortak hedefler ve menfaatler noktasında işbirliği halini sürdürebiliyor olmasıdır. Bunun sağlanabilmesi bir dizi ahlaki, örfi ve hukuki müeyyidelere saygı ve itaatle mümkün olabilir.

İcra ve muhalefet daha iyi yapıma noktasında işbirliği ve çatışma alanlarını doğru belirlediği oranda başarıya yaklaşma şansını artırır. İşbirliği ve çatışma alanları doğru belirlenmez, tanımlanmaz ve dikkate alınmazsa kaos olur.

Ülkemizde hem siyasi yapıda, hem bürokraside, hem de ticari kurumlarda bu dengesizlik ve belirsizlik had safhada mevcut olup, içtimai hayatımızdaki en büyük handikapı teşkil etmektedir.

Birinin ak dediğine ötekinin kara deme alışkanlığı ve kolaycılığı aşıldığı/terkedildiği oranda verimli bir hayata geçme şansımız artacaktır. Zira bizim kültürümüz “aka ak, karaya kara” demek üzerine kurulmuştur.

Siyasi partilerin gerek kendi içlerinde, gerekse birbirlerine karşı acımasız, tanımama ve yok sayma duruşu aşılmadıkça, ne sosyal barış ne de enerji ve imkânlarımızın yerinde, doğru, verimli kullanılabilmesi mümkün olmayacaktır.

Başarıyı veya iktidarınızı ötekinin başarısızlığı ve gözden düşmesi üzerine kurmak yerine dersinizi iyi çalışmak, hedef kitlenizin umutlarını besleyecek projeler üretmek, insanların beklenti ve arayışlarını karşılayacak ehliyet, güç ve iradeye sahip olduğunu hissettirmek daha akıllı, etkili ve sonuç odaklı bir tercih olur.

İçtimai hayatın her neresinde olursanız olun, ister icra organında, ister denetim sorumluluğunda, isterse muhalefette. Her şartta sonuç odaklı düşünmek ve davranmak mecburiyetinden kaçmamalı, aynı gemide bulunduğunuz kaptanı boğmak veya başarısızlığa itmek için gemiyi delmemelisiniz.

LİDER ve MALZEME

Malzemesi insan olan teşkilâtlanmalarda liderlik mesuliyetine girenler bir bakıma duvar ustalarına benzerler. Öyle bir duvar ustasıdır ki önlerine gelen, getirilen malzeme tamamen gayri muayyen, biri birine benzemeyen uzun, kısa, büyük, küçük, sert, yumuşak, şekilli, şekilsiz olabilmektedir.

Lider kadroların bu malzemelerin hiçbirini ama kesinlikle hiçbirini beğenmeme, duvarda yeri yok deme, ıskartaya ayırma lüksü, hakkı, alternatifi yoktur.

Önüne gelen her malzemeyi incelemeli, tanıyıp, değerlendirmeli ve sonra duvarın en uygun, fayda ve katkı sağlayacak, kendisi de mutlu olacak doğru yerine yerleştirmelidir. Ancak bu yolla tüm malzeme değerlendirilerek israfa girmeden doğru, sağlam, dayanıklı, fonksiyoner, yükünü taşıyabilen bir yapı oluşturulmuş olur.

Günümüz yapılanmalarında özellikle bu noktada ciddi sıkıntı ve zaaf lar görülmektedir. Siyasi ve sosyal potansiyelleri organize etmeye talip olanlar, bulabildikleri malzemeyi şekillendirip ıslah ederek işe yarar hale getirmek becerisini öne çıkarmak yerine hazır, tek tip, uysal, itaatkâr beyin faaliyetine yatkınlığı gelişmemiş malzemeyi tercih etmekte, seçici, ayırıcı davranmak-

ta, çok büyük malzeme israfına düşmekte tabii sonuç olarak da istenen yapıyı oluşturamamaktadır. Geriye dönüp bakınca başarısızlığın faturasını yeteri kadar uygun malzeme bulunmamasına bağlamakta, ucuz kısa yoldan başarısızlık faturasını adresi belirsiz mücerret bir alana ciro etmektedirler.

Olması gereken, liderlik sorumluluğuna girenlerin büyük bir mesuliyet duygusuyla kitlesine sahip çıkıp, herkesi ama herkesi doğru değerlendirip en faydalı olacağı doğru yere yerleştirip, çok güçlü, dinamik, hep beraber hareket edebilen, hedefe kilitlenmiş, düşünebilen bir makina gibi fonksiyoner aygıt inşa etmektir.

Gerek fikir hareketleri, gerekse siyasi hareketler malzeme olarak insan üzerinde hayat bulan hareketlerdir. Hiçbir insan yanlıştır, olamaz. Ama yanlıştır yerde duran insanlar olabilir.

Lider ve kadrolarının görevi, mesuliyeti ve inançlarının da, şahsi geleceklerinin de teminatı insanları doğru yerlere, lâıyk oldukları, faydalı ve mutlu olacakları yerlere yerleştirmek, onların heves, umut ve enerjilerini yükseltmek, aktif ve hareket halinde tutmaktır.

BİR HASBİHAL

16 Ocak 2015

Yenişemeyen iki ezeli düşman, muhafazakârlık ve modernizm sonunda birbirine sevdalanıp buluştular. İki yüz yıllık hayallerimizi, alt üst edercesine ittifak içindeler. Birinin gücü, öbürünün projelerini inşa ediyor.

Fransız ihtilâlinden bu yana çatışan muhafazakârlık ve modernizmin, Türkiye'deki barış, buluşma ve evlenmesi neleri doğurmaya gebe, bilemiyoruz. Modernist muhafazakârlığın ürünü, yeni içtimai yapılanmamız, gerçekte ne kadar modern veya ne kadar muhafazakârdır? Sarının düşünülmesi gerekir.

Modernizmin getirdiği yüksek binalar, ikinci eş rezidansları, AVM'ler, kredi kartları taksitli tatiller, paralı askerlik talepleri, cep telefonu ve sosyal medya bağımlılığı, sentetik uyuşturucu salgını, israf, egoizm ve gürültülü yalnızlık.. Hangisi muhafazakârlığın hedeflerinde vardır? Önümüzdeki yıllar uzun uzun sorgulanacaktır sarının ama bu sorgulanma yerleşen tahribatları silmeye yetecek mi, kestirmek çok zor.

İstanbul'un tarihi silüetine suikast olan gökdelenlerin tıraşı, saydığımız tahribatları gidermekle mukayese edildiğinde katbekat kolay olduğu halde yapılamıyor, üstelik siyasî ve adli iradenin

ittifakken kararlı tavır koymasına rağmen, varın siz tahribatın azametini anlayın.

Anadolu'nun yedi sekiz yüz yıllık Türk-İslâm ruhunu sindirmiş, kasabalarını müzeye çevirip, çevrelerinde inşa edilen ruhsuz ve mabetsiz, seküler uydu kentlerle, yeni yüzyıla hangi değerlerimizi taşıyacağız? Bu da başlı başına bir üniversitenin araştırmasına yetecek kadar geniş ve derin mesele yumağı.

Gerçekten geleneksel değerlerimize, Türk'ün ruh köküne bağlı münevverler, kayıkçı kavgalarını bırakıp, doğru gündemi yakalamak, üretmek ve bunu düşünen efkârıumumiye'nin mesaisine sokmak zorundadırlar.

Yeni yüzyıla açılan/açılacak kapılar bu sert virajlı yolların ucunda olsa gerek. Münevverlerimiz, mütefekkirlerimiz, virajların sertliğine yerilmeden kapılara ulaşmak ve cemiyetimizi yeni asırlara taşımak zorundadırlar.

DÜNYA BAŞKENTİ İSTANBUL

Uluslararası bir şöhrete hak ederek kavuşmuş ünlü piyano sanatçımız Sayın Tuluyhan Uğurlu son projesinin adını neden "Dünya Başkenti İstanbul" koyduğunu şöyle anlatıyor:

"İstanbul iki kez dünyayı titreten iki büyük imparatorluğun Doğu Roma - Bizans'ın ve Osmanlı Devleti'nin başkenti olmuştur. Ben büyük bir düş kuruyorum ve bu kez İstanbul'u dünyanın merkezi olarak göreyim, 'Dünya Başkenti İstanbul' diyorum. Tarihe bir bakın büyük gelişmelerin, farklılıkların, yeni adımların önce sanatçıların düşüncelerinde yer aldığını, sonra bilim adamlarının, liderlerin bu düşleri gerçekleştirdiğini göreceksiniz. Bu efsanenin, yaratacağımız sinerji ile tekrar canlanabileceğini düşünüyorum. Belki bizler bunu yaşarken göremeyeceğiz. Ancak bu topraklarda yaşayacak olan gelecek nesillerimiz buna bizzat şahit olacaktır. İstanbul bilimin, sanatın, kültürün ve ekonominin başkenti olacaktır. Hepimizin Türkiye'nin ve dünyanın her yerine giderek Dünya Başkenti İstanbul fikrini insanoğluna anlatmamız gerekmektedir."

Sayın Uğurlu'nun bu çıkarmasına harfiyen katılıyorum. Zira imparator Napolyon "Dünya tek devlet olsa başkenti İstanbul olurdu" demiştir. Ünlü Rus edebiyatçı Fyodor Dostoyevski ise "İstanbul Ortodoksluğun merkezi olmakla, Ruslara ait olmayı gerektirmektedir ve er geç Rusların olacaktır." demektedir.

Bunları çoğaltmak mümkündür, hemen hemen bütün ünlü siyasetçi ve düşünen insanın İstanbul'a yönelik emperyal bir rüyası ve hayali vardır. Bizce önemli olan ve benim dikkat çekmek istediğim, biz Türk münevverleri İstanbul'un anlam ve ehemmiyetinin farkında mıyız veya ne kadar farkındayız?

İstanbul coğrafi, stratejik, tarihi, dini, kültürel, siyasi ve ticari pencerelerden bakıldığında ne ifade ediyor. Bütün bu görüntüler bir arada düşünüldüğünde nasıl bir İstanbul tanımlanır ve o İstanbul dünyanın nesi olur? İşte mesele burada düğümleniyor.

Biz Türk münevverleri, özellikle İstanbul'da yaşayanlar bir orkestra titizliği ile tek dil, tek ruh, tek beyin gibi İstanbul'u bütün derinliği ile okumak ve bütün dünyaya okutmak durumundayız.

Kuruluşundan Lâtin işgaline kadar geçen süre iyi incelenmeli ve o işgalin getirdiği tahribat, yağma, zulüm iyi bilinmelidir. Yıkılan, tahrip edilen Bizans eserlerinin faturası bize ait değildir, yıkım ve tahribat Lâtin işgalinin icraatıdır, biz İstanbul'u bu işgal ve tahribattan da kurtardık. Sonra Osmanlı asırları incelenip sistematik bir şekilde açığa çıkartılıp ihya edilmelidir. Cumhuriyet dönemi imkânsızlık, çaresizlik ve fakirlikten kaynaklanan kısaca "çarpık kentleşme" denilen olgu iyi okunup uzun vadede üstesinden gelinecek proje ve sosyal şuur/bilinç üretilmelidir.

Gelecek yüzyıllara devredilecek "Dünya başkenti İstanbul", ruhuna uygun mamur, insanı eğitilmiş ve üzerinde yaşadığı coğrafyanın misyonunun farkında bilinçli, her boyutta aktif ve hayata katılan bir cemiyet olmalıdır.

Bizlere düşen bu büyük inkişafın sosyal kotlarını hazırlamak ve cemiyetin her zerresine ilmi ilmi işlemektir. Ancak o takdirde İstanbul'u bize müjdeleyen Hz. Peygamberin (AS), fetheden Sultan Fatih'in, ve işgalden kurtaran Mustafa Kemal'in üzerimize bıraktığı emanet lâıyk olduğu saygı ve itibara kavuşacaktır.

NÜFUS ARTIŞININ GÜCE ETKİSİ

Hızlı nüfus artışı, kesinlikle bir güç kriteri olup etkisi hiçbir şekilde tartışılmaz; fakat tabî ki tek başına bir güç kriteri değildir. İyi okunması, planlanması ve üzerine ilave edilmesi gereken diğer kriterler özenle üretilmelidir.

Bir milletin güçlenmesi, ayağa kalkması, varlığını sürdürebilmesi, kimliğini ve menfaatlerini koruyup kabul ettirebilmesi için her şeyden önce yüksek bir nüfus artış hızına ulaşması gerekir.

Planlı Kaliteli Eğitim

Bir kıymetli taş mesela; elmas, zümrüt, yakut. Tabiatla ham olarak toprak vb. maddelerle yapışık olarak bulunur. Sonra temizlenir, şekillendirilir, cilalanıp, parlatılır, çerçevesi yapılır ve yüzük, küpe, kolyeye dönüştürülür. İlk haliyle beğenmeyeceğimiz bu mücevherler, işlendikten sonra değeriyle satışa çıkarılır. Nasıl ki, bu mücevherler işlendikten sonra gerçek değerine ulaşıyorsa, insan da gerçek değerine ulaşması için bir mücevher gibi çeşitli kademelerden ve işlemlerden geçirilerek gerçek değerine ulaşır.

İnsanı yüceltip yüksek değerlere ulaştıracak faaliyet eğitimle olur. Bebeklikten itibaren eğitim işlemleri; aile, okul ve sosyal

hayat zincirinde, programlı, kararlı, istikrarlı, ısrarlı, sürekli, düzenli ve bilimsel kriterler dikkate alınarak gerçekleştirilmelidir. Kabiliyet, yetenek, eğilim, toplum ihtiyaçları dikkate alınarak genel ve mesleki eğitim verilmelidir.

Eğitime alınan çocuklar küçük yaştan itibaren testlere tabi tutularak içlerinde en kabiliyetli %2'si ayrılmalı, kalan %98'e standart eğitim en iyi şekilde verilmelidir.

Özel olarak seçilen %2'lik grup ise çok özel bir eğitime tabi tutulmalı adeta bir şehzade eğitimi titizliği ile bu insanlar geleceğe hazırlanmalıdır.

Özel eğitime alınan öğrenciler;

1-İlim insanı

2-Din adamı

3-Siyaset adamı

4-İş adamı

5-Sanat, spor adamı

Branşlarında öne çıkarmak üzere özel olarak yetiştirilmelidir. Bir yandan temel eğitim, bir yandan entelektüel sosyal eğitim, bir yandan da meslek eğitimi, birlikte ve dengeli bir şekilde verilmelidir.

Yüksek Değerli Üretim

Eğitimini alıp belli bir yaşa gelen insanlarımız, bilgi, beceri, liyakat ve ihtiyaçlarımız çerçevesinde üretim çarklarımızdan birine monte edilmeli ve hızla üretime katılmalıdır. Üretimin cinsi önemli olmayabilir. Fikir, düşünce, hizmet veya mal üretimi olabilir. Önemli olan her genç insanın bir üretim faaliyetine katılmasıdır.

Adil Bölüşüm

Toplumun birbirini tamamlayarak yaptığı, toplam üretimden elde edilen kazanç; bir kuyumcu titizliği ile adil bir şekilde bölüşülmelidir. Her fert katkısı oranında toplam refahtan gerekli payı almalıdır. Çalışan hiç kimse -normal geçim noktasında- gelecekle ilgili hiçbir endişe duymamalıdır.

Artış hızı yüksek ve iyi yetiştirilmiş nüfus, cemiyet hayatına girerken birçok talebi beraberinde getirir. Her yeni çift en azından bir ev ve eşyası gerekliliğini koyar toplumun önüne. Talep arzı doğurur. Genç, enerjik ve iyi yetişmiş insanlar üretime yöneldikçe hem iktisadi hayat hızlanır, üretim artar hem de sosyal hayat gelişip yüksek tempoya ulaşır. Bu da o cemiyet için güç anlamına gelir.

Bir milletin gücünü arttırarak sürdürebilmesi, iyi eğitilmiş yüksek nüfus artışıyla bire bir doğru orantılıdır. Aksini iddia edenler ya uluslararası hakimiyet kavgasını yürüten küresel güç enstrümanlarıdır ya da az gelişmiş ülke aydını gömleğine gönüllü girmiş, komplekslerinin esiri, zavallı güdülen, kimliksiz entelektüel rolü oynamaya çalışan figüranlardır.

Bir milletin gücü nüfusunun miktar, eğitim seviyesi, yaş ortalaması, üretim yeteneği ve çapı, milli, dini ve insani değerlere sahipliği, yaratılış, varoluş sebeplerine hakimiyeti, vatandaşlık şuur ve mesuliyetini müdrik oluşu ile bire bir orantılı ve bağlantılıdır.

EĞİTİM ÜZERİNE

27 Mayıs 2015

Eğitim öyle bir faaliyettir ki, şekli, çerçevesi, gayeleri asırlarca devam eden hayatın yetenekleri, ihtiyaçları, kutsalları, coğrafyası ve daha nice nice etkileyici ve yönlendiricileri vardır. Bizim eğitim müesseselerimiz ve bunların yaşadığı inkişaf, tekâmül ve tebeddülâtlar incelenip tarif edilip anlaşılmadıkça, ne günümüzü ne de geleceğimizi planlamak ve kurtarmak mümkün olamayacaktır.

Eğitim sistemi ve müesseseleri, asırlarca süren çalışmalar, biriken tecrübeler, tarihi, coğrafi ve siyasî ihtiyaçlar yoğrulurarak teşekkül eder.

Bir cemiyetin eğitim tarzı ve müesseseleri üzerinde fütursuzca, ani, hızlı, bilgi ve denetlemeye tâbi tutmaksızın sorumsuzca yapılan değişiklikler, tamiri nerdeyse imkânsız, tamiri çoğu zaman nesiller boyu emek gerektirecek tahribatlar yapmakta, Çanakkale’de yok olan nesillerin katbekat fazlası üstüne para ödeyerek, harcayarak kendi ellerimizle yok edilmektedir.

Eğitimin gayesi en basit ve yalın ifade ile belirlemek gerekirse “iyi insan yetiştirmek” şeklinde özetlenebilir. Lâkin “iyi insan” tarifi kişiden kişiye bile değişen bir dünyada, kime “iyi insan”

diyeceğiz ve nasıl bir “iyi insan” çerçevesi çizeceğiz? Üzerinde uzun uzun düşünülmesi ve çalışılması gereken husus sanıyorum bu noktada düğümlenmektedir.

Kullanılan araçlar hedeflenen gaye ile uyumlu olmazsa çoğu zaman istenmeyen neticeler hasıl olmakta tam ters istikamette ilerleme cereyan etmektedir.

Zeki çocukları seçelim ve onlara yatılı, özel ve ağır fen eğitimi verelim diyerek yola çıkarsınız, en üst zekâ grubu çocukları fen liselerinde toplarsınız, bir de yatılı okutursunuz, aileler mutlu, çocuğu devlet eliyle bedava özel eğitim alıyor. Devlet mutlu, üst zekâ grubunu toplamış, ileri modern fen eğitimi veriyor; geleceğin, yöneten, icat yapan, öncü kadrolarını yetiştiriyor. Ama yıllar sonra bir bakarsınız ki, hepsi zeki olan bu çocuklar bir arada yaşadığı için alt gruplarla ilişki kuramayan, ergenlik çağında anne babadan uzak kaldığı için sevmeyi ve sevilmeyi sindirememiş. Cemiyetin diğer katmanlarıyla bir arada yaşama sıkıntısı çeken, cemiyetin ortak heyecanlarından ve kutsallarından kopmuş, hedefleri ve hayat tarzı ailesiyle bile tenakuza düşen farklı bir sosyal grup teşekkül etmiş.

Neye niyet, neye kismet.

Aynı çelişki ve benzeri sıkıntılar imam hatip liseleri için de mevcuttur. Daha nice eğitim kurumları için benzeri değerlendirmeler yapmak mümkündür ve bu ciddi bir vakiadır.

Gaye ve sonuçlar arasındaki fark diyebileceğimiz bu yaman buhran, eğitim camiamızın veya eğitim ordumuzun en göbekteki ana meşgalesi ve esas gündemi olmak durumundadır.

Her gün oynanan bir eğitim sistemi, önüne gelenin aklına eseri denediği, hele hele bazı uluslararası anlaşmalarla sisteme müdahil ve müzahir olan gözlemci/katılımcıların, sessizce devreye soktuğu itekleme ve yönlendirmeler, mekteplerimizi “her

şey yetiştiren, lâkin adam gibi adam yetiştirmek” gibi bir derdi olmayan bir insan biçme makinasına dönüştürmüş bulunmaktadır.

Milli karakterimize uygun şekilde teşekkül etmiş, geleneksel eğitim müesseselerimizin gaye ve disiplini ile olgunlaşan ruhunu “asrın idrakine” yeniden söyletmek durumundayız.

Milli kimliğimiz ve onu oluşturan disiplinleri, kıyamete kadar yaşayacak ve yaşatacak nitelikte, liyakatte, bilgili, donanımlı, cesur, sağlıklı nesillerin yetiştirilmesi tartışılmaz vazgeçilmez şiarımız olmalıdır. Zengin, fakir, çok zeki orta zekâ hatta özürlü çocukların da bir kısmı birlikte eğitim görmelidir.

Anaokulu, sübyan mektebinden itibaren her çocuğa müteselsil işleyen bir dosya açılmalı, her çocuğun kabiliyetleri, eğilimleri, tercihleri ilgi alanları velhasıl her şeyi tespit edilip çocuğun geleceği plânlanmalı, her çocuğa en uygun meslek ve eğitim sağlanmalıdır.

SOKAK

24 Kasım 2015

Gün sokaklarda kararır ama Güneş'in ilk ışıkları da önce sokakları aydınlatır.

Sokak karanlık da olsa hayat orada şekillenir.

Sokaklarını yaşanulabilir yapamayanlar medeniyet kuramazlar.

Türk İslâm medeniyeti sokağı, hayatın mütemmim cüz'ü olarak inşaa etmiş. Sebiliyle, çeşmesiyle, dinlenme setleriyle, mescidiyle aşhanesiyle, yetimhanesiyle, kıraathanesiyle, insana sunmuştur.

Sokakların okul gibi değerli, disiplinli, bakımlı, sevimli, kucaklayan, eğiten, sevdiren bir kimlik giymesini sağlamadan büyük millet olunmaz.

Sokakların, güvenli, rahat, kontrol altında Türk İslâm kültür disiplinleriyle şekillenmiş uçtan uca insana hizmet edecek müesseselere dönüşmüş olması çok önemlidir.

Oyun alanları, semt kütüphaneleri, küçük spor alanları, mini piknik bahçeleri ve çardakları, kameriyeleri ile âdeta evlerimizle bütünleşmelidir, sokaklarımız.

Günümüzde sokaklarımız maalesef geleneksel kimliğini ve misyonunu kaybetmiş, kötülüklerin kol gezdiği, vurgun, soygun, gasp, çatışma, uyuşturucu ve benzeri yüzlerce tehlikenin şekillendiği ve hayatımızı tehdit ettiği bir kâbus halini almıştır.

Taşıdığı karanlık ve tehditler gerekçe gösterilerek sokakların terk edilmesi ve karanlık ruhlu akımlara bırakılması asla çıkış yolu olarak düşünülmemelidir.

Sokaklarımız gerek muhtarlıklar, gerek belediyeler, gerekse mahalle camileri ve hepsinden önemlisi semt ağabeyleri tarafından tekrar sahiplenilmeli, gerçek hayat alanına dönüştürülmelidir.

Türk'ün ruh kökünden beslenen hayat, toplu halde yaşanır. Türk'ün hayatında aile, akraba, hısım, komşu gibi tanımlanmış çemberler vardır. İç içe geçmiş bu çemberlerin birbiriyle sevgi, saygı, paylaşma, tesanüt ve muavenet çerçevesinde ortak alanları ve mesuliyetleri vardır.

Medeniyetimizin temeli bu disiplin üzerinde kurulmuştur. "Yiğit düştüğü yerden kalkar". 21. yüzyıl eğer Türk asrı olacaksa bu, aile ve sokaklarımızı asrın idrakine okutturup "Türk İslâm" kimliği ile yeniden inşa etmek suretiyle başanacaktır.

YÜREĞİMİN YANGINI

Yanarım yanarım

*"Küçücük kafaların birleşip güç olduğu Türkiye'de,
koca koca kafaların birbirini, tokuşarak tükettiğini"*

seyrederek geçen ömre yanarım.

ÖMÜR TÖRPÜSÜ

Siz ey ömrümü yiyenler,

Kalabalıklar içinde yalnız yaşamının ne demek olduğunu biliyor musunuz? Nereden bileceksiniz size yalnızlığı hiç tattırmadım ki.

“Liderler, güçlerini yalnızlıklarından alırlar.”

“Atlar ayakta ölürlər.”

Toplumun bir kısmının, -bu bir aile olur, bir arkadaş, hemşeri, okuldaş grubu olabilir- veya tamamının öncülüğüne soyunan veya itilen insanlar bilmelidir ki, o gömleği giydikten sonraki bütün hayatları yapayalnız geçecektir.

Yalnızlıktan yılmak, bıkmak yok. Yalnız insanlar, yaşadığı sürece etrafındaki insanlara hizmet edecek, onları izleyecek, dinleyecek, arayış, bekleyiş ve ihtiyaçlarını tespit edip karşılayacak. Hiç yorulmadan bir teşekkür dahi beklemeden mütemadiyen bu hizmetine devam edecek. Halka hizmet ettikçe Hakk’a şükredecek. Ona bu fırsatı verdiği için, zira Halka hizmet Hakk’a hizmettir.

Bilecek ve inanacak ki hizmet, Allah için yapılır ve hizmeti alanlar, verenlerin ömür törpüsüdür, bir gün hizmet edenin başı mutlaka yerler.

KENDİNİ BİLMEK

8 Aralık 2014

Parçası olduğunuz dünyayı, hayatınızın parçası zannetmeye başladığınız zaman sonun başlangıcına geldiniz demektir.

Boyunu, gölgesiyle ölçenler, en uzun boya ulaşmanın sarhoşluğuna kapılınca, günün akşama erdiğini anlamazlar.

Bu hayatta bir şey bilmek istiyorsanız kıymet bilin, haddinizi bilin.

Bu yürek kınıldı mı bir kere tamiri çok zordur, zaman alır. Çünkü bu yürek adam yüreğidir, öküz yüreği değil. Hayatı öküz yürekliyle geçenler adam yüreğinin hassasiyetlerini anlayamazlar.

Ne olmadığımızı anlatmaktan fırsat bulup da ne olduğumuzu anlatabilseydik çok daha ileri merhalelere ulaşmış olurduk.

Hainlik tasarlanarak ulaşılan bir mertebe olmayıp kötü ve yanlış kararlarla kör talihin birleşmesi sonucu düşülen derin ve karanlık bir kuyudur.

Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek nasıl bir duygudur hiç bilmem ama, dayı olmak çok kötüymüş onu anladım.

Hayat bana, gülüşümün arkasındaki kederi, öfkemin ardındaki sevgiyi, sessizliğimin arkasındaki hasreti, anlayabilen insanları arayıp bulmayı, bulunca da ölümüne güvenmeyi ve bağlanmayı öğretti.

İyi yönetici, gülüşüyle kederini, öfkesiyle sevgisini, sessizliği ile hasretini anlatabilendir.

HAC

18 Ekim 2013

İnsanın dünyevi kimliklerinden, unvan, mevki, makam, zenginlik, itibar, rütbe ve benzeri sıfatlardan sıynılıp çıkarak, sadece kul, sadece mümin ve sadece yaratılmış insan kimliği ile kefen gibi iki bez parçasına sarılarak Hakk'ın huzuruna çıkması, davete uyarak zamanlıca hesaba girmesi, nefsinin ve dünyalıklarını geride bırakarak ölümün provasını yapmasıdır.

Hac, ölmeden ölmek, hesaba çekilmeden hesap vermek, gönüllüce dünyadan vazgeçmek, akıl başta iken hayatın hesabını yapmaktır.

Hac, yaşadığın zamanın bilançosunu yapmak, karanlıktan kurtulmak, Allah'a karşı işlenen suçlardan sıfırlanmak ve insanlara karşı işlenen suçlardan kurtulma fırsatını yakalamaktır.

Hac, üzerinizdeki kul haklarını ödemek, gülümsemek ve Allah için dünyalıklardan vazgeçebilme enerjisini kazanmaktır.

Hac, dünyaya Allah'ın adaleti penceresinden bakmayı öğrenmektir.

Hac, dünyanın geçiciliği ve faniliğinin tartışılmaz bir gerçek olduğunun anlaşıldığı ve yaşandığı bir sahnedir.

Hac, her türlü dünyevi zevkin ve cazibenin terk edilmesinin katbekat daha büyük bir zevk ve cazibe olduğunun anlaşıldığı ve yaşandığı bir içtimadır.

Hac, bütün İslâm aleminin içtimai seviyesinin bir arada seyretilildiği, yaşandığı, paylaşıldığı yerdir.

Hac, İslâm dünyasının, İslâm topluluklarının Türkiye'ye dönmüş garip, öksüz, mahzun ve mahcup yüzünün ve gönlünün okunduğu, hissedildiği, yaşandığı olaydır.

KÂBEDE HÜZÜN

17 Ekim 2013

Kabe'de yoğun inşaat ve yoğun belirsizlik hakim.

Yarısı yıkılmış Osmanlı revaklarının yerlerinden adeta ıstırap fışkırıyor. Onları yıkan el ne fena eldir. Kâbe sanki ağlıyor, sanki birilerine küs ve kırgın. Asırlarca altında Müslümanları muhafaza eden Osmanlı revakları şimdi yok oluyor, yarısı gitmiş, öbür yarısı da yakında gider.

Dünyevileşmek o boyuta ulaşmış ki, her şey getireceği parayla anlamlanıyor. Yazık kutsallarımıza, yazık asırlarca çekilen çile ve ıstıraplara, yazıklar olsun elinde güç olup da, Allah için kullanmayanlara.

Hiçbir Osmanlı Kurmayı düşünemiyorum ki bu katliama razı olsun. Cumhuriyetin Kurmayları altınızdan yüzyılların müktesebatı kayıp gidiyor, sizin canınız hangi organınıza indirgenmiş, sancak, bayrak, şeref haysiyet nerde kaldı.

Ey sivil ve asker Türk Kurmayları, bu katliama ne kadar daha razı olacaksınız. Bu sessizliğinizin, İsrail'e Mescid-i Aksa üzerinde her türlü tadilat yapmaya ruhsat olduğunun farkında mısınız? Bugün Kâbe'nin etrafındaki Osmanlı revaklarının yıkılmasına sessiz kalanlar yarın Mescid-i Aksa'nın yıkılmasına nasıl itiraz edecekler?

Dünyanın neresinde 400 küsur yıllık bir tarihi mabet, tartışmalı bir genişleme gerekçesiyle yıkılabilir ki? Bu sadece Türklere

karşı şişirilmiş bir kinin dışa vurumudur. Aşırı ezilmişlik ve Amerikan kontrolünde olmanın verdiği buhranı unutmak adına, Türk eserlerine saldırmanın psikolojisini belki anlayabilirsiniz. Tabii ki onaylamıyor ve şiddetle tel'in ediyoruz.

Türk devletini yöneten yüksek rütbeli sivil ve asker kurumları ile onlara emir komuta eden siyasi sorumluları anlayamıyorum. Cumhuriyetin kurucularıyla aranızdaki düşünce ve görüş farkları sizi Türk'e karşı olan her şeyin yanında olmaya mecbur mu ediyor? Bu davranış bugün belki birilerini memnun eder ama tarih bu katliamı yapanları asla affetmeyecek.

Katliamı yapanları, yapılmasına engel olmayanları, engel olmak için elindeki gücü kullanmayanları mutlaka yargılayacak ve hiç de iyi olmayan bir yere oturtacaktır. Tarihin yargılamasından korkunuz, o hiçbir yargıya benzemez ve çocuklarınıza sadece o yargının sonuçları miras kalır.

Unutmayınız ki, milleti yönetenler, yaptıkları hizmetler ve iyi işlerle değil, yapmadıkları ve yanlış yaptıkları ile yargılanırlar. Yapılan iyi işler, hizmetler sizin zaten görevinizdir, onları hakkıyla yapmış olmak sizi yapmadıklarınızın sorumluluğundan kurtarmaz.

Tarihe altı yüz yıl hükmeden, yön veren, çağ açıp çağ kapatan Osmanlı'nın torunları şimdi Topkapı Sarayı'na veya Dolmabahçe Sarayı'na ziyaret ve temaşa amacıyla bile girmek istediğinde, giriş ücreti ödemek zorundadırlar.

Ulu Hakan, Abdülhamit Han'ın kendi eliyle yapıp bugün saraylarda teşhir edilen mobilyalar bile üzerinde çocuklarının hak iddia edemediği emtia durumundadır.

Bilmem hangi Rum, Ermeni vb. vakıf veya diğer mülklerinden kanunla müsadere edilmiş ne varsa iade etmek gayretinde olanlar, bizim miras haklarımızın savunması (Kâbe'deki revakları kast ediyorum) adına ne yapıyorlar?

KURBAN

24 Ekim 2012

1 997'den beri birkaç yıl hariç hep hacda olduğum için Kurban Bayramı İstanbul'undan ve kurban kesme merasimlerinden uzak kaldım. Bu yıl İstanbul'dayım, bu uzak kalış bana 15 yılın değişimini fark etme fırsatını sağladı.

Ürpererek ve üzülererek gördüm ki, kurban ibadeti rayından çıkıp amaç ve ruhunu kaybetme sürecine girmiş bulunuyor.

İnsanlarımız adeta kurban kesmeyi bir sıkıntı, meşakkat, tatili ziyan etmek olarak düşünmeye ve vekil tayin ederek sorumluluktan kaçma yolunu seçmeye yönelmişler.

Oysa kurban sadece maddi bir ibadet değil ki. Para ile yerine getirilen ibadetler zaten var. Zekât, sadaka vs.

Kurban daha başka bir şey. Ailece, çoluk çocukla birlikte kesilir. Tekbirler, iş bölümü, yardımlaşma, komşulara dostluk payı ikramı, fakirlere kendi paylarının dağıtımı, velhasıl sade para vermek değil kurban, aynı zamanda zaman vermek, sevgi vermek, paylaşmak, ikram, sohbet, affetmek, barışmak ,özür dilemek, kötülükleri sıfırlamak ve daha nice sosyal boyutu, mükellefiyetleri olan bir ibadettir.

Öyle “Falancaya 300 dolar, bir de vekâlet verdim; ver elini Marmaris bitti bu iş” değil gibi geliyor bana kurban kesme ibadeti. Bu kanşık duygular içinde bütün dost, arkadaş ve kardeşlerimin Kurban Bayramı’rı kutlar, hastalara şifa, dertlilere deva, esirlere hürriyet kısaca herkese kalbince ve gönlünce beklentisini versin Allah’ım derim.

Sağlıkla, ağız tadıyla bir bayram nasip olsun.

SÜTE SİRKE KATMAK

24 Temmuz 2015

Yavuz Sultan Selim Han'ın hatıralarına özel bir alâkası ve saygısı olan gönül ehli bir grupta Yunus Divanı okunup, şerh edildikten sonra geçilen taam ve sohbet esnasında hiç unutamayacağım anlar yaşadım.

Fevkalade sade, ihlâslı bir topluluktu, grubun ders aldıkları Hoca Efendi'den bir hatıra naklettiler. Hoca Efendi, aynı zamanda Kafkasyalı pîre de muhib bir mürîdine derki: "Söyleyin muhtereme, süte sirke karıştırmasın".

Mürit, Kafkasyalının sohbetine gider, oturur verilen görevi îfa etmek için fırsat kollar ve bulduğu fırsatta söze girerek "*Hocam süte sirke karıştırmak ne demektir?*" der. Hoca Efendi duymazdan gelir, ikincide tekrar sorar, Hoca Efendi yine duymaz. Adam ısrar eder ve üçüncü kez tekrar sorunca muhterem patlar, biraz da hiddetlenir ve yüksek sesle "*Anladık be evlâdım eşşek değiliz ya*" der ve konu kapanır. Elçi, dergâhına döner, Yavuz muhibbî hocasına anlatır. Hoca gülümseyerek dinler ve rahatlamış bir eda ile konuyu kapatır.

Olayı dinleyince hazîruna sûtün ve sirkenin ne olduğunu sordum. Cevap alamayınca hafızamdaki bilgi parçalarını birleştirdim ve ifade ettim.

Söz konusu Kafkasyalı ünlü muhterem Pîr, bir kitabında Yavuz'a dil uzatıyor ona zinadan hırsızlığa, katillikten sefahata, her türlü ithamı insafsızca yüklüyordu. Bundan bahsederek sûtün Yavuz'u, sirkenin iftiraları, ifade ettiğini söyledim hepsi hayretle tasdik ettiler. Söz konusu hakaretler, kitabın müteakip baskılarından çıkartılmış ama bu korkunç zaaf ve husumet şuur altına itilmiştir. Tabii bu husumetin arkasında Yavuz'un Mısır'da sonlandırdığı saltanat sahiplerinin Kafkasyalı olması gerçeği yatmaktadır. Hemşericilik veya bölge asabiyeti, yarım asır Türk münevverlerini irşad etmiş bir mürşide bile *"süte sirke karıştırmak"* bühthanını yaşatabilmiştir. Allah hepsine rahmet etsin, bizleri de asabiyyetin tehlikeli sınırlarından uzak tutsun inşallah.

Söz konusu bühthan dolu ifadeleri, havî kitabı bir gün Kafkasyalı pîre fevkalâde saygısı olan, devlet aklına müdahil ve müzahir bir dostuma gösterdiğimde hayret ve hiddetle dolu çok ağır tepki verdi. Ben yine de onu teskin ve teselli edip; "İnsanoğlu zayıftır, günahkârdır, boş bulunmuş, nefsine esir düşmüş ama sonra avdet edip yayından kaldırmış, Allah günahlarını ve günahlarımızı affetsin" dedim.

Tahmin ediyorum bu görüşme muhatabımın gönlünde Yavuz'a olan sevgi ve saygıyı bir kat daha güçlendirmiştir. Bu öyle bir güçlenme olmuş ki, ele geçen ilk fırsatta İstanbul boğazına süttten bir kolyeye dönüşmüştür.

İKİ BÜYÜK TEHLİKE

7 Ekim 2012

1-Öfke

Etnik öfkenin tavana vurup kitlesel etnik çatışmaya dönüşmesi. Bu tuzak planlı bir şekilde adım adım işletilmekte bir taraftan Kürtler, terörize edilerek hazırlanmakta, diğer taraftan sessiz çoğunluğun sinir uçları devamlı tahrik edilerek öfke birikmesi sağlanmaktadır.

2-Öfkesizlik

Birinci tehlikenin tuzağına düşmeyelim hassasiyetiyle milli kimliğini terketmek, öfkelenme yeteneğini terkeden toplum, antikorlarını yitirmiş vücut gibidir. Toplumsal öfke bir yerde savunma setlerini oluşturup tehlikelere karşı yaygın emniyeti sağlar. Kontrolsüz öfke nasıl zararlıysa, öfkesizlik de öyle zararlıdır. Yokluğu çok ciddi bir eksikliktir.

Öfkesini kaybedenler ve öfkesini kontrol edemeyenler aynı kategoride değerlendirilmesi gereken eksik yanlış ve hatta zararlı topluluklardır.

Toplumun geleceğini planlayan ve hazırlayan her düzeydeki eğitimciler (buna aile, öğretmen, vaiz, danışmanlar dahildir) toplumu, gerektiğinde öfkelenen ama öfkesini daima aklın ve ilmin kontrolünde tutabilen bir yeteneğe kavuşturmalıdır.

TARTIşMAK

Herhangi bir düşünceye karşı olmak mümkün, bu konuda haklı olmak da muhtemel, fakat haklı olduğunuzu kabul ettirmek; emek ve gayret gerektirmektedir. Hele sosyal veya ideolojik gruplar arasındaki farklı fikir ve düşüncelerin tartışılması esnasında hem emek, hem itina gerekmektedir.

Tarafların kesin inançlı taraftarları olduğu gibi daha geniş sempatizan kitleleri de olabilmektedir. Tartışan taraflar bir yandan düşüncelerinin doğruluğunu ispatlamaya çalışırken bir taraftan da öbür tarafın sempatizanlarını etkilemek durumunda olduklarını unutmamalıdır.

Tartışmanın üslubu, zarafeti ve estetiğı göz ardı edilmeden gerçekler ifade edilmeli ki, taraflar takım tutma bağınazlığına düşmeden karşı tarafın doğrularına onay versin.

Küfür etmeden eleştirmeyi, kavga etmeden tartışmayı öğrenmek, sindirmek ve hayata giydirmek zorundayız.

Muhatabımızı dinlerken, cevap vermek için değil anlamak, faydalanmak ve katkı yapmak için dinlemeliyiz.

Tartışma sonuç odaklı olmalı, mutlaka taraflara bir fayda sağlamalıdır.

DİNLEMEK VE ANLAMAK

İnsanlar birbirleriyle genellikle konuşarak anlaşırılar. Muhataplarına aktarmak istedikleri duygu, düşünce, beklenti, davranış geliştirme vb. tekliflerini kelimelere yükleyip ifade ederler, dinleyenler de o kelimelere yükledikleri mana ne ise onu anlarlar.

Bu temas sürüp gider. İnsanlar böylece aralarındaki haberleşmeyi, karşılıklı etkilenmeyi ve tabîî ki değişerek gelişmeyi sağlamış olurlar.

Uygulamada görmekteyiz ki, insanlar birbirini genellikle iki türlü, iki sebeple dinlemektedirler.

Birincisi "*cevap vermek için dinleyenler*". Bunlar sadece duydukları sözlere cevap vermek için dinlerler, herhangi bir cevap verebilecek birkaç anahtar kelime yakalayınca gerisini dinlemeyip, üst tarafını anlamış gibi yaparak hemen bir cevap verirler ve genellikle de olumsuz bir cevap yapıştırırlar. Bu gruba girenler kötü haberleşme örneğini teşkil ederler. Maalesef insanlarımızın büyükçe bir kısmı bu gruba girmektedir.

İkinci grup ise "*anlamak, faydalanmak, gereğini yapmak, ilâve teklifler geliştirmek*" maksadıyla dinleyenlerdir. Bunlar gerçekten dinler ve gereğini yaparlar. Gerçek dinleme tarzı budur. Muhatabınızı anlamak maksadıyla sonuna kadar dikkat ve sabırla

dinlemelisiniz. Anlamadığınız yerleri kısa sorularla yönlendirip iyice anlamaya çalışmak ve sonra da gereğini yapmak.

İşte böyle, anlatmak/dinlemek âdabı bundan ibarettir diyebiliriz. Bu grupta olanlar tabîî ki çok azdır ama kurumlar onların ellerinde yaşamaktadır.

Bize düşen insanların arasındaki haberleşme kanallarının ikinci tarzda işlemlerini sağlamak olmaktadır. Konuşanı dinlemek, âdabıyla dinlemek, dikkatle, göz teması kurarak, başka şeyle meşgul olmadan tam konsantre, bölmeden, önemseyerek ve sonuna kadar anlamaya çalışarak dinlemek gerekmektedir.

Dinlediğiniz konuyu anlamalı, verilmek istenen mesajı iyi okumalı ve mutlaka anlatana tekraren geri dönüş yaparak anladığınızı hissettirmelisiniz.

BAKAR KÖRLER

16 Mart 2015

Her konuda ahkâm kesenler, her şeyi en iyi bildiğini zanneden, herkese akıl verenler gerçekte kendi başarısızlıklarının farkında olmayıp, hayal denizlerinde pusulasız, dümensiz yol alan buz dağları gibidirler.

Görünüşte bir dağ ama ne hedefi var, ne misyonu ne de hizmet yeteneği, rüzgâr ve akıntılara bağımlı olarak eriyip yok olana kadar oradan oraya sürüklenir dururlar.

Bu sürüklenişler esnasında bilmeden, istemeden çarptıkları her yere zararlar verirler. Kendileri zaman içinde erir gider, yok olurlar, unutulurlar ama verdikleri zararlar asla unutulmaz; tarihin kayıtlarında arşivlenip kalırlar.

Bu dağlara, kendilerini görebilecekleri aynalar tutmak da mümkün değildir, ne yapsanız onlara, ne hallerini tercüme edebilir, ne de gelecekteki muhtemel sefaletlerini anlatamazsınız.

Allah herkesi niyetleriyle uyumlu ameller işleyen kullarından eylesin.

BİR VİCDAN SORGULAMASI

15 Mayıs 2015

İçten pazarlıklı taktik ve politikalarla bir güç ve potansiyelin önüne geçip, o potansiyelin birikimlerini, gücünü, nüfuzunu kullanarak kendi dar ufuklarının çizebildiği kısa hedeflere, sadece kendisi için yönelip, kendisine saygı gösteren; ona umut bağlayan, vekâlet veren, destek veren insanları sadece vermekle mükellef sayan, gelişmemiş vicdanlar bir gün hem tarihe hem Allah'a hem de kamu vicdanına hesap vermek zorunda kalacaklardır.

Öne geçenler bilmelidir ki, onlar artık kendileri değil, önüne geçtikleri insanların vicdanıdır. İsmi, gücünü, kullanma vekâleti aldıkları insanların tercihlerini, menfaatlerini, umutlarını, dikkate almak, saygı göstermek ve kendi hayatlarına giydirmek zorundadırlar. Önüne geçtikleri insanlarla ağlamak, onlarla gülmek zorundadırlar. Aksi takdirde ahir ömürlerinde, terkedilmiş, yalnızlaşmış, etkisi yetkisi kalmamış, gülünç duruma düşerler.

Allah herkese Muhammedî ahlâk üzere yaşamayı ve ölmeyi nasip etsin.

DÜĞÜN TÖRENİ

Tanzimat sonrası önümüzde bulduğumuz değişim ve dönüşüm dayatmaları, bizi her alanda, her olayda büyük çarpıklıklar ve buhranlara itmiştir. Bunların en önemlilerinden biri de evlenme, düğün törenleridir.

20. Yüzyıl başında % 80'i köyde yaşayan cemiyetimiz asrın sonunda %80'i şehirde yaşayan bir topluma dönüşmüştür. Gayet tabiidir ki bu dönüşümün birçok sancıları olacaktır. Bu sancıların en belirgin hissedildiği alanların başında düğün törenleri gelmektedir.

Geleneksel düğün ritüellerini şehir şartlarında sürdürme imkânı bulamayan ahali bir yandan da şehirde karşılaştığı çağdaş kurallara ayak uyduramamış ve her biri incelemeye değer birçok garip sentez üretilmiştir.

Oysa düğün törenlerinin neredeyse evrensel hale gelmiş olmazsa olmaz asgari kuralları vardır ve bunlar yeterli olmalıdır.

1-Nikah-Akit

Evlilik bir sözleşmedir; iki taraf kendi hür iradesiyle hayatlarını birleştirme kararlarını hukuki ve örfi sorumluluklarını da

kabul ederek beyan ve ikrar ile başlatırlar. Bu eylem bir heyet huzurunda yapılır ve nikah adını alır. Nerede kimin huzurunda nasıl yapıldığından ziyade hür irade, şahit refakati, hukuki hakların garanti edilmesi, Allah rızasının gözetilmesi yeterlidir. Devletin görevlendirdiği kurumda resmi kayıt işlemlerinin yapılması son derece önemli ve gereklidir. Kayıt altına alınmadan kesinlikle nikah kıyılmaz.

2-Katılım-Şahitlik.

Nikâhın bir heyet huzurunda kıyılması, mümkün olduğunca geniş bir camiaya duyurulması sosyal bir fonksiyon ihtiva etmekte olup tarafların evli olduğunun bilinmesini sağlamaktadır. İtirazı veya taraflarla ilgili beklentisi olanların bunları sonlandırması sağlanmaktadır .

3-İkram

Düğün törenlerinin vazgeçilmez bölümlerinin biri de ikramdır. İkram düğünün bereketi, muhabbeti, lezzeti ve en güzel sohbetidir. Her düğün sahibi gücü ve imkanları nispetinde ikramda bulunmalıdır. Bu ikram; çay, kahve ve yanında iştah kesen basit kurabiyelerden tutun da, mükellef ziyafet sofralarına kadar değişen tarzda sunulabilir ama israftan ve abartmadan kaçırılmalıdır. Yemek, tatlı ikramı yanında kitap, şeker, havlu ve benzeri hediyelerde ikram edilebilir.

4-Eğlence

Düğünlerin vazgeçilmez son bölümü tabî ki eğlencedir. Bu bölüm en sıkıntılı, kritik, memnuniyet sağlama zor bir bölümdür. Davetlilerin yaş ve cinsiyet durumuna göre farklı tercihleri olabilir. Bu yüzden beklentilerin ortalamasına göre fazla abartmadan

ve rahatsızlık yaratmadan, gelenek ve inançlarımıza uygun şekilde gençleri ayırarak eğlenmelerine fırsat hazırlanmalıdır.

5-Hediyeleşme

Düğünlerimizin vazgeçilmez davranışlarından biri de evlenenlere eşya, ziynet, nakit hediyelerin verilmesidir. Bu işlemde abartıdan uzak durulmalı, gösteriş ve yarış halini almamalıdır. Katılımcılara şeker, helva ve küçük hatıra hediyeler abartılmadan verilebilir.

TÜRK AİLE YAPISINDA İSTİŞARE

- Bütün temel kararlar istişare ile alınır/alınmalıdır.
- İstişare, tanımlanmış bir problemin çözülmesi için heyetin fikirlerini birleştirip en uygun çözümü bulmasıdır.
- İstişare, katılımcıların kendi düşünce ve çözüm tekliflerini ötekine dayatmak ve ölümüne savunmak değildir.
- İstişare, her türlü saplantı ve sabit fikre kapılmaksızın düşüncelerin paylaşılması ve gerçeğe en yakın olanın bulunma gayretidir.
- İstişareye katılanlar her an değişmeye ve öteki fikre dönmeye hazır olmalıdır. Karşı fikirlerin kabulü asla mağlubiyet olarak düşünülmemelidir.
- İstişare, münazara değildir.
- İstişare sonucu varılan karar, katılan ve fikir beyan eden herkesi bağlar/ bağlamalıdır. Karşı da olsanız artık çıkan kararı savunmak durumundasınız.
- Mutlaka istişareye tâbi tutulması gereken işlerin başında evlenme ve boşanma kararları gelir bunu takiben ailenin mülk ve mal edinme kararları, ailenin ekonomik faaliyetleri, çocukların eğitimi ve benzeri faaliyetler gelirler.

UMUT

30 Eylül 2014

Koca Yunus diyor ki:

“Her dem yeni doğanız,

Bizden kim usanası”

Mevlana Celaleddin de ilâve eder.

“Her gün bir yerden göçmek

Ne iyi

Her gün bir yere konmak

Ne güzel

Bulanmadan, donmadan akmak

Ne hoş

Dünle beraber gitti cancağızım

Ne kadar söz varsa düne ait

Şimdi yeni şeyler

Söylemek lazım ...”

Her yeni gün yeni güzellikler ve yeni umutlara gebedir. Bütün enerjimizi, varlığımızı, Türk' n ruh kökünden aldığımız sorumluluk ve  uurun üzerine oturarak yeni ufuklara yönelmeli, d   nmeli, üretmeli ve payla malız.

Sel m olsun tarihin derinliklerinden aldıkları bayrağı istikbalin g nderlerinde dalgalandıran altın neslimize.

Sel m olsun tek devletle girdiğimiz yirminci yüzyılı yedi bağımsız devletle geride bırakan  anlı milletimize.

Sel m olsun bu mazlum milletin yolunu aydınlatan  anlı peygamberimize.

ÇOCUKLARIMA....

20 Kasım 2013

Sizin kendinizi yukarlarda görmenizi hep istedim, yukarlara çıkmanızı ve hayata, kavrayıcı katkılarını kazanmak için, yukardan bakmanızı canugönülden arzu ettim ve bunun gerçekleşmesi için her türlü gayret ve fedakârlığı göstermekten bir lâhza geri durmadım. Ve görüyorum ki buna ulaştım.

Şimdi diyorum ki:

“Kâh çıkarım gökyüzüne seyrederim âlemi,

Kâh inerim yeryüzüne seyreder âlem beni”

Hayatı yukardan seyredin ve kavrayın ama o aşağıda yaşıyor. Yukarda hayat yok orda yaşamak tehlikeli ve çekilmez bir hayattır, orada toplum, kalabalıklar yok, insanlar ve insanlık aşağıdadır.

Yukarlarda dolaşın, hayatı her yönüyle aynı karede seyredin, dinleyin, anlayın ama sonra aşağıya inin, aşağıda yaşayın ve yaşarken sakın insanlara yukardan bakmayın.

İnsan, Allah tarafından “ Allah Resulüne olan sevgisinden” dolayı yaratılmış içinde sevgi olan bir yaratıktır. Bütün ilişkilerinizde bu gerçeği bir an bile aklınızdan çıkarmayın. O zaman

hayat hem daha kolay hem daha tatlı hem de daha verimli olacaktır.

BEĞENMEK

6 Aralık 2014

Beğenmek; anlamaktır.

Beğenmek; inanmaktır.

Beğenmek; yetenektir.

Beğenmek; büyüklüktür.

Beğenmek; olgunlaşmak, pişmektir.

Beğenmek; terazidir meyvedir.

Beğenmek; değer vermektir.

Beğenmek; hakkı teslim etmektir.

Beğenmek; bedenî ve zihnî olgunluktur.

Beğenmek; insan olmaktır.

PALAZIN ASALETİ

19 Haziran 2015

Mevlâna bir gün Konya sokaklarında dolaşırken bir grup palazın (kaz yavrusu), bir tavuğun peşine takılmış onunla beraber dolaştığını görür ve şaşırır, bir müddet izleyince palazların tavuğa tâbi yaşadıklarını anlar ve bunu ciddi şekilde yadırgar.

Dayanamayıp palazları yanına çağırır ve onlara; *“Siz asil bir cinse mensupsunuz tavuğa nazaran birçok üstünlükleriniz var; ne diye bu tavuğun arkasına takılmış, dolaşıp durursunuz”* der. Bu sözleri dinleyen palazlar üzülür, hüznlenir ve hep bir ağızdan haykırırlar. *“Biz yumurtanın içinde beklerken bizi o ısıttı, süremiz dolunca yumurtadan çıkmamıza o yardım etti, sonra bizi tek tek temizleyip, kanatlarının altında ısıtarak koruma altına aldı. Bize yemeği, içmeyi, yaşamayı, her şeyi o öğretti onun için biz onu bilir, onun peşinden ayrılmayız.”* derler.

Mevlâna ibretle dinlediği bu hikâyeden sonra mahzun ve müteessir bir şekilde oradan ayrılır. Dersini almıştır. Mevlâna ders verecek palazlara rastlamıştır, ama herkes onun kadar şanslı değildir.

Ne mutlu hatır bilip, tavuğa sadakatini sürdüren o palazlara.
Ve yazıklar olsun, palazlar kadar dik duramayan, en ufak şişirmelere kapılıp, kibir denizine düşen ötekilere.

İBRET BU OLSA GEREK

4 Mayıs 2015

Tarih: Mart 2015,

Yer: İstanbul Gaziosmanpaşa,

Mekân: Süleyman Soylu'nun babası Hasan Soylu'nun riya-setinde işleyen mütevazı bir sohbethane

Katılanlar: Gaziosmanpaşa da saçları ağarmış bir grup gönül ehli,

Günlük siyaset, Türkiye'nin gündemi, hayatın tabii akışı içinde karşılaşılan günlük olaylar vs. konuşulurken nasıl olursa konu ailemize gelir. Yaşı doksanı aşkın bir muhterem sözü alır, babamın hayatta olup olmadığını sorar ve hayatta olduğunu öğrenince sevinçle söze girer.

"Ellili yıllardayız, Taşlıtarla, (Gaziosmanpaşa adını sonradan alır) Eyüp ilçesine bağlı bir mahalle. Aslında tarihi bir köy olan Küçükköy'ün merasına göçmenler dalga dalga geliyor, valilik onlara tek katlı küçük küçük evler yapıyor ve evlere yerleşen göçmenler yeni yeni oluşan küçük atölyelerde iş buluyor, ailece çalışıyorlar.

Semtte ciddi bir canlılık ve hareket var. İşte böyle bir durumda Kürt Nuri diye biri çıkıyor ortaya. Herkese sarkar, sataşır, bulaşır, insanları yıldırır her kirli taşın altından o çıkar, insanlar ona bulaşmamak için hep çalıyı dolaşırlar. Herkesin zarar gördüğü, çekindiği bir duruma gelir Nuri. İşte bu Nuri bir gün, Abdurrahman Efendi'ye bulaşır ve onu kiraladığı ikinci lokantayı terk etmesi için tehdit eder ve yanındaki kalabalık bir arkadaş grubuyla Abdurrahman Efendi'nin dükkânını basar. "Eceli gelen köpek cami duvarına siyer" misali Nuri, bu sefer değirmenciye rastlamıştır.

Abdurrahman Efendi uzun süre direnir, dövüşür sonra başına çuval geçirirler o hâlâ direnir, yere düşer artık çare kalmamıştır. Silaha sıra gelmiştir ve Nuri, hayatını kurtaracak ve onu adam edecek kurşununu yer.

Abdurrahman Efendi çok sıkıntı çeker. Nuri ölmez ama adam olur. Taşlıtarlalılar, Nuri'den kurtulur. Bir daha kimseye bulaşmaz, Taşlıtarla da rahat eder.

Abdurrahman Efendi kaçır, teslim olur, yargılanır, yatar, çıkar, geri gelir. Nuri her yerde, herkese Abdurrahman Efendi, dünyanın en dürüst, en yiğit insanıdır sakın ha kimse ona bulaşmasın, diye diye yaşar. Otel'nden dışarı pek çıkmaz.

Abdurrahman Efendi çok çalışkan, namazına son derece bağlı, hak,hukuk bilir, Allah'tan korkar, çok yardımsever bir insandır. Allah onun iyilikleri ve duaları aşkına, çocuklarına büyük imkânlar ve varlık verdi. Söyleyin onlara, sakın Allah'ın verdiklerini kendilerinden sanmasınlar, o varlık Abdurrahman Efendi'nin imanı, dürüstlüğü ve dualarının karşılığı olarak Allah'ın lütfudur. Sakın marifeti kendilerinden sanmasınlar." dedi.

Ciddi ruhî buhran yaşadığım bir zaman diliminde tanımadığım bir ak saçlı bir mesaj gönderiyor. Kadim dostum, ağabeyim,

başkanım Abdullah Kederoglu'nun bulunduğu mecliste bu konuşmayı yapıyor pir-i fani. Kederoglu, her zamanki gibi imdadıma yetişiyor ve mesajı bana ulaştırıyor.

“Konuşana değil, konuşturana bak”. Ben mesajı aldım. Her şey Allah'tandır. Kimse aynaya bakıp efelenmesin. Her şeyi veren de O, alan da O'dur. O'nun iradesi ve izni olmadan kimse bir milim kımıldayamaz. Bir trene binmişiz, ilahi iradenin çizdiği istikamette ilerliyoruz, bize bırakılan, sadece tren içinde o da yine izin verildiği kadar irade kullanmaktır. Vesselâm.

Bu konu açılmışken babamın silahının hikâyesini de anlatmadan geçilmez diye düşünüyorum.

İkinci Dünya Savaşı sonrası yıkılmış fakir İtalya'da, polisler arasında bir dolandırma metodu gelişir. İtalyan polisler, beylik silâhlarını anlaştıkları Türk denizcilerine satarlar. Sonra da takip edip, gemiye ulaşmadan çevirip silahı zorla geri alırlar. Silâha karşı zaafı olan Rizeli Türk denizciler bu şekilde oyuna getirilir, soyulmuş ve dolandırılmış olurlar.

Babam bu olayı öğrenir ve oltaya takılır. İtalyan polis belindeki kısa 9 mm çaplı uzun namlulu yuvarlak Belçika Browning kraliyet taç armalı tabancasını satmayı teklif eder.

Babam tabancaya yanmış ama riski de biliyor. Silahtan vazgeçemiyor. Polise tamam deyip, onu kepengi olan bir kuyumcu dükkânına sokuyor, orda parasını verip tabancayı alıyor. Alır almaz gözüne mermiyi sürüp, hepsini yatırıyor, kapıyı çekip kepengi indiriyor. Kancasını kapatıp, hızla farklı yollardan gemiye ulaşip silâhı kurtarıyor. İşte silâh o silâh.

Nuri'nin vurulmasıyla sonuçlanan olayda babam o silâhı kullanıyor. Olay esnasında Taşlıtarla, Ramî Jandarma Karakolu'nun görev alanında bulunuyor. Karakol Komutanı Mustafa Çavuş (uzatmalı) hemşerimiz Güneysu Kambozlu.

Olaydan birkaç gün önce evine hırsız girmiş, kısa 9 mm çaplı tabancası çalınmış. Bir kaç gün sonra babam kısa 9 mm çaplı bir tabanca ile adam vurup boş kovanlar Mustafa Çavuş'un eline geçince ortaya daha ciddi bir durum çıkmış oluyor.

Bunun üzerine rahmetli Mustafa amcam, babamın olayda kullandığı silâhı beline koyar ve bir gece doğru Mustafa Çavuş'un evine gider. Açıklama yapmak istediğini söyler, Mustafa Çavuş hiddetlidir. Silâhını, babamın aldığını düşünmektedir. Bunun üzerine amcam belindeki silâhı çıkarır ve Mustafa Çavuş'a uzatır o da silâhı inceler ve hatasını anlar. Mahcup bir şekilde silâhı geri verir. Babama selâm gönderir. Oysa olayın takipçisi sorumlu karakol komutanıdır. Devir ve insanlık anlayışı farkı bu işte.

O Mustafa Çavuş, daha sonra CHP'de uzun yıllar siyaset yapan bakanlık da yapan Sn. Ali Topuz'un babasıdır.

Daha sonra babam teslim olmuş ama silâhı teslim etmemiştir. Cezasını yatmış, denize attım diyerek silâhı vermemiştir. Ta ki biz delikanlı olana kadar silâhı saklamış, sonra da bir daha silâh hakkında bilgimiz olmamıştır.

**KÜRTLERLE
KARDEŞÂNE HASBÎHAL**

SAVAŞIN ÜÇ DÖNEMİ

I. Dönem

1760 yılında Vatikan tarafından görevlendirilip Diyarbakır'da 18 yıl yaşayan ajanın "Kürtçe lügat ve gramer kitabı" adıyla ilk fitne tohumunun ekilmesi, olgunlaşmış meyvelerini günümüzde vermektedir.

Uzun yıllar süren çalışmalar ve çatışmalar, çok değişik evrelerden ve muhtelif isyan, başkaldırı, tedip, tehcir vs. denemeleri yaşamıştır.

1960 sonrası yeni anayasanın sağladığı hürriyetler ve 1968'de yeni bir viraj oluşturan dünya konjonktürünün sağladığı imkânları iyi kullanan ayrımcı Kürt merkezleri son elli yılımızın emek ve üretimlerini büyük ölçüde zarara uğratmışlardır.

Vatikan'ın 250 yıl önce yazdığı ve Britanya'nın 150 yıldır ortak olduğu senaryoyu sadakatle oynamışlardır.

1960'lı yıllarda gelişip olgunlaşan kütüphanesini, fikir ve düşünce pişiren mutfaklarını inşa eden ayrımcı Kürt hareketi 1970'li yıllarda ciddi teşkilatlanma ve eylem süreçlerine girmiştir.

Zaman zaman müstakil, zaman zaman Türk soluyla koyun koyuna ama her ilişkiden kârlı çıkarak 80'lere gelinmiştir.

1980 sonrası ayrılıkçı Kürt hareketi, kendi faaliyet bölgelerinde bütün sol hareketleri, hatta farklı Kürtçü grupları da kanlı bir şekilde yok etmiştir.

Gerek 80 öncesi, gerek 80 sonrası Ankara, hadiseye dış destekli isyan açısından yaklaşıp daima güvenlik kuvvetlerinin sorumluluğunda bir mücadele yürütmüştür. Bu mücadele devam ederken polis/asker her birime ihtiyaç duyuldukça her çeşit legal-illegal hukuki yetki, açık veya örtülü ödenek verilmiştir.

Asker, polis zaman zaman eşkıyayı tedip etmiş, asgariye indirmiş, ama her defasında çeşitli hataların ve eksikliklerin açtığı yaralardan beslenen mikrop, tekrar tekrar güçlenip vücudu sarmış ve her zaman gündemin tepesine oturmayı başarmıştır.

Uzun yıllar uygulanan “*güvenlikçi politikalar*” tek başına yarıyı tedavi edememiş hatta **yanarın** daha büyümesi için malzeme hazırlar duruma dönüştürülmüştür. Olayı bitirelim diye yapılan çalışmalar, ayrılıkçı Kürt merkezler tarafından malzeme olarak kullanılmıştır. Güvenlik politikaları ile bitirilemeyen terör, 2002 sonrası oluşan yeni iktidarın elinde ikinci dönemine girmiştir.

II. Dönem

Bu dönemin yeni politika ve stratejilerin oluşma şartlarını ve bunları oluşturan figürlerin özelliklerini de dikkate alarak incelemekte fayda vardır.

Her ne kadar minimize edilmiş bir eşkıya yapılanması da olsa dünyanın sayılı istihbarat örgütleriyle patron/taşeron ilişkileri, uluslararası uyuşturucu-silah ticaretiyle koordineli, iki yüz

yıldır Osmanlı-Türk devletiyle kavgalı, herkesle kol kola olan bir yapı ile karşı karşıya idi Türk siyasi iktidarı.

Üstelik bu siyasi kadro, uzun yıllar itilmiş, çeşitli haksızlık, baskı ve zulümlere uğramış, kendini ötekileştirilmiş hisseden, özenle devletten uzak tutulmuştu. Devlete karşı fevkalâde kır-gınlıkları, küskünlükleri, güvensizlikleri olan ve devlet tecrübesinden mahrum bir o kadar da kuruluş ve var olma felsefesine uzak, şüpheyile bakan kişilerden oluşan, talihsizlikleri ile beraber iktidara gelmiş bir kadro idi.

Geçmiş dönemin “*güvenlikçi politikalarının*” bu işi çözemediğine inandılar. Topyekûn bunları “*rafa kaldırdılar*” (ama çöpe atmadılar). *Güvenlikçi politikalar* rafta dururken, çeşitli isim ve evrelerden sonra; “*çözüm süreci*” isminde karar kılınan bitmek tükenmek bilmeyen bir dizi “*vermek*” listesi oluştu ve “*alıştıra alıştır*” hayatımıza itildi. Ne vermedik ki; Kürtçe yasağının kalkması, Kürtçe ve Zazaca televizyon yayını, yarı özerk gibi belediyeler, Kışla’ya hapsedilmiş ordu, karakollara hapsedilmiş polis. Ahurları ve su kuyularını bile ısıtan bedava elektrik. Her eve türlü isim altında bir maaşa yakın nakit yardım, tamamı bedava sağlık hizmeti ve daha neler neler. Sokaklarda milis gezdirmeler, Kürtçe tabelalar, yol devriyeleri, kimlik kontrolleri, mahkeme kurmalar, vergi ve ceza toplamalar daha neler neler.

Bütün bunlara rağmen eşkıya namlusunu bir milim dahi yere indirdi mi? Hayır indirmede, indirmez. Çünkü biliyor ki hayatı o namluya bağlanmıştı bir kere. Onsuz bir hayat artık söz konusu değildir.

Türk siyasi iktidarı, işte bu aşamada uyanmak, silkelenmek ve özeleştiri yapmak, hata, kusur, yanlış, eksiklik, yeni çıkış yolları aramak mecburiyetine adeta mahkum oldu. Bu değişime, düşmanın duruşu da ironik bir katkı yaptı. Allah, Ziya Gökalp’ın

duasını kabul etmişçesine, Türk milletini, düşmanları eliyle uyardı.

III. Dönem

I. Dönemde PKK'yı yok etme işini güvenlik güçlerine vermiştik. Birçok başarıya rağmen tamamen ortadan kaldırılamadı.

II. Dönemde PKK'yı yok etme umudunu, "isteklerini verelim onlar da toplumla bütünleşsin herkes gibi eşit vatandaşlar olarak yaşasınlar" gibi Polyanna'nın bile güleceği bir iyimserlikle örülen çürük ipliğe bağladık. O da olmadı geldiğimiz durum ortada.

Ama Türk milleti, büyük millettir. Türk devleti, büyük devlettir. Öyle veya böyle, er ya da geç, kolay veya zor, ucuz yahut pahalı bu düğümü çö-ze-ce-ğiz. Bu coğrafyada yaşayan seksen milyon insanı, hür, eşit, müreffeh, birlikte yaşayan bir millet olarak gelecek asırlara taşıyacağız.

İçinde bulunduğumuz üçüncü devrenin üreteceği çıkış yolunun özet formülü: *Geleneksel Güvenlikçi Politikalar + Güncel Sosyal Ve Ekonomik Politikalar* olacaktır.

Tek başına kesin sonuç vermeyen iki ayrı paketi, bu sefer birlikte uygulayacağız. Bir taraftan güvenlikçi politikalar, hukuk içinde kalarak bütün şiddetiyle uygulanacak, diğer taraftan da sosyal ve ekonomik çalışmalar herkese ulaştırılacak. Bütün vatandaşlarımız hukuk sistemi içinde eşit, hak ve sorumluluklarını, devletin gücü ve himayesinde kullanıp yerine getireceklerdir. Devlet bir yandan dayatmacı, hakim yüzüyle hukuku, meşru güç ve silâh kullanarak dayatacak, diğer yandan da sosyal sorumluluk gereği sevgi, şefkat, iş, ekmek, kimlik ve bireysel hürriyetleri sunacak ve yaşatacaktır.

Devletin bütün makamlarından, birbiriyle eş anlamlı ve eş zamanlı yayınlanan son beyanat ve açıklamalardan da aynı istikamette bir duruşun izlerini okumaktayız.

Bugüne gelişimizdeki ihmaller, hatalar, yanlış kararlar, belki ikinci derecede kasıtlar vb. her şey tabî ki millet vicdanında, tarih vicdanında yargılanmalıdır/yargılanacaktır. Ama gün onların yargılanma günü ve zamanı değildir, gün onları klâsöründe toplayıp günü gelince gereğini yapmak üzere saklama günüdür.

Vicdanlı münevverlere düşen, yeni dönemdeki yeni stratejinin mümkün olduğunca doğruya, mükemmele yakın inşa edilmesine azami katkıyı sağlamaktır.

KÜRT SORUNU

15 Ocak 2013

“Kürt sorunu” çözülmek amacıyla tanımlanmış bir sorun değildir.

“Kürt sorunu” çözümü mümkün bir sorun da değildir.

“Kürt sorunu” öncelikli olarak Kürtlerin sorunu da değildir.

Kürt sorunu, binlerce yıldır devam eden doğu-batı mücadelesinin asrımızdaki kilit taşıdır. 21. Yüzyıldaki savaş alanı olan, ekonominin enerji ihtiyacını karşılayacak en büyük rezervine sahip Ortadoğu’yu kontrol etmenin manivelasıdır. Dünya enerji kaynaklarını ilelebet kontrol etme azmindeki küresel güçlerin, potansiyel engel gördükleri Türkiye’yi engellemek, diz çöktürmek, kaosta yaşatmak amacıyla hazırlanmış cambaz şovudur. Öyle bir şov ki haçlı seferi boyutunda, ama bir büyük farkla, ölenin de, öldürenin de bizden olduğu bir haçlı seferi.

Mevcut ekonomik ve askeri gücümüz katlanmadıkça, nükleer enerjimizi üretilip enerjide dışa bağımlılıktan kurtulmadıkça, varlıklarımızı doğru kullanıp ödemeler dengesini düzeltmedikçe, bu işi istediğimiz gibi çözmek mümkün değildir.

Bu gerçekleri kabul edip saydığımız virajları dönene kadar Kürt sorunuyla yaşamayı onu en az zararlarla yönetmeyi kabul etmek zorundayız. Ve zannediyorum Türk devleti bunu yapmaya çalışmaktadır. Aydınlarımız, aydın geçinenlerimiz bunu anlamasa da.

Kürt diasporasının, Apo'ya verdiği yetki ve rol sadece almak üzerinedir, *"Türk devletiyle görüş, alabildiğin kadar al, sıra vermeye gelince topu bize at"* diyorlar. O ise, kendisini hâlâ PKK'nın başı zannedip bir şeyler vermeye de kalkışınca cevabını Paris'te çok net verdiler. Orada öldürülen üç kadın elemanın cesedi Apo'ya yazılmış anlamlı bir mektup idi.

Apo'yla görüşenler aslında onun örgütsel güçsüzlüğünü biliyorlar ve bu bilginin daha geniş alana yayılması için oyun kuruyorlar gibime geliyor.

Ona verdikleri de Devlet Bey'in ifadesiyle, Edirne belediyesinin televizyonu ile sınırlı olacağı benziyor.

YÜZÜNÜ ANKARA'YA DÖNMEK

Kimse kimseyi kandırmasın. Aynlıkçı silahlı Kürt hareketi vardır. Lideri Öcalan, örgütü PKK'dır. Hedefi, ama şimdi ama uygun zamanda bağımsız Kürt devleti kurmaktır.

Aynlıkçı Kürt hareketi bütün enstrümanlarıyla, birbiriyle uyumlu şekilde sahadadır. İhtiyacına göre iyi polis, kötü polis oynamaktadırlar. Birbirine zıt gibi görünmeye çalışan bütün aynlıkçı aktörler, gerçekte aynı değirmene su taşımakta ve aynı ipe asılmaktadırlar.

Ankara köklü devlet olmanın hantallığı ve özgüveni ile oyunu izlemekte, bütün kurum ve sinir uçları, düşünce merkezleri ile mutlaka sonuç alacak şekilde, yavaş da olsa son söze, son perdeye hazırlanmaktadır.

Ankara bu oyunu üç yüz senedir hem seyretmekte, hem de oynamaktadır. *"Osmanlı'nın numarası bitmez"* Cizre'yi bir ay bırakır gibi yaptılar, hayat durdu. Kan kusuyor herkes.

Allah Türk milletinin daima yanındadır. O yüzden aynlıkçıların işi çok zordur. Tam da bir mahallede özerklik ilân edersiniz, Hüda Par çıkar Ankara'nın himayesini ister ve karizmanız çizilir. Hendekleriniz, kovboylarınız, esnafı yıldırان yavru Kürtleriniz dört saatte yeraltına iniverirler.

Tekrar başa dönersiniz. Siz de biliyorsunuz ki vatan karpuz değil ki bölünöversin. Akıllı akıllı geçinmek varken bu zulüm niye? Bunca emek, kan, ıstırap ve çile zannediyor musunuz sizin için kurtuluş olacak, refah olacak veya onurlu bir kimliğiniz mi olacak sanıyorsunuz?

Heyhat bütün bu mücadele ve kan gölünden çıka çıka bir Filistin veya Lübnan çıkar veya Kuzey Irak çıkar. Onun da kapısını kapatıp, patates, soğan sevkiyatını durdursak kıtlıktan aç kalırlar.

Vakit geç olmadan aklınızı başınıza alın ve yüzünüzü Türk Ankara'ya dönün. Osmanlı coğrafyasının herhangi bir noktasında şerefli ve onurlu yaşamak, yüzünü Türk Ankara'ya dönmeden mümkün değildir.

Sadece aynılıkçı Kürtler değil, bütün mazlum milletler ve düşünceleri iğfal edilmiş milletler ancak Ankara'yla iyi geçinmek, gönül ve düşünce birliği kurmak suretiyle, onurlu yaşama şansını yakalayabilirler.

Kendi topraklarımızda, kendi varlıklarımızı, öz ihtiyaçlarımıza tahsis etmek ve zenginliklerimizi gelecek nesillerimize taşımak istiyorsak antiemperyal birlikte yaşama şuuruna dayalı bir hayatı hep birlikte inşa etmeliyiz.

KISA KISA

1 Temmuz 2013

Osmanlı coğrafyasında mevcut devletlerden ürettiklerini ve zenginliklerini halkının hizmetine verebilen Türkiye'den başka ülke var mı? Osmanlı'dan ayrılan onca devlete eni sonu bir tane daha eklense, biz yaramızı sararız ama ayrılıp giden Suriye, Irak, Gazze ve Batı Şeria olur.

Lice=uyuşturucu fabrikası olduğunu bilmeyen mi var? Tabii ki karakol istemezler. Devlet istediği yere karakol da yapar, kalekol da yapar.

Hangi güç devlete karakol yapma diyebilir? Bunu taşıyan, aktaran, onaylayan, nasıl akıl adam olabilir. Hadi bunlar "etki ajanı", peki devlet akli nerde?

AKP Genel Başkan Yrd Sayın Şahin, "Karakoldan Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları rahatsız olmaz, başka bir düşünceniz varsa rahatsız olabilirsiniz" dedi.

Evet, Çankırlı Sayın Şahin, tam da dediğiniz gibi başka başka düşüncesi olanlar, TÜRK karakolundan rahatsız oluyorlar. Ama sorumluluk mevkiinde olan birçok insan da o insanlardan rahatsızlık duymuyor.

Başbakanın akl yok, seçim barajı'nda değişiklik yok, anadilde eğitim yok, otonomi, federasyon, özel anayasa yok dediği bir ortamda, başbakanın yüzüne karşı bunları isteyebilen makbul ve akil insanlar var, esas şaşılacak şey bu olsa gerek.

Hadi diyelim bunlar "etki ajanlarıdır" Türk siyasetini belli küresel akımlar adına etkilemek ve belli istikametlere yönlendirmek istiyorlar. Peki, Türk devlet aklı nerede? İktidarıyla, muhalefetiyle beraber olunması gereken konularda dik duruş neden görülmüyor? Sayın Şahin bunları gündeminizin daha üst sıralarına çıkarsanız sararım isabetli olacak.

PKK ÇEKİLİRKEN

13 Şubat 2013

Silahlı Kürtçü isyan 2012 yılı boyunca 1500'ün üstünde silahlı elemanını çatışarak kaybetti. Dağın şehirdeki uzantısı KCK, 10.000'e yakın tutuklu ile omurgasını kaybetti. Sonuç olarak ciddi bir mağlubiyet sarmalının içine düştüler.

Türk devleti elde ettiği bu ciddi başarıyı yeteri kadar anlatmıyor. Olayın psikolojik sonuçlarını kullanmıyor. Tarihte birçok defa olduğu gibi cephede kazandıklarımızı, masa başında yine kaybediyoruz galiba.

Terörün dili şiddettir, daha fazla şiddet görünce geri çekilir, daha da fazla şiddet görürse yok olur.

Geri çekilme aşamasındaki terör bu geri çekilişi kazanıma dönüştürmek amacıyla Avrupalı ve diğer küresel hamilerinin himaye ve destekleriyle, müzakere moduna geçiyor ve mecburen verdiği şeylere karşı daha fazla kazanım elde etme gayretine, kurnazlığına, yüzsüzlüğüne ve edepsizliğine giriyor.

Bu yol küresel edepsizlerin üç asırda geliştirip uyguladığı bilinen standart stratejisidir.

Bizim anlamadığımız bugünkü gücümüz bu taktiği göğüsleyecek, reddedecek seviyede değil mi ya da bu direnç ve dik duruşu sağlayacak iradesinde mi sıkıntı var? Sevr'i imzalamış, İstanbul'dan, Milli Mücadeleyi çıkarmış beş bin yıllık bir irade, yetmiş altı milyon nüfus, dokuz yüz milyar dolar ekonomiye dayanarak bu iradeyi nasıl gösteremez, inanmak mümkün değil.

Türk devletini yönetenler, temsil edenler bu noktada gram gram hesap yapma yeteneğine, sorumluluğuna elbette sahip olmak durumundadırlar. Bu aşamada hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır, Böyle bir alternatifleri de yoktur.

Milim milim kurulan bu oyunun hakkaniyete uygun, Türk-lüğün bekasının garantilerini tartışmayan bütün vatandaşlarımızın, insan onuruna uygun yaşamasını garanti altına alan, bir netleşmeye kavuşmasını gözümüzü kırpmadan bekliyoruz.

Galipken mağlup muamelesini kabul etmeye kimsenin hakkı yoktur. Böyle bir kabul, milletin vicdanında inanılmaz yaralar açar, hem öyle yaralar oluşur ki, korkunç kin ve nefrete gebe yaralar. Allah o doğumu kimseye göstermesin.

BENİM BAKTIĞIM YERDEN

27 Mart 2015

2012 operasyonlarında, Türk güvenlik kuvvetleri hedefine ulaşmış, kavgayı kazanmış ve aynlıkçı hareketi dağlardan mezarlara, şehirlerden ise adliyeye, hapishaneye sürmüştür.

Hem dağda sıkışan, militan bulamaz hale gelen hem de şehirde desteğini kaybedip, yirmi bin kişiyle Nevruz'u kutlayacak kadar dibe vuran aynlıkçı kalkışma hareketi tam da bu esnada barış çağrısına sığındı.

Elindeki kartları kaybeden aynlıkçılar sadece verileceklere razı olup barışma sürecini kabul etti. Girdikleri zaman tüneline vakit kazandı. Kazandıkları zamanı çok iyi kullanarak, hem kaybettiklerini fazlasıyla yerine koydu hem de propagandaya dayalı psikolojik üstünlüğü sağladı.

Ama unutulmamalı ki, Osmanlı'nın numarası bitmez. Türk devleti daima 18 yaşındadır ve hiç yaşlanmaz. Keser döner, sap döner, gün gelir hesap döner.

Türk devleti bir gün paraleli öne çıkarır, Ergenekon'u hizaya getirir, öbür gün Ergenekon'la birleşir paraleli hizaya sokar, eli hiç boş kalmaz.

Türk devleti bir günde bütün kartlarını, birbiriyle karşıt gibi gözüken güçlerini toplar, dağı taşı düşmanın başına geçirir.

Hiç kimse Türk'ün kan gölünde rahat uyku beklemesin, yağma yok.

12 KANALLI TV ve JİMNASTİK

1 Nisan 2013

Anadolu'da garip garip yaşıyoruz. Bizi rahat bırakın develeri illa oynatmayın. Develer oynayınca eşeklerin ne olacağını iyi araştırın

Anadilde eğitim, o dilin sahibine egemenlik hakkı vermekle eşdeğerdir. Vur-kal stratejisi tutsaydı bu olabilirdi. Vur-kaç'la egemenlik verilmez.

PKK 2012 yılını vur-kal yılı olarak ilân etmiş ve bu strateji ile geçen bir yıl sonunda 1500'den fazla ölü ve on bin civarında tutuklu ile 2013 kışına girmiş ve kaybetmiştir

Kaybedenin isteyebileceği şey on iki kanallı bir TV ile birkaç gün daha fazla jimnastik hakkı olabilir, o da zaten verilmiştir.

Hâl böyle iken yavuz hırsıza ev sahibini bastırma yetkisini ve gücünü kim veriyor. Bu gücün muhatapları üzerlerindeki (varsa) baskıyı kaldırmak için milletle paylaşmalıdırlar. Güç kaynağı millettir. Karanlık güçlerin korkulu rüyası beklenmedik bir şimşek aydınlığında açığa çıkmaktır.

Kim kapalı kapılar arkasında karanlıkta tehdit alıyorsa (eğer) orada şimşek gibi parlamalı ve tehdit kaynağını açığa çıkartmalıdır.

SİNİRLENİNCE SAKLANAMIYORLAR

1 Şubat 2013

Sırın Sakık, Kafkasya ve Balkanlardan gelen kardeşlerimize “dağdan gelen yabancı” elbisesi giydirmeye kalktı.

Bunlar zurnanın son deliği iken böyle saldırgan ve ırkçı davranırlarsa ya güç bulurlarsa neler yapmazlar. Tabî ki biz ak saçlı, eski tüfekler bu işleri biliriz de bulutlarda dolaşan yeni yetmelere bu durumu ancak Sırın Sakık anlatabilirdi.

İnşallah anlamışlardır bilhassa Kafkasyalı ve Balkanlı kardeşler, bu mektubu iyi okusunlar.

ZAMANI OKUMAK

29 Haziran 2013

Türkiye'deki siyasi Kürtçülük hareketinin nihai hedefi bağımsız Kürt devleti kurmaktır. Bu hareketin geçmişi en az 100-150 yıl gerilere gitmekte, kökleri büyük başkentlerin hepsiyle, birleşik kap usulü etkileşim içinde beslenmekte ve beraber çalışmaktadır.

Siyasi Kürtçülük hareketi zaman ve zeminin izin verdiği ölçüde bu hedeflerini açıklar, dozunu ayarlar. Bazen net konuşur, sıkıştıkça geri çekilir, fırsat buldukça ilerler. Bazen bağımsızlıkçı bazen federasyoncu, bazen otonomcu, bazen kültürel haklara razı, imtiyazlı, bazen barışçı, bazen savaşçı ama her şart altında nihai hedefe kilitli, iki ileri bir geri, alabildiğin kadar al sıkışınca geri çekil, pusuya yat, fırsat bekle buldun mu ileri hücum, her fırsatı değerlendir, hiçbir şey yapamazsan bol çocuk doğur.

'Uzayıp giden benzer stratejileri günlük hayatımızda mütemadiyen görüyoruz, tabii bu etkilenmiş ve siyasi Kürtçülük organizasyonuna katılmış belirli bir kitle olup Kürt ve Türk olmayan; diğer azınlık ırkçılarının da desteği ile yapılanmış, küresel gücün Anadolu'daki müttefiki olarak karşımızda durmaktadır.

Bu arada olayların farkında ve Anadolu'da şeref ve haysiyetini koruyarak yaşamının tek şartı ve yolu Türklerle bütünleşerek yaşamak olduğu bilinci ve şuuruna sahip, sessiz ve büyük kitleleri daima ayrı ve özel bir şekilde değerlendirmek gerektiğini belirtmeliyim.

Türk devletinin başbakanı tarafından âlî adam olarak atanan 63 şahıs, ki içlerinde dünyadaki bütün güçlerle temasta ve güvenlerini kazanmış, Türkiye'ye akıl vermek isteyen merkezlerle haberleşme ve etkileşme halinde insanları barındıran grup çalışmasını tamamladı ve önerilerini başbakana sundular.

Aldıkları cevap:

-Seçim barajını düşürmeyi düşünmüyoruz. Seçim kazanmak isteyen çok çalışsın % 10 barajını aşsın.

-Ana dilde eğitim düşünmüyoruz. Devletin resmi dili Türkçedir. Dolayısıyla eğitim dili de Türkçe olarak devam edecektir. Okullara seçmeli ders olarak Kürtçeyi zaten koyduk, isteyen müracaat eder ve öğrenir.

-Herhangi bir af düşünmüyoruz.

ETNİK AYRILIĞIN ŞARTLARI

19 Ocak 2013

Bir toplumda etnik sorun olması için o toplumda öncelikle etnik ayrışmanın şartlarının var olması gerekir.

Etnik ayrışmanın bilinen en önemli şartları şunlardır.

1-Mezarlıkların ayrılması

2-Mabetlerin ayrılması

3-Evliliklerin kınanması ve ayrılması

Bir toplumda bu üç kriter varsa o toplumda etnik ayrışma var demektir. Dolayısıyla orada bir etnik sorundan bahsedilebilir.

Bizde ise bu üç kriterin birinin bile bulunmamasına, on yıllardır harcanan onca emeğe rağmen düşman bir adım ilerleyememiş, sosyolojik ayrışma adına hiçbir gelişme olmamıştır. Türkiye'deki sorun bu sebeplerle etnik sorun yani "Kürt sorunu" değildir.

Mesele; asırlık şark meselesidir. Petrol meselesidir, küresel-emperyal güçlerin Ortadoğu'ya hakim olma meselesidir. Türkiye'ye diz çöktürme meselesidir. Hadiseyi doğru anlamayan herkes, her

merkez, ister kontaklı ister milli olsun, ayrışmaya, dolayısıyla da düşmana hizmet etmiş olur.

Bunu çok iyi anlayan Türk milleti onca acıya, kana, tahrike rağmen ayrışma adına milim taviz vermemiş, kan kusup kızılık şerbeti içtim, demeye devam etmiştir.

Ama aynı değerlendirmeyi aydınlarımız için yapmak o kadar kolay değil. Onlar ya kontaklı oldukları için enerji aldıkları yerlerin stratejilerine göre davranmakta ya da milli iseler münferit ve duygusal davranmakta bu sebeple ortak bir strateji oluşturmamaktadırlar.

Düşmanın stratejisi her şeyi kullanarak ayrışma gerilimi yaratmak, bu gerilimi her alanda çatışmaya dönüştürüp Türk'ün gücünü ve potansiyelini boş alanlara harcatmaktır.

O halde bize düşen ayrışma eğilimlerini engellemek, gücümüzü ve potansiyelimizi kendi hedeflerimize kullanmaktır.

ASIL TEHLİKE

5 Temmuz 2014

BİLGESAM Türkiye’de etnik dini ve siyasi kutuplaşmayla ilgili bir araştırma yaptı, rakamlar çarpıcı. Araştırmaya göre, bir Türk ile evlenmenin problem olduğunu düşünen Kürtlerin oranı yüzde 3,3 iken, Türklerde bu oran yüzde 24’e yükseliyor.

Ankette partililerin Kürtlere karşı bakış açısı da değerlendirilmiş. Buna göre, AK Partililerin yüzde 18.5’i, CHP’lilerin yüzde 26’sı, MHP’lilerin ise yüzde 32’si bir Kürt ile evlenmeyi problem olarak görüyor.

“Bir Kürt’ün Başbakan yahut Cumhurbaşkanı olmasından rahatsız olur musunuz?” sorusuna verilen yanıtlar da ilgi çekici. Kürtler arasında bir Türk’ün başbakanlığına sıcak bakmayanlar sadece yüzde 1.9’da kalırken, bir Kürt’ün Başbakan yahut Cumhurbaşkanı olmasını istemem diyen Türkler yüzde 32.5 gibi yüksek bir orana ulaşıyor.

Bütün bu rakamlara karşın etnik kimliğiyle ayrımcılığa maruz kaldığını söyleyen Kürtlerin sayısı yüzde 74.1 iken şimdi yüzde 43.9’a inmiş görünüyor.

Ankette mezhep kutuplaşma da araştırıldı. Türkiye’de geçmişle bugün karşılaştırıldığında, Sünni inanca sahip kişilerin din temelli ayrımcılık algısı önemli bir düşüş gösterirken, Alevilerin arasında ayrımcılık yaşandığını düşünenler eskiden de olduğu gibi yüzde 65 gibi çok yüksek bir seviyede.

Rapora göre, Alevilere yapılan ayrımcılık kamusal alandan çok özel hayatta daha keskin hatları ile kendini gösteriyor. Sünnilerin Alevilere tepkisi, Alevilerin Sünnilere gösterdiğinden çok daha fazla.

Türkiye genelinde başka dinden birisiyle evlenmeyi problem olarak görenlerin oranı yüzde 34, inançsız biriyle evlenmeyi problem olarak görenlerin oranı ise yüzde 44.

Partililer açısından incelendiğinde, başka dinden birisiyle evliliği problem olarak görenlerin oranı en yüksek AK Parti’de.

Anketteki sonuçlara göre, dini kutuplaşma ve etnik kutuplaşma oranları özel alana da sirayet etmiş durumda. AK Partili biriyle evlilik yolu ile akrabalık istemem diyenlerin oranı yüzde 31. BDP’li biriyle evlilik yolu ile akrabalık istemem diyenlerin oranı ise yüzde 51.

Yine BİLGESAM’ın araştırmasının ortaya çıkardığı bir gerçek de her iki kişiden birisinin siyasi kimliği dolayısıyla ayrımcılığa uğradığını düşünüyor olması.

Bir cemiyette etnik ayrışmanın en önemli kriterlerin başında evlenme kararı gelir.

Bu araştırma gösteriyor ki, Türklerde ayrışma eğilimi daha yüksek seyretmektedir ve esas tehlikeli gelişme burada saklı bulunmaktadır.

GELİN CENNETİ İSTEYELİM

14 Mayıs 2015

Bizden uzaklaşanlar, ayrışanlar şunu iyi bilmelidir ki, eğer bir gün biz de sizden ayrışmaya, uzaklaşmaya karar verirsek, beş bin yıllık milleti bin yıllık coğrafyasında yarım devlete razı edebileceğinizi mi zannediyorsunuz?

Eğer bunu düşünüyorsanız nasıl yapacağınızı iyi düşünmelisiniz. Osmanlı'nın numarası bitmez, gene bir Lozan toplar, yeni nüfus cüzdanını onaylatır, sizde yüz yıl önce Ermenilere atılan kazık gibi tahrikçi emperyal devletlerden kazığı yer, dağların arasında dünyadan yüz yıl geride süflî bir hayata mahkum olursunuz.

Yüz yıl önce Ermeni toplumu, ayrı oyuna geldi. Bin yıl beraber yaşadığı "teba-i sadıka" ünvanını aldığı/hakettiği, Türklerden ayrıştı, uzaklaştı. Şimdi yaşadıkları hayatı görün ve ibret alın.

Çıkış yolu birlik, beraberlik ve sevgi pınarlarındadır. Bu coğrafyanın hükümlanlık hakkı Türk Milleti'nindir. Onun şerefli eşit bir parçası olarak yaşamayı sindiremezseniz, yarın ecnebi millet ve dinlerin ikinci sınıf "maraba" sı olmayı nasıl sindireceksiniz?

Gelin yol yakırken, ayrılma fitnesinden tövbe edin, Allah'ın ipine hep beraber sarılalım, Anadolu coğrafyası 250 milyon insana çağın en ileri refahını sağlayacak imkânlara sahip olduğu gibi bütün mazlum milletlere de kurtuluş ışığını yakacak/sunacak potansiyele maliktir. Bunu kendi elimizle tahrip edip bu günaha girmeyelim Bu vebali kimse taşıyamaz.

Ey yüzünü kibleye dönenler *"Allah için birbirinizi sevmedikçe tam iman etmiş olmazsınız, tam iman etmedikçe de cennete gidemezsiniz."* Gelin hep beraber cennete talip olalım.

AYNAYLA HASBİHAL

YALNIZ KURLAR

Her ölkücü tek kişilik bir ordudur. Dışardan bakanlar, onları emir komuta zinciri ile tepeden tabana genişleyen tek yapı zannederler ama onlar, her birinin kafasında yüzlerce tilkinin dolandığı, birbirini iğnenin deliğinden geçirircesine insafsızca inceleyen, irdeleyen, her biri kendini rahmetli Türkes'in yerine koyup, her şeyi enine boyuna sorgulayan, tasarlayan, bu dünyada bir tek ben kalırsam nasıl bir mücadele yapısı kuranım diye düşünen, birbirini desteklemek yerine sürekli hırpalayan, bu yolla güçlendiren, grup tesanüdü yerine herkesten, her gruptan dostluklar kurup kendi gücünü oluşturmaya çalışan, kendi iradesiyle gerekli gördüğü zaman gücünü merkezi yapının hizmet ve emir komutasına veren, gerek görmediği zaman sessizce araziye uyan, karşılaştığı her arkadaşının eksilerini tespit edip onu eksileriyle değerlendiren, imkânlarını birleştirip müşterek büyük güç oluşturmak yerine sadece kendi gücüyle mücadele eden, kendini dünyanın merkezi zanneden, kısaca her biri tek başına çalışan ve tek başına yaşayan "tek kişilik ordu" numunesi, yüz binlerce yalnız adamdır ölkücüler.

Ölkücüler güçlerini bu yalnızlıklarından alırlar. Tek tek mağlup olsalar da, bu mağlubiyet ötekilere sirayet etmez. Her biri tek

tek bir meydan savaşıyla yok edilmedikçe, bayrak yere inmez, ezan dinmez.

Dünyada bir tek esir Türk, bir tek esir Müslüman, bir tek esir insan kalmayana kadar mücadele devam edecek, zafer Allah yolunda ihlâs ile yürüyen Allah dostu Türklerin olacaktır.

ÜLKÜCÜNÜN DÜNYA'YA KISA MESAJI

2 Nisan 2013

“Türkiye ve Dünya Türklüğüne, tüm Müslümanlara, bütün mazlum milletlere, emperyal devletlerin uyutulmuş halklarına adalet götürmek”.

İşte görevimiz, misyonumuz, dünyaya adaleti hakim kılma mücadelesini yaşama ve belki de yaratılma sebebimiz.

İnsanlığa hizmet için güç toplamak, bu gücü o yolda kullanmak. İşte ezelden ebede uzanan bu yola “*Türk Cihan Hakimiyeti Mefkûresi*” diyoruz.

Tarih, bu inanç ve mefkûrenin mücadele günlükleri olsa gerek. Buradaki “hakimiyet” emperyal değil daha ziyade “hadi-miyet” anlamındadır. Hakim olmak, adaletle hükmetmek, Allah’ın adaletiyle hükmetmek bütün insanlığın asırlardır beklediği, bir türlü bulamadığı mübarek nimet, işte bizim görevimiz, idealimiz, ülkümüz, mefkûremiz, adını ne koyarsanız koyun.

Ben rahmetli Galip Erdem’in “Ülkücünün Çilesi” ifadesini çok beğenirim. İddialarımıza isim olarak kullanırım, öğle bir çile ki, ucunda sadece Allah rızası vardır.

Allah rızası için en yakından başlayıp, bütün insanlığa hizmet etmek, bütün insanlığın, insanca yaşamasına hizmet etmek, bunun için her türlü ıstıraba, çile ve meşakkate talip olmak, işte ülkücünün dünyaya kısa mesajı budur. Böyle geniş bir şemsiyenin dişi olmaya soyunmuşken, böyle bir camianın ırkçılıkla suçlanmaya kalkışılması çok anlamlı bir talihsizliktir.

Bunu reddediyoruz, yapanları insaf ve akliselime davet ediyoruz. Aksi takdirde bilmelidirler ki, yüce Allah onun yolunda bin yıl savaşmış bu milletin çocuklarını bu bühtan altında bırakmaz. Mazlumun ahı indirir şâhı.

DAVETİMİZ

15 Ocak 2013

Türk Cihan Hâkimiyeti Mefkûresi çerçevesi dâhilinde yoğrulan, Türk milliyetçiliği fikriyatı âlemşûmul bir karaktere oturmuştur. Türk milliyetçiliğinin hedef kitlesinde dalga dalga şu topluluklar bulunmaktadır.

- Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları.
- Türkiye dışında kalan bağımsız Türk devletleri halkı.
- Çeşitli ülkelerde azınlık olarak yaşayan Türk toplulukları.
- Bütün İslam devletleri-milletleri.
- Dünyadaki bütün mazlum, masum sömürülen milletler.
- Gelişmiş emperyal ülkelerin robotlaştırılmış, makinalaşmış zavallı ahalisi.
- Dünyayı yöneten-sömüren, insanlığın karını emerek çukurların en derinine düşen, servet ve güç sahibi, o oranda zavallı ve acınacak dünya seçkin aileleri.

Biz Türk milliyetçilerinin, kaba hatlarıyla kategorize ettiğimiz bu kitlelerin hepsine hitaben, söylediğimiz, sevgi, muhabbet,

adalet, yardımlaşma, işbirliği, bölüşme ihtiva eden davetlerimiz ve önerilerimiz vardır.

Davetimiz Allah yolunadır

ANKARA'DAN BEKLENEN

15 Şubat 2015

Ankara'da MHP genel merkezinden Türkiye'ye bakan parti yöneticileri ve sorumluları, Türkiye'de iki grup insan görmek durumundadır.

Birinci grup: Siyasi tercihini MHP'den yana yapıp sorumluluk ve vazifesini yerine getiren %15'lik grup.

İkinci grup: MHP'yi henüz tanıyıp onaylamamış, MHP'nin kurtancı, kavrayıcı en doğru politikaları üretme ve uygulama yeteneğine sahip ehil bir kadro olduğunu bilmeyen %85'lik öteki grup.

Birinci grubun; Sayın Devlet Bahçeli'den en ücra köşedeki ocak çaycısına kadar bütün mensuplarına düşen ilk görev, ikinci gruptaki insanları, sevgi, saygı, hoşgörü ile kucaklayıp onların sevgi, saygı, güven ve vekâletini bir şekilde kazanmaktır.

Bunu nasıl ve ne kadar zamanda yapacakları onların görevi ve sorumluluğudur. Bu görev ve sorumluluğu taşıyabilecek yetenek, birikim, beceri, özgüven, istişare, özeleştirme, araştırma, inceleme, fikir ve düşünce üretme zincirleri kurmak, Sayın MHP kurmayları ve tepe yöneticilerinin sorumluluğundadır.

En ufak marjinal gruplar dahil, hiç kimseyi gözden çıkarmak gibi bir lüksü yoktur birinci grubun. Zira Türkiye, yetmiş beş, seksen milyon insanın kardeşçe yaşadığı/yaşamak zorunda oldu-

ğu bir ülkedir. Bu kardeşliğin inşa ve sürdürülebilir tutulması en başta milliyetçilerin sorumluluğuna emanettir.

Büyük Türk milletini ölümüne seveceksiniz, onun bütün dertlerinin ilâcı sizde olacak, siz bütün bu yükü taşıyacak ehliyet ve liyakate sahip olacaksınız. Bu büyük millet anlamayacak ve size güç destek ve vekâlet vermeyecek. Bunu anlamak ve kabul etmek mümkün değildir.

Eğer büyük Türk milleti size vekâlet vermiyorsa ya kendini-zi tanıtamıyor ya da gerekli ehliyet ve liyakate sahip değilsiniz, demektir. Her iki durum da tevekkülle kabul edilip, şerefle taşı-nabilecek bir hal değildir. Bu durumda ilgili ve sorumlu herkes eteklerindeki taşları döküp, başını ellerinin arasına alarak nerede yanlış yapıyoruz, eksliğimiz nerededir diye düşünmeli, çareler üretmeli ve bunları birleştirmek durumundadır.

Bu asaleti göstermeniz sizin zarafet ve mesuliyetiniz olduğu kadar bizim de hakkımızdır.

DERİN MİLLET UYUR GİBİ Mİ GÖRÜNÜYOR?

1 Nisan 2013

Bazı güç odakları yönetemedikleri, yönlendiremedikleri, etki-
leyemedikleri güçleri yok sayarlar. Çünkü onlar hiçbir kont-
rol kanalını açmıyor, yönetilemiyor o halde yok sayılmak sure-
tiyle saha dışına çıkartılmak muamelesine müstahak görülüyor-
lar.

Burada anlatmak istediğim ülkücü camianın Türk siyasi ta-
rihindeki yeri misyonu, kaderi, beceri ve katkılarıdır.

Ülkücü camia geçmişinde bazılarının zannettiği ve iddia et-
tiği gibi kimse tarafından kullanılamamıştır. En çok kullanıldığı
iddia edilen süreçlerde bile kullanmaya kalkanları kullanmıştır.

Bu alanda en fazla bayraklaşan Abdullah Çatlı bile camiadan
tamamen ayrı ve bağımsız olarak yürüttüğü ilişkilerinde, tüm
çalışmalarının stratejilerini kendi inançlarıyla test ederek, dairna
inandığı doğru bulduğu işleri yapmış ve hiç kimseyle iradesi
dışında bir iş birliği yapmamıştır. Buna anlı şanlı nice güçler
dahildir.

Türkiye’de faaliyet gösteren dört siyasi okuldan biri olan ülkücü hareket misyonu itibariyle bağrından çıktığı büyük milletin güvenliği, güvenlik doktrinleri ve stratejileri üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu süreçte bağlı olduğu tek güç derin millet diye adlandırabileceğimiz, Türk milli âmâline bağlı, Türk Cihan Hakimiyeti Mefkûresi’nden beslenen, cemiyetin her yerine yayılmış ak saçlı bilge insanlar zinciridir.

Son on yılı gözden geçirecek olursak ilgi çekici olaylar zincirini görmemek mümkün değildir. Bunlardan bir tanesi, zaman zaman bir milyona yakın insanı meydanlara toplayan, Cumhuriyet mitingleridir. Ülkücü camia çok net bir şekilde bunların dışında durmuştur. Daha sonra “kızıl elma koalisyonu” adı altında ülkücü camianın genç kanadına sızmaya çalışılmış, bu hesap da akim bırakılmıştır.

Militarist kombinezonlara bağlı, birçok sivil insanın ki birçoğu şimdi Silivri’dedir, ülkücü camiaya sızmaları ustaca önlenmiş, resmi kurumlardan çok önce ülkücü camia kendini korumaya almıştır.

Yıllarca yaratılmaya çalışılan lâik-anti lâik çatışmasında, ülkücü camia hem büyük milletimizin yanında ve safında yer almış, hem de seçkin aydınların oluşturduğu, kandırılmış saldırgan dinamiklerle, karşı karşıya gelmemiştir. Dolayısıyla bu başlıkta yaratılan gerilimin çatışmaya dönmesi önlenmiştir.

Diyebiliriz ki ülkücü camia Türkiye’de yaratılmaya çalışılan, Alevi-Sünni, lâik-anti laik, Kürt-Türk çatışmalarına asla taraf ve taraftar olmamış, tam aksine bu gerilimi yumuşatan, engelleyen, daima sulh ve sükunet telkin eden aklı-selimi ön plana çıkaran akıllı ve akılcı bir yol izlemiştir.

Bütün bu ağırbaşlı, kırk düşünüp bir konuşan duruşu, ülkücü camianın kendini yok ettiği, misyonunu terk ettiği, sahadan

çekildiği, kurulan oyunları kabul ettiği anlamına gelmez, gelmemelidir. Böyle düşünenler varsa boşuna heveslenmesinler, çok kötü yanıldıklarını anlamaları zor olmayacaktır.

Ülkücü camia, kendi gücünü ve mücadele yeteneğini, üzerimizde oyun kuran küresel güçlerin kandırdığı veya kiraladığı kendi yurttaşlarına karşı kullanmayacak kadar akıl ve tecrübeye sahiptir. Bu tecrübeyi, bedelini Mamak zindanlarında ödeyerek elde etmiştir. Dolayısıyla ülkücü camia bir daha piyonlarla maça çıkmaz. Biz kavgamızı piyonlarla değil, onların şahıyla, veziriyle yapmayı çoktan öğrenmişiz. Kimse bizi piyonlarla oyalayamaz.

Bu oyunu bize kuran küresel güçler yürekleri yetiyorsa kendi çocuklarını donatıp filolarıyla göndersinler de savaş nasıl olur bir daha gösterelim cihana. Biz ne Libya'ya, ne Afganistan'a, ne de Suriye'ye benzeriz. Bizi Suriye ahalisi gibi birbirine kırdırarak yok edemezsiniz. Bizi savaşla yok etmek istiyorsanız öz çocuklarınızı gözden çıkartıp karşımıza getirmek zorundasınız.

AYDINLIKÇILARIN ÖBÜR YÜZÜ

Geçen günlerde ulusal kanal üzerinden siyasete katılmaya çalışan ünlü siyaset taşeronu firma yeni bir klâsiğe imza attı.

Abdullah Öcalan'ın yakalandığı zaman verdiği ifadelerden derlenen bir bölümü yayınladılar. Yayında özet olarak, Öcalan'ın Türk devletine biat ve hizmet etmek istediği anlatılmaya çalışılmaktadır.

Bu yayında görünen hedef silahlı ayrılıkçılarla, Öcalan'ın arasını açmak, dağdaki silahlı gruplara "Bu adam sizi sattı bu adamı dinlemeyin" mesajı vermek imiş gibi görünse de işin aslı kesinlikle öyle değildir.

İşin aslı, bu propagandanın hedef kitlesi ne silahlı gruplar ne de ayrılıkçı yazar, siyasetçi, araştırmacı takımıdır.

Bu propagandanın hedef kitlesi, Türkiye'nin istikrarını, bütünlüğünü, güvenliğini isteyen bunun için kanun hakimiyetine inanan, mahkeme kararlarının arkasında duran, özelde Öcalan'ın affına giden yolu tıkayan memleketin emniyet supabı olan sessiz ama etkili mütedeyyin orta sınıf esnaf ve orta tüccar, iş adamlarıdır.

Bu hedef kitleye verilmeye çalışılan mesaj ise "Öcalan, Türk devletine biat etti, hizmet etmek istiyor, silahlı ayrılıkçı grupları ancak o zapt edebilir, kanı durdurur vs."

İşte Aydınlık'ın, Ulusal Kanal'ın yapmaya çalıştığı ters propaganda ve psikolojik savaş manevrası budur.

Aydınlık grubu Öcalan'ı dışarı, siyasete ve meclise taşıyacak projede bir ara taşeronluk almıştır. Öcalan'ın affına ve siyasete taşınmasına karşı olan hassas kitlelerin öfke ve kararlılığını yumuşatmak, kırmak amacına yönelik bir çalışmadır bu.

Vaktiyle milliyetçi olarak tanınmış birçok aydın hâlâ ulusal kanalda ne arar anlamak mümkün değil.

Bir ikaz olur ümidiyle paylaşıyorum, bütün dost ve arkadaşlarıma selâm ve saygılarımı sunarım.

Ağabeylere Sitem

Aydınlık grubunun organizasyonlarında (gazete, dergi, televizyon) kendini ifade etmeye çalışan değerli dost, arkadaş ve büyüklerimiz, size sitem ve üzüntülerimi arz ediyorum.

Siz o Doğu Perinçek'le aynı yaştasınız. Aynı ülkede, aynı şartlarda yaşıyorsunuz. Onun bir örgütü televizyonu, dergisi var da sizin niye yok? Bütün hayatı boyunca size ağabey deyip gözünüzün içine bakmış insanların, sizi o ekranlarda görünce başlarının nasıl öne düştüğünü düşünebiliyor musunuz? Buna hakkınız var mı?

“Mihnet ile gül koklama al eline sev seni,

Geçme namert köprüsünden ko aparsın su seni”

Konuşmayı seven sevgili dostlar, nerede konuşursanız konuşun ama tırnaklarının dibinde kardeşlerimizin kanunu hâlâ yıkamamış insanların yanında, mekânında olmayın. Onların çayını dudaklarınıza götürürken, katlettikleri kardeşlerimizin kanlarını gözünüzün önüne gelsin.

Yok bu duruşunuza devam ederseniz kusura bakmayın...

MENFAAT, MENFAATÇILIK; NASIL, NİÇİN, NEREYE KADAR?

1960'lı yıllarda okula, okumaya, dinlemeye başlayan, geleneksel Türk idealizminin konuşulduğu, anlatıldığı, yaşandığı mekânları, okulları, vakıf ve dernekleri dolaşan ve hayat tarzı, tercihleri, inançları oralarda teşekkül eden, olgunlaşan bizim nesil, hemen hemen her yerde karşılaştığı ve adeta şuur altımıza nakşedilen bir sloganla birlikte büyüdük. O sihirli slogan "menfaatçiliğe karşıyız" idi. "Menfaatçiliğe karşıyız" öyle bir yerleşti ki şuur altımıza, paraya pula, her şeye adeta "tehlikeli madde" gibi bakar olduk.

Aldığımız terbiyenin önemli bir kısmını dolduran " menfaatçiliğe karşı olmak" acaba neyi, niçin hedeflemişti?

-Tanımı ve sınırları ne idi?

-Veya ne değildi?

-Sağladığı algı ve kavrayış, acaba hedeflenen algı ve kavrayışla örtüştü mü?

-Maksadına ne kadar ulaştı veya ulaşamadı?

-Hedefinden ne kadar saptı ve ne çeşit kötü etkileri oldu?

-Zaman içinde nasıl sonuçlar doğurdu?

Bütün bu sorular uzun zamandır beynimde dolanmakta ve cevap aramaktadır. Bulabildiğim bölük pörçük cevapları yazmak, paylaşmak ve tartışmaya açmak istedim.

- Bu terbiye bizi paradan uzak tuttu.
- Devlete mal satarak o çarkın iteklediği kirli ilişkilerden uzak tuttu.
- Arkadaşlarımızla dünyalık rekabet ve çatışmadan uzak tuttu.
- Paranın getireceği ahlaki yozlaşma ve şımanıklıktan uzak tuttu.

Bütün bunlar değerli ve anlamlı kazanımlar olarak değerlendirilebilir. Bir gerçek var ki, milyonlarca insan her sabah kalkıyor ve bir yerlere doğru, bir şeyler elde etmek için koşuyor. Elde etmek istenilen şeyler o insanların gündelik ihtiyaçları ve geleceklerini garanti altına alacak meşru, makul kazançlar oluyor.

Hız. Peygamber (AS) Uhut Savaşı'nda Okçular Tepesi'ndeki insanlara *"Ne olursa olsun benden haber gelmeden buradan ayrılmayacaksınız"* demesine rağmen o mübarek insanlar *"Kazandık galiba, herkes ganimet alıyor bizde gidip payımızı alalım"* diyerek menfaat cazibesine kapılmışlardır. Görev yerini terk etmişler ve büyük riske sebep olmuşlardır.

Burada tanımlamaya çalıştığım şey insan fıtratındaki menfaat elde etme ihtiyacıdır. Bunu reddetmek, kilitlemek, engellemek ve insanları menfaatlerini reddeden seviyeye ulaştırmak mümkün değildir. Akıllı münevverlere düşen görev menfaati haklı ve haksız menfaat adı altında iki kalem olarak ele almak ve tanımlamaktır.

Bunu yapmaz da tek kelimeyle “*Menfaatçiliğe karşıyız*” diyerek, insanların karşısına çıkarsanız sessizce dinlerler, hafifçe başlarını sallar ve onaylarlar, sonra da usulca sizden uzaklaşır ve kendilerince meşru menfaatlerinin peşinde kaybolurlar. Böylece muhteşem yalnızlığınızı pekiştirmiş olursunuz.

Akıllı ve namuslu münevverlere düşen görev insanların haklı menfaatlerini iyi tanımlayıp onlara ulaşmalarında yardımcı olmak, bu istikamette umut ve güven vermek ve onların da desteği ile elde edilen fırsatları çok iyi kullanmak ve herkesin hak ettiği menfaate ulaşmasını sağlamaktır. Burada dikkat edilmesi ve titiz davranılması gereken husus haksız menfaate fırsat vermemek, engel olmak, menfaat dağıtımında adaleti sağlamaktır.

Göktürk devletinin kurucusu Bilge Kağan’ın meşhur Orhun yazıtlarında “.....Aç milleti doyurdum, çıplak milleti giydirdim.....” demek suretiyle çok önemli bir tespit yapmıştır.

KORAY AYDIN

15 Ekim 2012

- İstanbul'da kısa da olsa yaşamış, İstanbul'un havasını koklamış, ruhunu kavramış, entrikalarına tanık olmuş. İstanbul Üniversitesi Hukuk fakültesinde bir yıl okuyup Trabzon yurdunda kalmış.
- Karadeniz Teknik Üniversitesi gibi İstanbul havasını taşıyan, İşkodra kahramanı Hasan Rıza Paşa'nın kızı Prof. Saffet Rıza Alpar'ın elinde yoğrulmuş bir üniversitede, mühendislik eğitimi almış.
- Trabzon gibi yüksek tempolu, ikliminde şehzade yetiştiren, ticaret, siyaset ve kültür hareketlerinin kavşağı bir şehirde gençliğinin heyecanlarını olgunlaştırmış.
- Ankara'da babadan kalma da olsa ticari bir çarkı batırmadan sürdürmüş, yaşatıp geliştirmiş ve büyütmüş, vergi mükellefi olmanın sorumluluklarını taşımış.
- Rahmetli Türkeş'in sağlığında çoğunlukla basın-yayın yüksek okulu ve başkent akademi mezunlarından oluşan labirentleri ustalıklı aşarak, partinin genel sekreteri olabilecek kadar parti içi dengeler ve konjonktürü yönetebilmiş.
- O günkü şartlarda belki de en doğru tercih sayılabilecek, Sayın Devlet Bahçeli'nin genel başkanlığa seçilmesi sürecini bütün olumsuz şartlara rağmen çok az hasarla yönetmiş. Devlet Bey

ile müteselsil kefalet gerektirecek bir beraberliği ve ağabey-kardeş ilişkisini yaşamış.

- Koalisyon süresince bakanlığın kapısını herkese açık tutmuş, diğer bakanların düştüğü kibir illetinden kendini korumuş, herkesin derdine çare olmaya uğraşmış, bedelini de yüce Divan'da tek başına ödemiş.
- Bakanlığı dönemine rastlayan deprem krizini doktora tezlerine konu olacak bir sürat ve kıvraklıkla yönetmiş.
- Yalnız yıllarını sabırla dimdik aşmış, yüce divan sürecini sırat köprüsü geçer gibi metanetle ve yapayalnız geçmiş.
- Camianın bütün kanaat önderleri, uç beyleri ve sinir uçlarıyla temas ve etkileşmeyi sürdürmüş.
- Alnı secdeye varan, musalli.
- Bedenen sağlam, sigara içmiyor, yüksek tempolu programlara yatkın.
- İstanbul'un dünyadaki yerini bilen, anlam ve önemini kavramış. İktidara giden yolun İstanbul'u kapı kapı dolaşmaktan geçtiğine inanan.
- Hiç kimseyi feda etmeden, bugün kendisine belden aşağı vuranları bile, kongre sonrası kucaklamayı vaat eden
- Bütün bu gördüğüm özellikler doğru ise, milliyetçi-ülkücü camiaya yeni bir güç sağlar, bu da hem MHP için hem de ülkemiz için büyük bir kazanç olur düşünce ve umuduyla paylaşmak istedim.
- Büyük Türk Milleti'nin geleceği uğruna ıstırap çeken, emek veren herkesin, Allah yar ve yardımcısı olsun.

GEÇMİŞ ZAMAN OLUR Kİ

4 Kasım 2015

Kantinde otururken birden ortalık karıştı. İsrail Çelik birine çaktı, devirdi, üstüne atladı. Biri de İsrail'in üstüne atladı. Rahmetli Osman Genç onun üstüne, biri de Osman'ın üstüne, ben de en üstte, Bremen Mızıkacılar'ı gibi dizilmişiz vuran vuran...

Aykut'un gür sesi birden patladı....

Hasaaaannn arkana bak!!!

Bir döndüm, Samsurlu R. S. M. sandalyeyi havaya kaldırmış, kafama indirmek üzere.

Bir kahkaha atıp, R.S.M. ile göz göze gelip ona; "*Ne yapıyorsun salak, indir o sandalyeyi*" dedim, meğer gerçekten salakmış sandalyeyi yere indirdiği an Osman Genç'in sandalyesi, onun başına indi. Kafası karpuz gibi dağıldı. 15 dikiş halâ alrı yarık dolaşiyor garibim.

Hey gidi Osman Genç.

Allah'ın rahmeti üzerinde olsun rahat uyu, biz vazifemizi yaptık. Küçükük omuzlarınıza koca Türkiye'yi aldık ve onu komünizme teslim etmeyerek Sovyetlerin sıcak denizlere inme-

sini önleyip, yıkılmasını sağladık. Beş yeni Türk devletinin doğmasınun yolunu açtık.

Biz garip, fakir, köylü çocukları idik. Bizden bu kadar. Gerisi ağaların, beylerin işi. Gerisini getiremeyenler, bayrağı diktiğimiz yerde tutamayanlar utansın sevgili Hacı Osman Genç, rahat uyu mekânın cennet olsun.

BİZ GÖREVİMİZİ YAPTIK

17 Kasım 2014

1 1965-1980 arası verdiğimiz şanlı mücadeleyi anlamayan, yanlış anlayan, eksik anlayan herkes iyi bilmelidir ki:

1965-1980 şanlı mücadelesi Anadolu'nun komünist diktatörlüğe geçmesini engelleyerek SSCB'nin Akdeniz'e inmesini önlemiş ve onu kaçınmadığı dağılma sonucuna mahkum etmiştir.

20. Yüzyıla tek devletle giren Türk milleti 21. Yüzyıla 6,5 bağımsız devletle girmiştir. Yüz yılın muhasebesinden elimizde kalan en net sonuç budur ve bu sonucu ülkücü gençliğin şanlı mücadelesi üretmiştir.

Küçücük omuzlarımızla yüklendiğimiz o asil yükü bütün samimiyetimiz ve saflığımızla Allah'ın izni ve yardımıyla taşıdık. "Yazık oldu hepimize, kullanıldık" ve benzeri düşünceler ifade edenler lütfen sakın olsunlar ve benim araladığım pencereden bir daha baksınlar o yıllara.

Bizi kimse kullanamamıştır ve bize yazık olmamıştır. Zira mücadelemizden beş tane bağımsız Türk devleti doğmuştur. Yerli ve yabancı birçok istihbarat grubuyla en çok temas kurmuş

olan Rahmetli Çatlı bile asla kimse tarafından kullanılamamış, hayatının her saniyesinde onları kullanmıştır.

Daha ilerilerde olmak tabîi ki istenir keşke onu da becerebilseydik. Ama takdiri ilahi bu kadardı, durmak yok, çalışmaya, mücadeleye devam, gayret bizden tevfik Allah'tan...

Belki şu andaki en büyük görevimiz, hadiste belirtildiği üzeredir.

"Tam iman etmedikçe cennete gidemezsiniz, birbirinizi Allah için sevmedikçe tam iman etmiş olmazsınız"

12 Eylül sonrasında kayalara çarpıp parçalanmış dalgalar gibi güçsüz düştüm. Nasıl olmasın ki, gençliğinin en güzel, en güçlü yıllarını, Allah'ın adaletini dünyaya sunmak uğruna kullanıyorsun ve bir sabah uyandığında birileri "Herşey bitti, hadi bakalım yerlerinize" diyor. Bunu kabul etmek ve sindirmek kolay değildi elbette, ama neylersin ki virân olası hanede evladi iyal vardı.

Tarihimizi zamanın büyüklerinden dinleyip, 1960 sonrasında bizzat yaşadım. Asırlarca süren tarihimizde, dış mihraklar devletimizde kardeşi kardeşe düşürmek gayretinden hiç vazgeçmedi. Yaşanan elim olayları üzüntüyle izledim ve istedim ki gençliğimde bana ışık tutanların ışığını, sizlere ulaştırayım.

Hiçbir zaman unutmamalıyız ki: Biz bu coğrafyaya mağaralardan çıkıp gelmedik. Mâvera'dan, Merv'den, Horasan'dan, Buhara'dan, Semerkant'tan, hâlâ hayranlıkla seyredilen abidelerin içinden geldik. O abideleri dike dike geldik. Asırların biriktirdiği dertleri çöze çöze geldik. Dövüşe dövüşe geldik ama dövüşmeye gelmedik.

978-605-9960-53-3

bilgeoguz.com.tr
sertifika no: 12460

Tavsiye Edilen Perakende Satış Fiyatı

15

BİLGEOĞUZ

f /bilgeoguzyayinlari
t /bilgeoguzkitap

